

EOIN COLFER

OPALIN PODRAZ

PROLOG

Následující článek byl zveřejněn na skřítkovském internetu, na stránce www.konskyrozum.gnom. Má se za to, že tuto stránku spravuje kentaur Klusák, technický konzultant skřítkovské policie, i když dokázáno to nikdy nebylo. Prakticky každá podrobnost této zprávy protirečí oficiálnímu prohlášení tiskového oddělení LEPreko.

Všichni známe oficiální vysvětlení tragických událostí kolem vyšetřování Zitovy sondy. Policejní prohlášení obsahovalo jen málo konkrétních podrobností a raději zastíralo fakta a zpochybňovalo rozhodnutí jisté policejní důstojnice.

Vím s naprostou jistotou, že jednání dotyčné policistky, kapitánky Myrty Krátké, bylo vzorné a bez nejmenšího pochybení a že nebýt jejích výjimečných schopností v akci, bylo by ztraceno mnohem víc životů. LEPreko jí po právu mělo udělit vyznamenání, ne z ní udělat obětního beránka.

Celý tento případ se točí okolo lidí. Většina lidí nemá ani tolik rozumu, aby si obula správně boty, ale někteří Blátiví jsou dost chytrí na to, abych z nich byl nervózní. Kdyby zjistili, že pod zemí existuje město skřítků, zcela jistě by se snažili jeho obyvatele nějak využít. Skřítkovská technologie je lidské vysoce nadřazena a většina lidí by neměla šanci si s ní poradit. Ale existují dokonce i lidé tak chytrí, že by se téměř mohli vydávat za skřítky. Tedy konkrétně jeden člověk. Myslím, že všichni víme, o kom je řeč.

Za celou historii skřítky překonal jen jediný člověk. A co se obzvlášť zaseklo do kopyta - ten člověk je jen pouhý chlapec. Artemis Fowl, geniální irský zločinec. Malý Arty vodil LEPreko za nos po celém světě, až nakonec použili skřítkovskou technologii, aby mu všechny vědomosti o naší existenci vymazali z hlavy. Ale už když talentovaný kentaur Klusák mačkal spouštěcí tlačítko pro výmaz mysli, honilo se mu hlavou, zda nebyl Národ znovu oklamán. Neschoval si ten malý Ir něco, co by mu pomohlo se rozpomenout? Samozřejmě že ano, jak jsme se všichni měli později přesvědčit.

V následujících událostech hraje Artemis Fowl významnou roli, ale tentokrát se výjimečně nepokoušel okrást Národ, protože úplně zapomněl, že existujeme. Ne, tento plán se zrodil v hlavě skřítky.

Kdo tedy sehrál roli v tomto tragickém střetnutí dvou světů? Kdo jsou hlavní hráči na straně skřítků? Je jasné, že skutečným hrdinou je Klusák. Bez jeho vynálezů by policie za chvíli musela odrážet od našich dveří nájezdy Blátivých. On je tím neopěvovaným hrdinou, který už léta řeší nejsložitější hádanky, zatímco průzkumná a zásahová jednotka se naparuje nad zemí a sklízí veškerou slávu.

Pak je tu kapitánka Myrta Krátká, policejní důstojnice, jejíž pověst je ohrožena. Myrta patří k nejlepším příslušníkům LEPreko. Je to rozená pilotka a navíc má skvělý talent při akci improvizovat. Je pravda, že má občas potíže s plněním rozkazů a že následkem toho se už několikrát dostala do nesnází. Myrta se účastnila dosud všech případů, které se nějak týkaly Artemise Fowla. Ti dva se už téměř stali přáteli, když Rada přikázala policii, aby provedla Artemisovi výmaz paměti. Typické je, že k tomu došlo právě ve chvíli, kdy se z něj začal stávat poměrně slušný lidský chlapec.

Jak všichni víme, svou roli v celé věci sehrál velitel Julius Břízný. Nejmladší řádný velitel v historii LEPreko. Elf, který vyvedl Národ z mnoha krizí. Nebylo s ním sice právě snadné vyjít, ale nejlepší vůdci nemusejí být vždycky nejlepší přátelé.

Myslím, že zmínku si zaslouží i Sláma Hraboš. Až donedávna byl Sláma ve vězení, ale jako obvykle se mu podařilo vyklouznout. Tento kleptomaničský, plynatý permoník hrál proti své vůli důležitou roli v mnoha případech kolem Fowla. Myrta ale byla při této misi vděčná za jeho

pomoc. Nebýt Slámy a jeho tělesných pochodů, mohlo všechno dopadnout mnohem hůř, než to dopadlo. A ono to dopadlo dost špatně i tak.

A v samém středu tohoto případu stojí Opal Koboí, šotka, která financovala vzbouření skřetích gangů, jež se pokusily ovládnout Jistotu. Opal měla správně strávit zbytek života za laserovými mřížemi. Tedy pokud by se vůbec vzpamatovala z komatu, do kterého upadla, když jí Myrta Krátká překazila plány.

Skoro rok Opal Koboí odpočívala v pohodlí vypočítované cely na klinice J. Argona a nijak nereagovala na veškeré pokusy čarodějů-léčitelů ji oživit. Za celou tu dobu neřekla jediné slovo, nesnědla ani sousto jídla a vůbec neodpovídala na podněty. Úřední místa byla zprvu podezřívavá. Předstírá to, tvrdilo se. Koboí předstírá bezvědomí, aby se vyhnula trestu. Ale jak ubíhaly měsíce, dokonce i ti největší skeptici byli přesvědčeni. Nikdo by přece nepředstíral koma skoro rok. Určitě ne. Taková skřítky by přece musela být leda úplně posedlá...

KAPITOLA I:

ÚPLNĚ POSEDLÁ

Klinika J. Argona nebyla státní nemocnice. Nikdo tam neležel zadarmo. Argon a jeho psychologové léčili jen ty skřítky, kteří si to mohli dovolit. Ale mezi všemi bohatými pacienty a pacientkami kliniky byla jedna skutečně výjimečná: Opal Koboí. Skoro už před rokem založila sama sobě fond pro případ nepředvídané události, *kdyby se náhodou* jednou zbláznila a potřebovala léčení. Byl to chytrý tah. Kdyby byla Opal ten fond nezřídila, byla by ji její rodina nepochybně přestěhovala do lacinějšího zařízení. Ne že by v tom pro samotnou Koboí byl nějaký rozdíl; uplynulý rok jen slintala a doktoři jí testovali reflexy - a to bylo všechno, co se v jejím životě dělo. Doktor Argon byl přesvědčen, že kdyby před ní poskakoval trollí samec a bušil se do hrudi, nevšimla by si ničeho.

Ale fond nebyl jediný důvod, proč byla Opal tak výjimečná. Koboí byla totiž nejslavnější pacientka kliniky. Po pokusu skřeti triády B'wa Kell zmocnit se vlády se jméno Opal Koboí stalo těmi nejproklínanějšími čtyřmi slabikami pod světem. Koneckonců, byla to právě tahle šotka-miliardářka, kdo se spřáhl s uraženým policejním důstojníkem Briarem Vavínem a financoval nájezd triády na Jistotu. Koboí zradila vlastní lid a její mysl teď zrazovala ji.

Prvních šest měsíců, které strávila na uzavřeném oddělení, obléhali kliniku novináři natáčející každý záchvív jejího těla. Policie se střídala na hlídce u jejích dveří, celý personál kliniky bez výjimky byl důkladně prověřen a každou chvíli provrtán přísnými pohledy. Nevyhnul se tomu nikdo. Dokonce i doktor Argon musel čas od času podstupovat stery na rozbor DNA, aby se ověřilo, že skutečně je, kdo je. Pokud šlo o Koboí, policie nehodlala nic riskovat. Kdyby z Argonovy kliniky utekla, nejen že by se jim celý skřítkovský svět vysmál, navíc by měli na krku velice nebezpečného a nepředvídatelného zločince.

Ale jak ubíhal čas, každé ráno se objevilo u vrat méně a méně štábů. Ostatně, jak dlouho se publikum vydrží dívat na nehybnou slintající skřítku? Policejní hlídky byly postupně omezeny z dvanácti na šest a nakonec na jediného policistu ve směně. Kam by mohla Opal Koboí zmizet? argumentovaly úřady. Čtyřicet hodin denně ji sledoval tucet kamer. Pod kůží na paži měla voperovaný sledovač-uspávač a čtyřikrát za den jí dělali stery DNA. A i kdyby přes tohle všechno někdo dostal Opal ven, co by s ní dělal? Šotka nedokázala bez pomoci ani stát a senzory hlásily, že její mozkové vlny jsou téměř rovné. I tak byl však doktor Argon na svou slavnou pacientku velice pyšný a na večírcích se o ní často zmiňoval. Od chvíle, kdy byla Opal Koboí na kliniku přijata, se stalo téměř módou mít příbuzného, který se tam léčil také. Skoro každá bohatá rodina měla nějakého toho bláznivého strýčka. A teď si ten bláznivý strýček mohl užívat nejlepší péče v největším přepychu.

Kdyby tak jen s každým skřítkem bylo tak málo práce jako s Opal Koboí. Nepotřebovala nic než několik infuzí a monitor, což se víc než zaplatilo za prvních šest měsíců poplatků za hospitalizaci. Doktor Argon si toužebně přál, aby se malá Opal nikdy neprobudila. Protože až se probudí, poženě ji policie před soud. A až bude odsouzena, všechna její aktiva budou zmrazená, včetně fondu pro kliniku. Kdepak, čím déle bude Opal spát, tím lépe pro všechny, obzvlášť pro ni samou. Šotkové měli tenkou lebku a veliký mozek a byli tudíž náchylní k různým nemocem, jako byla katatonie, amnézie a narkolepsie. Bylo tedy docela možné, že její koma potrvá několik let. A i jestli se Opal přece jen vzbudí, může se stát, že její vzpomínky zůstanou zamčené v nějakém šuplíčku toho velikého šotkovského mozku.

Doktor J. Argon obcházel každý večer kliniku. Osobně už příliš neléčil, ale měl pocit, že personálu jen prospěje, když ho tam uvidí. Jestliže ostatní lékaři věděli, že doktor Jerbal Argon neztrácí přehled, bylo pravděpodobnější, že ho sami neztratí také.

Opal si Argon vždycky nechával nakonec. Uklidňovalo ho vidět malou šotku pokojně spát zavěšenou ve speciálním postroji. Po obzvlášť náročném dni občas dokonce Opal záviděl její poklidnou existenci. Když toho všeho bylo na šotku moc, její mozek prostě vypnul všechno kromě základních životních funkcí. Dosud dýchala a někdy monitor zaznamenal v mozkových vlnách výkyv naznačující sen. Ale jinak pro běžný svět už Opal Koboí neexistovala.

Této osudové noci byl Jerbal Argon ve větším stresu než obvykle. Jeho žena požádala o rozvod a jako důvod uvedla, že na ni přes dva roky nepromluvil víc než šest souvislých slov, Rada hrozila, že mu vzhledem k tomu, kolik peněz teď vydělává na svých nových slavných klientech, odebere vládní grant, a nemohl se zbavit bolesti v kyčli, ať se čarodějové snažili, jak chtěli. Nakonec prohlásili, že je nejspíš všechno psychického původu, a zřejmě to považovali za zábavné.

Argon kulhal východním křídlem kliniky a u každého pokoje kontroloval plazmovou kartu pacienta. Kdykoli se levou nohou dotkl podlahy, bolestně zkrivil tvář.

Dva šotkové - zřízenci, Mervall a Diskant Brillovi, právě před Opalíným pokojem statickými kartáči stírali prach. Šotci byli skvělí zaměstnanci. Byli metodičtí, trpěliví a vytrvalí. Když šotek dostal pokyn něco udělat, mohli jste se spolehnout, že to udělá. Kromě toho byli roztomilí, protože měli dětské tváře a neúměrně velké hlavy, jaké mívají miminka. Pouhý pohled na šotka většiny lidí zvedl náladu. Byli jako chodící terapie.

„Dobrý večer, mládenci,“ řekl Argon. Jak se má naše oblíbená pacientka?”

Merv, starší z obou dvojčat, vzhledl od práce. „Pořád stejně, pořád stejně, Jerry,“ řekl. „Před chvílí jsem měl dojem, že pohnula prstem, ale to se mi jenom zdálo.“

Argon se zasmál, ale byl to nucený smích. Neměl rád, když se mu říkalo Jerry. Konečně, byla to jeho klinika, a tak by si zasloužil trochu respektu. Jenže dobří správci jsou cenní jako zlatý prach a bratři Brillovi se už skoro dva roky starali o to, že byla klinika čistě oučká a bez poskvrnky. Navíc byli sami svým způsobem slavní. Dvojčata byla mezi Národem velice vzácná a bratři Brillovi byli momentálně jediná taková dvojice šotků, která v Jistotě žila. Pozvali je už do několika televizních pořadů a byli dokonce i v *Cantu*, což byla nejsledovanější talkshow na SNTV.

Na hlídce před pokojem měl právě službu desátník Ponrava Chaluha. Když Argon došel k Opalinu pokoji, byl desátník zabraný do sledování filmu na videobrylích. Argon mu to nezazlival. Hlídat Opal Koboí bylo asi tak zajímavé jako sledovat, jak rostou nehty.

„Dobrý film?“ otázal se přátelsky doktor.

Pony zvedl skla. „Není špatný. Lidský western. Samá střelečka a zlé pohledy.“

„Mohl bych si to půjčit, až to dokoukáte?!”

Jasně, doktore. Ale dávejte na něj pozor. Lidské disky jsou hrozně drahé. Dám vám na to zvláštní obal.“

Argon kývl. Teď si na Ponyho Chaluha vzpomněl. Tenhle policista byl hrozně háklivý na svoje věci.

Už si dvakrát písemně stěžoval vedení kliniky na trčící nýt v podlaze, o který si poškrábal boty.

Argon nakoukl do karty Opal Koboí. Plazmová obrazovka na stěně ukazovala nejčerstvější hodnoty ze senzorů upevněných na jejích spáncích. K žádné změně nedošlo, ale on to ani nečekal. Všechny životní pochody byly v normálu a mozková aktivita minimální. Během večera měla sen, ale teď se její mysl zase uklidnila. A konečně sledovač-uspávač implantovaný v její paži také potvrdil, že je Opal Koboí tam, kde být má - pro případ, že by to doktor snad nevěděl. Sledovače se obvykle implantovaly do hlavy, jenže lebky šotků byly na takovou operaci příliš křehké.

Jerbal vytulkal osobní kód do elektronického otevírání obrněných dveří. Těžké dveře se odsunuly a on vešel do prostorného pokoje se zlehka pulzujícím měkkým osvětlením v podlaze. Stěny byly z poddajného plastu a ze zapuštěných reproduktorů se linuly přírodní zvuky. Teď momentálně tu po kmenech zurčel potůček.

Uprostřed místnosti visela Opal Koboí v postroji podpírajícím celé tělo. Popruhy měly gelovou výstylku a automaticky se přizpůsobily každému pohybu. Kdyby se Opal náhodou vzbudila, daly se popruhy na dálku aktivovat, aby se uzavřely jako síť a zabránily jí jakkoli si ublížit.

Argon prohlédl snímací polštářky monitoru a ujistil se, že Koboí dobře doléhají na čelo. Zvedl šotce jedno víčko a zasvítit jí do zornice malou baterkou. Zornice se trochu stáhla, ale oči Opal neodvrátila.

„Tak jak, povíte mi dneska něco, Opal?“ zeptal se tiše doktor. „Nějaký ten úvod pro mou novou

knihu?"

Argon na Koboí rád mluvil pro případ, že by ho slyšela. Zdůvodňoval to tím, že až se vzbudí, bude ho už znát a mít k němu určitý vztah."

„Nic? Ani jednu myšlenku?"

Opal nezareagovala. Stejně jako už nereagovala skoro rok.

„No dobře," povzdechl Argon a poslední vatovou

tyčinkou, kterou měl v kapse, přejel Opal po ústní sliznici. „Tak třeba zítra, ne?"

Poválel vatovou tyčinku po houbovitém polštářku ve svém osobním záznamníku. Vzápětí na malé obrazovce bliklo Opalino jméno.

„DNA nelže," podotkl Argon a hodil tyčinku do koše.

Ještě poslední pohled na pacientku a Jerbal Argon se obrátil k odchodu.

„Hezké sny, Opal," řekl skoro s láskou.

Vrátil se mu klid, na bolest v noze skoro zapomněl. Koboí byla ve stejně hlubokém bezvědomí jako vždycky. Ta se hned tak nevzbudí. Fondu Koboí nic nehrozí.

Je neuvěřitelné, jak se takový gnóm může mýlit.

Opal Koboí nebyla katatonická, ale nebyla také ani bdělá. Byla někde mezi tím, vznášela se v neurčitém světě meditace, kde každá vzpomínka byla jako bublina duhového světla, která jí zlehka praskala ve vědomí.

Už téměř jako dítě se Opal stala učednicí Góly Schweema, proslulého guru očistného komatu.

Schweemova teorie zněla, že existuje hlubší úroveň spánku než ta, kterou většina skřítků prožívá. Do stavu očistného komatu se obvykle dá dojít až po desetiletích disciplíny a cviku. Opal svého prvního dosáhla, když jí bylo čtrnáct.

Očistné koma má tu výhodu, že se z něj skřítek vzbudí naprosto osvěžený, ale přitom může toho času zároveň využít k přemýšlení, nebo jako v tomto případě k intrikování. Opalino koma bylo tak dokonalé, že její mozek se téměř úplně odpojil od jejího těla. Dokázala oklamat senzory a nijak ji nepřiváděly do rozpaků trapné procedury nitrožilní výživy a převlékání. Nejdelší zaznamenané dobrovolné koma trvalo čtyřicet sedm dní. Opal v něm byla přes jedenáct měsíců, ačkoli dlouho už v tom pokračovat nehodlala.

Když se Opal Koboí spojila s Briarem Vavřínem a jeho skřety, uvědomila si, že bude potřebovat únikový plán. Jejich komplot proti policii byl sice vynalézavý, ale vždycky existovala možnost, že se něco zhatí. A Opal v žádném případě nemínila strávit zbytek života ve vězení. Jediný způsob, jak se mohla bez následků ztratit, bylo přesvědčit všechny, že je dosud pod zámkem. Opal tedy začala s přípravami.

Nejdřív si založila pojistný fond pro Argonovu kliniku. Tím si zajistila, že ji pošlou na správné místo, kdyby si musela přivodit očistné koma. Druhý krok byl, že na kliniku propašovala jako zaměstnanice své dva nejdůvěryhodnější spolupracovníky, aby jí případně pomohli s útekem. Pak začala ze svých podniků odčerpávat velké množství zlata. Rozhodně neměla v úmyslu stát se chudým vy-hnancem. A posledním krokem bylo darovat vlastní DNA a schválit vytvoření klonu, který by zaujal její místo ve vypolstrované cele. Klonování bylo ilegální a zákon skřítků ho zakazoval celých pět set let po prvních experimentech v Atlantidě. Rozhodně nešlo o exaktní vědu. Doktorů nikdy nedokázali vytvořit přesné klony skřítků. Nevypadaly špatně, ale v podstatě to byly jen slupky a jejich mozek sotva stačil na základní tělesné funkce. Skutečná jiskra života jim chyběla. Plně vzrostlý klon ze všeho nejvíc připomínal původní osobu v komatu. To bylo dokonalé.

Opal nechala postavit zvláštní laboratoř, jakousi pěstírnu, daleko od Laboratoří Koboí, a postarala se o dostatečné financování po dobu dvou let, což byla právě doba, za kterou klon doroste k dospělosti. Až by pak chtěla uniknout z Argonovy kliniky, zůstala by tam místo ní její dokonalá replika. Policie by vůbec netušila, že je Opal pryč.

Nakonec se ukázalo, jak užitečné tyhle plány byly. Z Briara se vyklubal zrádce a malá skupinka skřítků a lidí se postarala o to, že jeho zrada vedla i k jejímu pádu. Opal teď měla cíl, který posiloval její vůli: zůstane v komatu tak dlouho, jak to bude potřeba, protože má jisté nevyřízené účty. Klusák, Brízný, Myrta Krátká a ten člověk Artemis Fowl. To oni mohli za její porážku. Opal už brzo bude z téhle kliniky pryč a pak navštíví ty, kdo jí způsobili takové zoufalství, a postará se, aby si ho sami trochu zažili. A jakmile budou její nepřátelé poraženi, bude se moci pustit do druhé části svého plánu: seznámit Blátivé s Národem takovým způsobem, který se pár výmazy myslí nespraví. Tajný život skřítků se rychle blížil ke konci.

Mozek Opal Kobi vyloučil trochu šťastných endorfinů. Myšlenka na pomstu ji vždycky zahřála. Bratři Brillovi se dívali, jak doktor Argon kulhá chodbou pryč.

„Pitomec," řekl Merv a výsuvnou tyčí vysavače zaútočil na prach v jednom koutě.

„To tedy je," souhlasil Disk. „Džerýk by nedokázal analyzovat ani talíř hrabošího kari. Není divu, že od něj žena utekla. Kdyby jako psychouš za něco stál, mohl to tušit dávno."

Merv složil vysavač. Jak jsme na tom?"

Disk pohlédl na svůj měsíčník. „Osm deset."

„Fajn. Co desátník Chaluha?"

„Pořád zírám na film. Ten chlápek je skvělý. Musíme to provést dneska. Na příští směnu by policajti taky mohli poslat někoho chytřejšího. A jestli budeme ještě chvíli čekat, tak nám klon o další dva centimetry vyroste."

„Máš pravdu. Mrkni na kamery."

Disk zvedl víko úklidového vozíku. Nebo aspoň zvenčí to vypadalo jako úklidový vozík, bylo to obložené mopy, hadry a spreji. Ovšem pod držákem na hubice k vysavači byl schovaný barevný monitor rozdělený na několik menších částí.

„Tak co?" sykl Merv.

Disk neodpověděl hned a pečlivě prohlížel všechny obrazovky. Video pocházelo z několika mikrokamer, které Opal nechala nainstalovat na klinice, ještě než ji tam zavřeli. Mikrokamery byly z geneticky upraveného biologického materiálu. Vysílaly tedy doslova a do písmene živě. První živé stroje na světě. Naprosto nezjistitelné proti-špiónážními průzkumy.

Jenom noční personál," řekl nakonec. „V téhle sekci nikdo až támhle na desátníka Idiota."

„Co parkoviště?"

„Čisté."

Merv napřáhl ruku. „Tak jo, bráško. Ted' nebo nikdy. Už se to odkládat nemůže. Jdeme na to? Chceme Opal Kobi zpátky?"

Disk si odfoukl z kulatého šotčího oka pramen černých vlasů. Jo, protože jestli se probere sama, tak se postará, abychom si to odskákali," řekl a stiskl bratrovu ruku. „Takže jo, jdeme na to."

Merv vytáhl z kapsy dálkové ovládání. To bylo napojené na sonixový přijímač schovaný ve štítové stěně kliniky. Ten zas ovládal balon s kyselinou, který odpočíval na hlavní energokrychli kliniky ve skříňce na parkovišti. Druhý takový balon ležel na záložním zdroji v údržbářské dílně v suterénu. Merv a Disk jako uklízeči neměli včera večer nejmenší problém tam balony dostat. Jistěže Argonová klinika byla napojená i na běžné veřejné rozvody, ale když krychle selžou, bude trvat dvě minuty, než naskočí hlavní síť. Nic složitějšího potřeba nebylo - tohle bylo koneckonců lékařské zařízení, ne věznice.

Merv se zhluboka nadechl, odklopil bezpečnostní víčko a stiskl červené tlačítko. Dálkové ovládání odeslalo infračervený povel, který odpálil dvě sonické nálože. Nálože vyslaly zvukové vlny, které balony roztrhly; jejich kyselý obsah se rozlil po energetických krychlích. Za pouhých dvacet sekund byly krychle úplně rozežrané a budova se ponořila do tmy. Merv a Disk si rychle nasadili brýle pro noční vidění.

Jakmile vypadla elektřina, na podlaze se objevily slabě pulzující pruhy zeleného světla, ukazující cestu k východům. Merv a Disk jednali rychle a účelně. Disk vzal vozík a Merv vyrazil rovnou k desátníku Chaluhovi.

Pony si sundával z očí videobrýle.

„Co je?" řekl, dezorientovaný náhlou tmou kolem. „Hele, co se to děje?"

„Zas nejde proud," vysvětlil Merv a s vypočítanou neobratností do něj vrazil. „To vedení je děs. Kolikrát jsem to už doktoru Argonovi říkal, jenomže nikomu se nechce strkat peníze do údržby, když se místo toho můžou pořídit nablejskaný služební auta."

Merv nevykládal jen tak pro zábavu, čekal, až zaúčinkuje rozpustná náplast se sedativem, kterou přitiskl na Ponyho zápěstí.

„O tom mně povídejte," souhlasil Pony, který najednou musel nějak moc často mrkat. „Kolikrát jsem už navrhoval, aby na ústředí konečně koupili nové skříňky... Mám strašnou žízeň. Má ještě někdo takovou žízeň?" Pony ztuhl, jak ho znehybnilo sérum, které mu teď kolovalo v žilách. Policista se z toho dostane ani ne za dvě minuty a bude okamžitě při plném vědomí. Nebude si pamatovat, co se mu stalo, a při troše štěstí si ani neuvedomí, že mezitím uplynula vůbec nějaká doba.

„Pojď!" sykl napjatě Disk.

Merv byl už v akci. Nacvičeným pohybem vyťukal na dveřích kód doktora Argona. Dokázal to mnohem rychleji, než se to kdy povedlo samotnému Argonovi; měl za sebou hodiny tréninku u sebe v bytě na ukradeném číselníku. Argonův kód se každý týden měnil, ale bratři Brillovi si dávali záležet, aby vždycky uklízeli právě před tím pokojem, když byl Argon na obchůzce. V polovině týdne už šotkové kód obvykle znali.

Rozsvítlo se zelené světýlko a dveře se odsunuly. Před ním se zlehka zhoupala Opal Koboi, zavěšená v postroji jako exotická kukla.

Merv ji spustil na vozík. Rychle a s nacvičenou obratností vyhrnul Opal rukáv a našel na horní části paže jizvu v místě, kam byl implantovaný sledovač. Sevřel tvrdý hrbolek mezi palec a ukazovák. „Skalpel," sykl a natáhl volnou ruku. Disk mu nástroj podal. Merv se nadechl, sevřel ho a udělal v paži asi dvoucentimetrový řez. Zašťoural do rány ukazovákem a vytáhl elektronickou kapsli. Byla obalená silikonem a asi tak velká jako prášek proti bolesti.

„Zavřít," rozkázal.

Disk se sklonil k ráně a na každý konec přiložil jeden palec.

„Hoj," šeptl a kolem jeho prstů okamžitě proběhly modře jiskřivé kroužky skřítkovského kouzla. Vzápětí se už oba záhyby kůže spojily a zanechaly po sobě jen bledě růžovou jizvu v místech, kde byla předtím rána. Jizvu skoro stejnou jako ta, která tam byla už dřív. Opal samotné došlo kouzlo už před několika měsíci, protože neměla možnost vykonat obnovovací rituál.

„Slečno Koboi," prohlásil Merv rázně, „je čas vstávat. Probud'te se."

Odepnul Opal z postroje. Šotka se v bezvědomí svezla na víko úklidového vozíku. Merv ji pleskl přes tvář, až zčervenala. Opal trochu zrychlila dech, ale oči zůstaly zavřené.

„Klepni ji," řekl Disk.

Merv vytáhl z bundy policejní obušek. Odjistil ho a dotkl se Opal na čele. Šotkou projel elektrický výboj, celé její tělo sebou křečovitě škublo a Opal Koboi se prudce vzbudila, jako když se spáček budí ze zlého snu.

„Vavříne!" zaječela. „Tys mě zradil!"

Merv ji popadl za ramena. „Slečno Koboi. To jsme my, Mervall a Diskant. Je čas."

Opal na něj hleděla nechápavým, nenávisným pohledem.

Několikrát se zhluboka nadechla, pak se zeptala: „Brillové?"

„Správně. Merv a Disk. Musíme jít."

Jít? Jak to? Kam?"

„Pryč," vysvětloval naléhavě Merv. „Máme na to ještě asi minutu."

Opal zatřepala hlavou, aby se zbavila omámení po dlouhém transu. „Merv a Disk. Musíme jít."

Merv jí pomohl z vozíku. „Správně. Klon je připravený."

Disk odloupl falešné dno vozíku. Uvnitř ležela klonovaná replika Opal Koboi, která na sobě měla i oblek, jaký se na Argonově klinice dává kómatickým pacientům. Klon byl identický do poslední vlasové cibulky. Disk odstranil klonu z obličeje kyslíkovou masku, vytáhl ho z místa, kde ležel, a začal ho zapínat do postroje.

„Pozoruhodné," přejela Opal kloubem prstu klonu po pokožce. „To jsem tak krásná?"

Ještě víc," ujistil ji Merv.

Náhle Opal zaječela. „Idioti! Má otevřené oči. Vidí mě!"

Disk rychle zavřel klonu oči. „Nebojte se, slečno Koboi, nikomu to nemůže říct, i kdyby její mozek vůbec pochopil, co vidí."

Opal se trochu motala, když lezla do vozíku. „Ale její oči zaznamenávají obrazy. Klusáka by mohlo napadnout to zkontrolovat. Kentaur mizerný."

„Nebojte, slečno," uklidňoval ji Disk a přiklopil nad svou paní falešné víko. „Už brzo bude mít Klusák úplně jiné starosti."

Opal si natáhla na obličej kyslíkovou masku. „Potom," řekla přidušeným hlasem. „Mluvit potom."

Vzápětí usnula přirozeným spánkem, protože i tahle malá námaha ji vyčerpala. Mohlo trvat hodiny, než bude šotka schopná udržet se delší dobu při vědomí. Po takhle dlouhém komatu bylo dokonce i riziko, že Opal už nebude tak chytrá, jako bývala dřív.

„Čas?" zeptal se Merv.

Disk koukl na měsíčník. Ještě třicet vteřin."

Merv pozapínal všechny popruhy přesně tak, jak byly předtím. Spěšně si otřel pot z čela, podruhé řízl skalpelem, tentokrát do paže klonu, a vložil mu pod kůži sledovač-uspávač. Zatímco Disk uzavíral

magickými jiskrami ránu, Merv skládal čisticí prostředky zpátky na falešné dno.

Disk už nervozitou nadsakoval. Osm vteřin, sedm. „Boží vědí, že to je naposled, co tahám šéfku z kliniky a cpu tam místo ní klon.“

Merv zprudka otočil vozík a vystrčil ho z otevřených dveří ven.

„Pět... čtyři...“

Disk se ještě jednou rozhlédl, přejel pohledem po všem, čeho se dotkli.

„Tři... dva...“ byli venku a přitáhli za sebou dveře.

Jedna...

Desátník Chaluha se trošku svezl dolů a pak se prudce narovnal.

„Hele... co se to...? Já mám strašnou žízeň. Má tu ještě někdo žízeň?“

Merv zastrčil brýle pro noční vidění do vozíku a zamrkal, aby se zbavil kapky potu na víčku. „To ten vzduch tady. Já jsem taky pořádně dehydratovaný. Strašně mě z toho bolí hlava.“

Pony se štípl do kořene nosu. „Mě taky. Napíšu dopis, hned jak se zase rozsvítí.“

A právě v té chvíli se skutečně rozsvítilo, světla v chodbě naskakovala jedno po druhém.

„A je to,“ usmál se Disk. „Konec paniky. Třeba teď už tu elektřinu konečně fakt dají opravit, co, brácho?“

V té chvíli se chodbou přihnul doktor Argon skoro stejným tempem, jakým naskakovala světla.

„Noha už nebolí, Jerry?“ optal se Merv.

Argon šotky ignoroval. Oči měl vytřeštěné, ztěžka dýchal.

„Desátníku Chaluho,“ vyražel ze sebe. „Koboi, je...? Byla...“

Pony obrátil oči v sloup. „Uklidněte se, doktore. Slečna Koboi visí tam, kde jste ji nechal. Podívejte se.“

Argon se opřel oběma dlaněmi o zeď a nejdřív zkontroloval životní pochody.

„Dobře, beze změny. Dvouminutový výpadek, ale to je v pořádku.“

Já vám to říkal,“ prohlásil Pony. „A když už jste tady, chci s vámi mluvit o těch bolestech hlavy, co mám.“

Argon ho odstrčil. „Potřebuju vatovou tyčinku. Disku, máte?“

Disk se poplácal po kapsách. Je mi líto, Jerry. U sebe ne.“

„Neříkejte mi Jerry!“ zaječel Jerbal Argon a strhl víko z úklidového vozíku. „Tady někde musejí být tyčinky,“ vztekal se. Vlasy měl zpocené a připlácnuté na širokém čele. Je to přece na úklid, pro všechno pod světem.“ Krátkým prstem prohrabával obsah vozíku a škrábal přitom o falešné dno.

Merv ho odstrčil loktem dřív, než stačil objevit tajný prostor nebo obrazovku. „Tady máte, doktore,“ řekl a přistrčil mu krabičku vatových tyčinek. Je jich na měsíc. Poslužte si.“

Argon rozčileně vytáhl z balíčku jednu a zbytek zahodil.

„DNA nelže,“ mumlal si a vytřel do číselníku svůj kód. „DNA nelže.“

Vběhl do místnosti a bezohledně vrazil tyčinku klonu do úst. Bratři Brillovi zatajili dech. Předpokládali, že budou už dávno pryč z kliniky, než k tomuhle dojde. Argon poválel vatičku po polštářku svého záznamníku. Za chvíli na miniaturní plazmové obrazovce bliklo jméno Opal Koboi.

Argon ztěžka vydechl úlevou a opřel se rukama o kolena. Pak se podíval po ostatních se zahanbeným úsměvem. „Promiňte. Zpanikařil jsem. Kdybychom přišli o Koboi, tak to klinika nepřežije. Asi jsem už trochu paranoidní. Tváře se dají změnit, ale...“

„DNA nelže,“ dořekli jednohlasně Merv a Disk.

Pony si znovu pustil videobrýle. „Řekl bych, že doktor Argon by potřeboval dovolenou.“

„No to teda,“ zachechtal se Merv a postrčil vozík k nákladnímu výtahu. „Hele, bráško, jdem. Musíme zjistit, co se to s tou elektřinou dělo.“

Disk vykročil za ním. „Máš tušení, kde to mohlo být?“

„Možná jo. Zkusíme nejdřív parkoviště, a když to nebude tam, tak suterén.“

Jak chceš. Koneckonců, ty jsi starší.“

„A chytřejší,“ připomněl mu Merv. „Na to nezapomínej.“

Oba šotci odcházeli chodbou a navzájem se hlučně provokovali, aby zakryli, že se jim třesou kolena a srdce jim div nevyskočí z hrudi. Teprve když odstranili všechny stopy po svých kyselinových bombách a seděli v dodávce na cestě domů, byli zase schopní normálně dýchat.

V bytě, kde spolu oba šotci bydleli, Merv otevřel tajnou skrýš a pomohl Opal Koboi ven. Všechny obavy o úroveň Opaliny inteligence se okamžitě rozplynuly. Jejich zaměstnavatelka měla jasný a bystrý pohled.

„Tak jak to vypadá?" chtěla vědět, když trochu nejistě vylézala, z vozíku. Mysl jí sice fungovala naplno, ale bude potřebovat několik dnů elektromasáží, aby se do normálu dostaly i její svaly.

Merv jí pomohl na nízkou pohovku. „Všechno klope. Peníze, chirurg, všechno."

Opal se hltavě napila hlubinné vody přímo ze džbánu, který stál na stolku. „Dobře, dobře. Co moji nepřátelé?"

Disk stál vedle svého bratra. Byli skutečně skoro stejní, jen Merv měl o malinko širší čelo. Vždycky byl chytřejší.

„Měli jsme je pod dohledem podle vašeho přání."

Opal přestala pít. „Přání?"

„Příkazu," zakoktal se Disk. „Příkazu, jasně. Tak jsem to myslel."

Koboi přimhouřila oči. „Doufám, že bratři Brillovi nezačali být trochu moc nezávislí, co jsem spala."

Disk se trošku nahnul, skoro až uklonil. „Ne, ne, slečno Koboi. Žijeme jenom proto, abysme vám sloužili."

„Ano," kývla Opal. „A budete žít právě jenom, dokud mi budete sloužit. A teď k těm nepřátelům. Předpokládám, že jsou šťastní a spokojení."

„To ano. Julius Břízný jde jako policejní velitel od úspěchu k úspěchu. Nominovali ho do Rady."

Opal se usmála zlým, vlčím úsměvem. „Do Rady. To ale bude pád z výšky. A Myrta Krátká?"

„Zpátky v plně činné službě. Šest úspěšných průzkumných misí od té doby, co jste si přivodila to koma. Je navržena k povýšení na majora."

„Vida, na majora. No, to nejmenší, co můžeme zařídit, je, že k tomuhle povýšení nedojde. Hodlám zničit Myrtě Krátké kariéru, aby umřela zostuzená."

„Kentaur Klusák je otravný jako vždycky," pokračoval Disk Brill. „Navrhuju obzvlášť nepříjemnou..."

Opal pozvedla jemný prstík a zarazila ho. „Ne. Klusákovi se teď ještě nic nestane. Toho porazím čistě intelektuálně. Za celý život se mi stalo jen dvakrát, že mě někdo převezl. Pokaždé to byl Klusák. Zabít ho, na to není potřeba žádná vynalézavost. Chci ho vidět poraženého, pokořeného a osamělého."

Potěšená zatleskala ručkama. „A pak ho zabijí."

„Monitorovali jsme veškerou komunikaci Artemise Fowla. Většinu minulého roku to lidské dítě zřejmě strávilo snahou objevit jistý obraz. Vystopovali jsme tu malbu v Mnichově."

„Obraz? Skutečně?" V Opalině mozku se začala otáčet kolečka. „No tak se postaráme o to, abychom se k němu dostali dřív než on. Třeba bychom mu k tomu uměleckému dílu mohli něco malého přidat." Disk kývl. Jo. Bez problémů. Vyrazím tam hned dneska."

Opal se protáhla na pohovce jako kočka na sluníčku. „Dobře. Začíná to být moc pěkný den. A teď pošlete pro toho chirurga."

Bratři Brillovi se po sobě nervózně podívali.

„Slečno Koboi?" začal Mervall nervózně.

„Ano, co je?"

„Ten chirurg. Takováhle operace se nedá zvrátit, dokonce ani kouzlem ne. Víte určitě, že si nechcete rozmyslet -"

Opal vyskočila z pohovky. Tváře měla rudé vzteky.

„Rozmyslet! Tak ty bys rád, abych si to rozmyslela? A co myslíš, že jsem dělala celý poslední rok? Přemýšlela! Čtyřicet hodin denně. Kašlu na magii. K útěku mi nepomohla magie, ale věda. Věda bude moje magie. A už žádné rady, Mervalle, nebo je tvůj bratr jedináček. Je to jasné?"

Merva to šokovalo. Ještě nikdy neviděl Opal takhle zuřit. Koma ji změnilo.

„Ano, slečno Koboi."

„A teď zavolej chirurga."

„Hned to bude, slečno Koboi."

Opal se zase pohodlně uvelebila na pohovce. Brzo už bude všechno v pořádku. Její nepřátelé budou mrtví nebo zdiskreditovaní. A až vyřídí tohle, bude moci začít nový život. Koboi si zamnula špičky uší. Jak asi budu vypadat jako člověk? pomyslela si.

Kapitola 2

SKŘÍTEK ZLODĚJ

Zloději mají svůj vlastní folklór. Příběhy o vynalézavých krádežích a šíleně odvážných loupežích. Jedna z takových legend vypráví o jistém egyptském zloději jménem Fajsál Mahmúd, zvaném také „Kočičí muž", který vylezl na kupoli baziliky sv. Petra v Římě, aby se mohl spustit dovnitř a jednomu bis-

kupovi, který tam byl na návštěvě, ukrást berlu.

Jiný příběh se týká podvodnice, Červené Mary Keneallyové, která se oblékla jako vévodkyně a povedlo se jí vmluvit se na korunovací anglického krále. Palác samozřejmě popřel, že by se kdy něco takového stalo, ale tu a tam se na některé aukci objeví koruna podezřele podobná té, co je v londýnském Toweru.

Nejúžasnější příběh je ale asi ten o ztraceném Hervého mistrovském díle. Každé malé dítě ví, že Pascal Hervé byl francouzský impresionista, který maloval výjimečně krásné obrazy skřítků. A každý obchodník s obrazy ví, že se prodávají za víc než padesát milionů eur a že cennější než Hervého malby už jsou jen obrazy od samotného Vincenta van Gogha. Hervého série „Skřítci“ sestává z patnácti obrazů. Deset jich můžete vidět ve francouzských muzeích a pět je v soukromých sbírkách. Povídá se ale, že namaloval ještě šestnáctý. Mezi zlodějskou smetánkou se šeptá, že existuje ještě jeden Hervé: *Skřítek zloděj*. Na obraze je skřítek kradoucí lidské dítě. Podle legendy věnoval Hervé obraz krásné turecké dívce, se kterou se seznámil na Champs Élysées.

Dívka obratem zlomila Hervému srdce a obraz prodala nějakému britskému turistovi za dvacet franků. Během několika týdnů byl obraz z Angličanova domu ukraden. A od té doby mizel obraz ze soukromých sbírek po celém světě. Tvrdí se, že od chvíle, kdy Hervé své mistrovské dílo namaloval, byl obraz už ukraden patnáctkrát. Čím se ale tyhle loupeže liší od miliard jiných, které byly za tu dobu spáchány, je to, že se první zloděj rozhodl nechat si obraz pro sebe. A ti ostatní po něm také.

Skřítek zloděj se stal jakousi trofejí pro elitní světové zločinecké kruhy. Jen asi tucet lidí ví o jeho existenci a pouhý půltucet o tom, kde se nachází. Tahle malba je pro zločince něco jako Turnérova cena pro malíře. Ten, komu se povede úspěšně obraz ukrást, je neoficiálním mistrem zlodějů své generace. O této výzvě mnoho lidí neví, ale ti, kdo vědí, jsou ti nejlepší.

Artemis Fowl přirozeně věděl o *Skřítkovi zloději* a nedávno zjistil i to, kde obraz je. Takovému testu svých schopností prostě nemohl odolat. Kdyby se mu povedlo mistrovské dílo ukrást, stal by se nejmladším zlodějem v historii, který něco takového dokázal.

Jeho tělesný strážce, obrovitý Butler, nebyl z nejnovějšího projektu svého mladého svěřence právě nadšený.

„Mně se to nelíbí, Artemisi,“ prohlásil Butler vážným, dunivým hlasem. „Instinkt mi říká, že je to past.“

Artemis Fowl vložil baterie do příruční digitální hry.

Jistěže je to past,“ pokývl čtrnáctiletý irský chlapec. „*Skřítek zloděj* lapá zloděje už roky. Proto je to tak zajímavé.“

Jeli tou dobou po mnichovském Marienplatzu v pronajatém hummeru H2. Tohle vojenské vozidlo nebyl právě Artemisův styl, ale hodilo se ke stylu lidí, za které se vydávali. Artemis seděl vzadu a připadal si divně, protože na sobě neměl obvyklý tmavý oblek, ale běžné oblečení, jaké nosí teenageri. „To jsou směšné šaty,“ prohlásil, když si zapínal teplákovou bundu. „K čemu je kapuca, když není nepromokavá? A ta loga! Připadám si jako chodící reklama. A ty džíny taky pořádně nepadnou. Visí mi až někde u kolen.“

Butler se usmál a podíval se do zpětného zrcátka. „Podle mě vám to sluší. Julie by řekla, že je to hustý.“

Julie, Butlerova mladší sestra, byla právě teď s mexickou skupinou zápasníků na turné ve Spojených státech a snažila se stát se slavnou. Vystupovala pod pseudonymem Jadeitová princezna.

„No, v těchhle rádoby špičkových sportovních botách mám rozhodně dojem, jako bych se brodil pěkně *hustým* bahnem,“ zlobil se Artemis. Jak má člověk běhat na deseticentimetrových podrážkách? Připadám si jako na chůdách. Jen co se vrátíme do hotelu, Butlere, tak to všechno hodím do koše. Obleky jsou mi mnohem milejší.“

Butler zastavil v Im Tal, kde sídlila International Bank.

„Artemisi, jestli se necítíte ve své kůži, možná bychom tu operaci měli odložit.“

Artemis zasunul digihru do batůžku, ve kterém už bylo pár dalších věcí, jaké by tam tak teenager mohl mít.

„To rozhodně ne. Měsíc mi trvalo, než jsem tuhle příležitost zorganizoval.“

Před třemi týdny Artemis zaslal Škole pro mladé gentlemany St. Bartleby štedrý sponzorský dar, podmíněný požadavkem, aby žáci třetího ročníku jeli do Mnichova na Festival evropských škol. Ředitel rád přání neznámého dárce vyhověl. A zatímco ostatní chlapci si prohlíželi nejrůznější technické zázraky na mnichovském olympijském stadionu, Artemis měl namířeno do International Bank. Ředitel

Guiney si ovšem myslel, že se Artemisovi udělalo špatně a Butler ho veze zpátky do hotelu.

„Crane a Sparrow nejspíš stěhují obraz několikrát za rok. Já bych to tak dělal určitě. Co já vím, kde bude za šest měsíců.”

Crane & Sparrow byla britská právnická firma, která byla oficiální zástěrkou pro velmi úspěšné lupičské a zlodějské podnikání. Ostatně, kdo by si dal tu práci, něco by mu napovědělo i samo jméno: Crane a Sparrow, Jeřáb a Vrabec... Artemis už je měl dlouho v podezření, že *Skřítko zloděje* mají. Potvrdilo se to před měsícem, kdy mu soukromý detektiv, jehož najal na jejich sledování, hlásil, že je viděl stěhovat do International Bank válcové pouzdro, v jakém se ukládají obrazy. Dost možná v něm byl *Skřítek zloděj*.

„Takovouhle šanci možná už nebudu mít dřív, než budu dospělý,” pokračoval mladý Ir. „A tak dlouho rozhodně čekat nehodlám. Franz Herman ukradl *Skřítko zloděje*, když mu bylo osmnáct. Tenhle rekord musím překonat.”

Butler povzdychl. „Podle zločineckého folklóru Herman ukradl obraz v roce 1927. Stačilo mu sebrat aktovku. Dneska je to mnohem těžší. Musíme otevřít bezpečnostní schránku v jedné z nejlépe zajištěných bank na světě, a to za denního světla.”

Artemis Fowl se usmál. „Ano. Hodně lidí by řeklo, že to je nemožné.”

„To ano,” souhlasil Butler a zasunul hummera do malého parkovacího místa. „Hodně lidí se zdravým rozumem. Zvlášť pro někoho, kdo je tu na školním výletě.”

Vstoupili do banky otáčivými dveřmi pod všudypřítomným dozorem kamer. Butler šel první, rázně kráčet po mramorové podlaze se zlatými žilkami k informacím. Artemis se táhl za ním a pokyvoval hlavou do rytmu jakési hudby z diskmanu. Pravda byla ovšem taková, že diskman byl prázdný. Artemis měl zrcadlové tmavé brýle, které mu zakrývaly oči a dovozovaly mu nepozorovaně se rozhlédnout po interiéru banky.

International Bank byla v určitých kruzích proslulá tím, že má nejbezpečnější trezory na světě, dokonce lepší než banky ve Švýcarsku. Říkalo se, že kdyby se otevřely bezpečnostní schránky International Bank a jejich obsah se vysypal na zem, ležela by na tom mramoru desetina světového bohatství - šperky, obligace, hotovost, listiny, umělecká díla - a aspoň polovina z toho by byla ukradená svým právoplatným majitelům. Artemise ale nic z toho nezajímalo. Možná příště.

Butler se zastavil u pultu informací a jeho mohutný stín dopadl na plochý monitor. Hubený muž, který u něj pracoval, vzhledl, aby se ohradil, ale pak si to rozmyslel. Butler byl tak mohutný, že často na lidi takhle působil.

„Co pro vás mohu udělat, Herr...?”

„Lee. Plukovník Xavier Lee. Chci otevřít svou bezpečnostní schránku,” odpověděl Butler plynoucí němčinou.

„Ano, plukovníku. Samozřejmě. Jmenuji se Bertholt a budu se vám dnes věnovat.” Bertholt jednou rukou otevřel v počítači složku plukovníka Xaviera Leeho, druhou otáčel v prstech tužkou jako miniaturní kapelnickou hůlkou. „Musíme jen projít obvyklou bezpečnostní kontrolou. Můžu prosím vidět váš pas?”

„Samozřejmě,” kývl Butler a postrčil k němu pas Čínské lidové republiky. „Znepokojilo by mě, kdyby zdejší bezpečnostní opatření nebyla velice přísná.”

Bertholt uchopil pas štíhlými prsty, nejprve zkontroloval fotografii, pak ho položil na skener.

„Alfonsi,” obořil se Butler na Artemise, „přestaň se vrtět a stůj rovně, synu. Hrouť se tak, že si občas myslím, že vůbec nemáš páteř.”

Bertholt se usmál tak neupřímně, že by ho i batole prokouklo.

„Těší mě, že vás poznávám, Alfonsi.”

„Hm, no jo,” zahuhlal Artemis asi stejně srdečně.

Butler zavrtěl hlavou. „Můj syn se zbytkem světa nekomunikuje nejlíp. Moc se těším, až bude dost starý, aby mohl nastoupit do armády. Pak se uvidí, jestli se za těmi jeho náladami vůbec schovává chlap.”

Bertholt chápavě kývl. „Mám dceru. Šestnáctiletou. Za týden utratí za telefon víc než celá rodina za jídlo.”

„Všichni pubertáči jsou stejní.”

Počítač pípnul.

„Výborně, pas je v pořádku. Teď už potřebuji jen podpis.” Bertholt přisunul tabulku, ke které bylo na drátěné spirále připojeno digipero. Butler ho uchopil a na příslušné lince se podepsal. Podpis bude

souhlasit. Jak také jinak. Původní písmo bylo také Butlerovo. Plukovník Xavier Lee byla totiž jedna z mnoha falešných identit, které si osobní strážce za ta léta vytvořil. I pas byl autentický, až na ty vepsané údaje. Butler ho před lety koupil od sekretářky čínského diplomata v Rio de Janeiru. Počítač znovu pípl.

„Výborně," zopakoval Bertholt. „Skutečně jste ten, kdo říkáte, že jste. Odvedu vás k bezpečnostním schránkám. Půjde Alfons s námi?"

Butler vstal. „Rozhodně ano," kývl. „Kdybych ho nechal tady, tak ho nejspíš zavřou, než se vrátím."

Bertholt se pokusil o vtip. „No, že jsem tak smělý, plukovníku, tohle by na to bylo to správné místo."

„Děsná sranda," zahuhlal Artemis. „Byste měl mít v telce vlastní šou."

Ale Bertholtova poznámka byla velmi případná. Po celé budově se to hemžilo ozbrojenými strážnými. Při první známce čehokoli nepatřičného by zaujali strategické pozice a kryli všechny východy.

Bertholt je vedl k výtahu z matné oceli a ukázal na kameru nade dveřmi svůj průkaz.

Bankovní úředník mrknul na Artemise. „Máme tady speciální bezpečnostní systém, mladíku. Je to všechno velice zajímavé."

„No jo. To se mnou asi sekne," zabručel Artemis.

„Chovej se slušně, synu," pokáral ho Butler. „Bertholt se s tebou jen zdvořile baví."

Bertholt se nenechal Artemisovou jedovatostí vyvést z míry. „Nechtěl byste tady třeba pracovat, až vyrostete, co, Alfonsi?"

Artemis se poprvé usmál upřímně a Bertholtovi přitom z nějakého důvodu přeběhl mráz po zádech.

„Víte co, Bertholte, já si myslím, že v bankách vůbec budu nejúspěšnější."

Následovalo rozpačité ticho, které přerušil až hlas z maličkého reproduktorku pod kamerou. „Ano, Bertholte, vidíme vás. Kolik?"

„Dva," odpověděl Bertholt. „Majitel klíče a jeden nezletilý. Jdou dolů otevřít schránku."

Dveře výtahu se otevřely. Byla to ocelová krychle bez jakýchkoli tlačítek a ovládacích panelů, jen v jednom rohu pod stropem byla kamera. Vešli dovnitř a dálkově ovládaný výtah se rozjel. Artemis si všiml, že jen začali klesat, Bertholt si začal nervózně mnout ruce.

„Co je, Bertholte? O co jde? Je to jenom výtah!"

Bertholt se dost nuceně usmál. Pod knírkem se jen maličko zablýskly zuby. „Vám uteče máloco, vidíte, Alfonsi? Nemám rád uzavřené prostory. A z bezpečnostních důvodů tady není ovládání. Výtah řídí bezpečnostní služby. Celé to tu je prakticky vzduchotěsné. Co kdyby strážný dostal infarkt nebo šel na kafe? Mohli bychom -"

Nervózní žvanění bankovního úředníka přerušilo zasyčení dveří od výtahu. Dorazili do patra s bezpečnostními schránkami.

„Tak jsme tady," oťel si Bertholt čelo papírovým kapesníkem. Kousíček papíru mu uvízl v hlubokých vráskách na čele a v závanu chladného vzduchu klimatizace se zatřepetal jako praporek. Jak vidíte, je to úplně bezpečné. Naprosto není důvod k obavám. Všechno je v pořádku." Nervózně se zasmál.

„Můžeme?"

Před výtahem na ně čekal mohutný strážný. Artemis si povšiml pistole u pasu a drátu od sluchátka, který mu visel přes krk.

„Willkommen, Bertholte, tak jsi to zas jednou zvládnul. Živý a zdravý."

Bertholt sebral z čela kousíček kapesníku a odsekl. „Ano, Kurte, zvládnul jsem to, a nemysli si, že neslyším tu tvou jedovatost."

Kurt si povzdechl tak srdečně, že se mu rozechvěly rty. „Omluvte prosím mého fobického krajana," řekl Butlerovi. „Bojí se všeho, od pavouků po výtahy. Překvapuje mě, že vůbec ráno vstane z postele. Teď buďte tak hodný, postavte se na ten žlutý čtverec a zvedněte obě paže do výše ramen."

Na kovové podlaze byl žlutou lepicí páskou vyznačený čtverec. Butler se na něj postavil a zvedl ruce. Kurt provedl tak důkladnou osobní prohlídku, že by se celníci mohli jít schovat, a pak ho odvedl k detektoru kovu.

Je čistý," řekl nahlas. Slova zachytil mikrofon na jeho klopě a přenesl je do bezpečnostního velínu.

„Teď ty, chlapče," řekl Kurt. „Totéž."

Artemis poslechl a nahrbeně se došoural na čtverec. Paže sotva pozvedl od těla.

Butler se na něj zamračil. „Alfonsi! Tys neslyšel, co máš udělat? V armádě bych tě za takovéhle chování nechal čistit latríny."

Artemis se na něj zaškaradil. „Jo, plukovníku, jenomže tady nejsme v armádě, ne?"

Kurt sundal Artemisovi ze zad batoh a prohrábl jeho obsah.

„Co je tohle?“ zeptal se, když vytáhl nějakou vyztuženou plastovou konstrukci. Artemis ji od něj vzal a třemi obratnými pohyby ji rozložil. „Koloběžka, kámo. O něčem takovém jste snad už slyšel, ne? Dopravní prostředek, co nekazí vzduch.“

Kurt mu koloběžku sebral, zatočil kolečky a zkontroloval spoje. Artemis se ušklíbl. „No jasně že je v tom taky laser, abych se vám mohl prořezat do těch vašich trezorů.“

„Ty jsi nějak chytrý,“ zavrčel Kurt a nacpal koloběžku zpátky do batohu. „A co je tohle?“ Artemis zapnul digihru. „Gamebox. To vymysleli, aby teenageři nemuseli mluvit s dospělejma.“ Kurt šlehl pohledem po Butlerovi. „To je zlatíčko, pane. Hned bych takového bral.“ Zachrastil svazkem klíčů, které měl Artemis zavěšené na pásku. „A co je tohle?“

Artemis se podrbl na hlavě. „Nóó... klíče?“

Kurt slyšitelně zaskřípal zuby. „Že jsou to klíče, to vidím, chlapče. Ale od čeho?“

Artemis pokrčil rameny. „Tak různě. Od skříňky v šatně. Bedny na koloběžku. Deníků. A tak.“ Strážný zkoumal klíče. Byly to běžné klíče a žádný složitější zámek by se jimi otevřít nedal. V bance ale platilo pravidlo, že za detektor kovu nesmějí vůbec žádné klíče kromě těch od boxů. Je mi líto. Klíče zůstanou tady.“ Kurt odepnul kroužek a položil klíče na táč. „Až půjdeš ven, můžeš si je vyzvednout.“

„Už můžu jít?“

„Ano,“ kývl Kurt. Jdi, prosím, ale nejdřív podej tatínkovi ten batoh.“

Artemis podal Butlerovi batoh kolem rámu detektoru kovu. Pak prošel sám a alarm se rozječel. Kurt k němu netrpělivě přistoupil. „Máš ještě u sebe něco kovového? Přezku na pásku? Mince?“

„Prachy?“ ušklíbl se Artemis. „Kde bych je vzal!“

„Tak co tedy ten detektor našel?“ přemýšlel Kurt nahlas.

Já možná vím,“ řekl Artemis. Strčil prst pod horní ret a zvedl ho nahoru. Přes zuby se mu táhly dva drátky.

„Rovnáčka. To bude ono,“ kývl Kurt. „Detektor je hodně citlivý.“

Artemis vytáhl prst z pusy. „Mám je taky sundat? Strhnout si je ze zubů?“

Kurt ho vzal vážně. „Ne. Myslím, že to bude v pořádku. Běž dovnitř. Ale chovej se tam slušně. Tohle je trezor, ne hřiště.“ Kurt se odmlčel a ukázal na kameru nad jejich hlavami. „Nezapomeň, budu tě sledovat.“

„Sledujte si, co chcete,“ loupł po něm Artemis drze okem.

„To budu, chlapče. Stačí na některé ty dveře jenom plivnout a nechám tě odtud vyvést. Násilím.“

„Prosím tě, Kurte,“ ušklíbl se Bertholt. „To divadlo si nech od cesty. Ty kamery nepatří celostátní televizi.“

Bertholt je vedl dveřmi do trezoru.

„Omlouvám se za Kurta. Neudělal testy do zvláštních jednotek a skončil tady. Občas si myslím, že by byl hrozně rád, kdyby se sem někdo vloupal, aby mohl zasahovat.“

Dveře tvořila kruhová ocelová deska, přinejmenším pět metrů v průměru. I přes svou velikost se ale na Bertholtův dotek snadno otevřely.

Jsou výborně vyvážené,“ vysvětloval úředník. „Otevřelo by je i dítě, až do půl šesté, kdy se banka na noc zavírá. Trezor má samozřejmě časový zámek. Až do půl deváté ráno je neotevře nikdo. Dokonce ani ředitel banky.“

Za dveřmi do trezoru byly řady a řady bezpečnostních schránek různých velikostí a tvarů. Každá schránka měla na přední stěně jednu obdélníkovou klíčovou díрку a kolem ní světélko s optickým kabelem. Všechna teď svítila červeně.

Bertholt vytáhl z kapsy klíč; k pasu ho měl připoutaný splétaným ocelovým kabelem.

„Tvar klíče samozřejmě není to jediné, na čem záleží,“ prohlásil a zastrčil klíč do centrálního zámku.

„Zámky jsou taky na mikročip.“

Butler vytáhl z peněženky podobný klíč. „Můžeme?“

Já ano, pane. Řekněte si.“

Butler přejel prsty po několika schránkách, až došel k číslu sedm set. Zastrčil klíč do zámku. „Můžeme.“

„Výborně, pane. Odpočítám to. Tři, dva, jedna. Teď.“

Oba muži otočili svými klíči najednou. Centrální zámek byla pojistka, aby žádný zloděj nemohl otevřít schránku jediným klíčem. Kdyby se oba klíče neotočily v rozmezí jedné vteřiny, schránka by se

neotevřela.

Světlo kolem obou klíčů se změnilo na zelené. Dveře na Butlerově bezpečnostní schránce se rozlétly. „Děkuji vám, Bertholte," řekl Butler a sáhl do schránky.

„Bylo mi potěšením, pane," Bertholt se div neukláněl. „Budu hned za dveřmi. Dokonce i když jsou tu kamery, platí pravidlo osobní kontroly každé tři minuty. Takže se uvidíme za sto osmdesát vteřin." Když bankovní úředník odešel, střelil Artemis po svém osobním strážci tázavým pohledem.

„Alfons?" ucedil koutkem úst. „Nevzpomínám si, že bych si to jméno vybral."

Butler nastavil stopky na svých hodinkách. „Improvizoval jsem, Artemisi. Domníval jsem se, že to situace vyžaduje. A musím říct, že toho nesnesitelného pubertáka hrajete výborně,"

„Díky, příteli. Snažím se."

Butler vytáhl ze své bezpečnostní schránky architektonický plán a rozkládal ho, až byl velký skoro dva krát dva metry. Držel ho před sebou v natažených rukách a zaujatě do něj hleděl.

Artemis se podíval nahoru po kameře na stropě. „Zvedni ruce asi o pět centimetrů a udělej krok doleva."

Butler to nenápadně udělal a zamaskoval ten pohyb zakašláním, takže se celý plán zachvěl.

„Výborně. Perfektní. Zůstaň, kde jsi."

Když si Butler při své minulé návštěvě pronajímal schránku, pořídil špionážní kamerou spoustu fotografií interiéru. Artemis s jejich pomocí vytvořil digitální model místnosti. Podle jeho výpočtů mu Butlerova současná pozice poskytovala deset čtverečních metrů krytí. V té oblasti plán zakryje všechny jeho pohyby. Bezpečnostní služba teď právě viděla jen jeho boty.

Artemis se zapřel zády o řadu schránek mezi dvěma ocelovými lavicemi. Opřel se o lavice oběma rukama a vyklouzl z příliš velkých bot. Opatrně se spustil na jednu z lavic.

„Hlavu držte dole," radil Butler.

Artemis vyhrabal z batohu videokostku. Digitální hra se na ní sice také dala hrát, ale především to byl rentgen, jehož výsledky se okamžitě objevovaly na obrazovce. Rentgeny byly mezi lepšími zločinci běžný nástroj a Artemisovi nedělalo potíže jeden z nich zamaskovat jako dětskou hračku.

Artemis zapnul rentgen a přešel jím po dvířkách bezpečnostní schránky vedle té Butlerovy. Bodyguard si skříňku pronajímal dva dny po Crane & Sparrow, a tak bylo jasné, že nebudou daleko od sebe, leda by Crane & Sparrow požádali o konkrétní číslo. V tom případě by museli začít od začátku.

Artemis odhadoval, že první pokus o ukradení *Skřítky zloděje* má tak asi čtyřicetiprocentní šanci na úspěch. Nebylo to nejlepší, ale neměl jinou možnost než to zkusit. Přinejmenším se dozví víc o zdejších bezpečnostních opatřeních.

Digitální hra ukázala, že nejbližší skříňka je nacpaná penězi.

„Nic," hlásil Artemis. Jenom hotovost."

Butler pozvedl obočí. „Víte, jak se to říká," podotkl. „Peněz není nikdy dost."

Artemis už se přesunul k dalším dvířkům. „Dneska ne, příteli. Ale tu naši schránku si necháme pronajatou, pro případ, že bychom se někdy potřebovali vrátit." V další schránce byly dokumenty svázané tkanicemi. V následující byla krabice s kupou nezasažených diamantů. Ve čtvrté schránce Artemis narazil na zlato. Obrazně řečeno. Uvnitř bylo dlouhé válcové pouzdro se stočeným plátnem.

„Myslím, že to máme, Butlere. Tohle by mohlo být ono."

„Radovat se můžete, až ten obraz bude viset na zdi ve Fowl Manor. Pospěšte si, Artemisi, začínají mě bolet ruce."

Artemis se ovládl. Butler měl samozřejmě pravdu, k tomu, aby byl *Skřítek zloděj* jejich, měli ještě hodně daleko, a nebylo ani jisté, že obraz je skutečně Hervého ztracené mistrovské dílo. Klidně to mohla být taky helikoptéra nakreslená pastelkami, kterou si tam uložil pyšný dědeček.

Artemis přesunul rentgen ke dnu schránky. Na dveřích nebyla žádná značka výrobce, ale řemeslníci byli často pyšní a neodolali, aby se někam nepodepsali, i když nikdo jiný než oni nevěděl, že tam podpis je. Artemis pátral snad dvacet vteřin, než našel, co hledal. Uvnitř samotných dveří, na zadní stěně, bylo vyryto slovo *Blokken*.

„Blokken," řekl chlapec triumfálně. „Měli jsme pravdu."

Na světě bylo jen šest firem schopných vyrobit bezpečnostní schránku téhle kvality. Artemis se naboural do jejich počítačů a u firmy *Blokken* našel na seznamu zákazníků *International Bank*. *Blokken* byla malá rodinná firma z Vídně, která vyráběla schránky také pro několik bank ve Švýcarsku a na Kajmanských ostrovech. Butler jejich dílny nenápadně navštívil a ukradl dva univerzální klíče. Klíče byly samozřejmě kovové a detektorem kovu by neprošly, leda by z nějakého důvodu směl kov dovnitř.

Artemis sáhl dvěma prsty do úst a odloupl rovnátka z horních zubů. Za rovnítky byl plastický držáček a k němu přicvaknuté dva klíče. Univerzální klíče.

Artemis si pár vteřin rozcvičoval ústa.

„To je úleva," řekl. „Myslel jsem, že se udávím."

Dalším problémem byla vzdálenost. Mezi schránkou a centrálním zámekem u dveří byly dobré dva metry. Nejen že jediný člověk bez pomoci dveře odemknout nedokázal, ale každého, kdo by stál u hlavního zámku, by kamery jasně viděly.

Artemis vytáhl z batohu koloběžku. Vytrhl jednu západku a odpojil řídítka od plošiny. Nebyla to žádná obyčejná koloběžka. Jeden Butlerův přítel inženýr ji sestrojil podle velice zvláštních plánů. Stupačka byla docela normální, ale sloupek řídítek se vysunul na dotek vystřelovacího tlačítka. Artemis odšrouboval jednu půlku řídítek a přidělal ji na druhý konec sloupku. Na konci každého řídítka byla štěrbina a Artemis teď do nich vložil po jednom klíči. Teď už stačilo jen zasunout oba klíče do správných klíčových dírek a otočit jimi současně.

Artemis zastrčil jeden klíč do schránky Crane & Sparrow.

„Můžeme?" zeptal se Butlera.

„Ano," odpověděl jeho strážce. „Nechod'te ani o krok dál, než musíte."

„Tři, dva, jedna. Teď."

Artemis stiskl pojistku na sloupku řídítek. Plížil se po lavici a výsuvnou tyč táhl za sebou. Jak chlapec postupoval, Butler otáčel trupem tak, aby Artemise pořád kryl plán. Posunul ho jen tak daleko, aby zakryl klíčovou dírkou centrálního zámku a přitom aby nebylo vidět Artemisovy prázdné boty. Ovšem na tu chvíli, než Artemis zastrčil druhý klíč, byla schránka, o kterou jim šlo, vidět -i s klíčkem a teleskopickou tyčí.

Centrální klíčová dírka byla asi metr od konce lavice. Artemis se nahnul tak daleko dopředu, jak jen mohl, aniž ztratil rovnováhu, a zasunul klíč do otvoru. Zapadl tam hladce. Artemis rychle zacouval a Butler mohl zase zakrýt schránku Crane & Sparrow. Celý plán vycházel z předpokladu, že strážný bude dávat pozor na Butlera a nevšimne si tenké tyčky vedoucí k centrálnímu zámku. Kromě toho tyč měla přesně stejnou barvu jako schránky.

Artemis se vrátil k původní schránce a otočil jedním řídítkem. Systém kladek a lanek v tyčce zároveň otočil druhým klíčem. Obě světla zeleně blikla. Dveře schránky Crane & Sparrow povolily. Artemis pocítil chvilkové uspokojení. Jeho vynález fungoval. Na druhou stranu ale nebyl důvod, proč by fungovat neměl, všechny fyzikální zákony byly dodrženy. Je to neuvěřitelné, jak se i ta nejpřísnější bezpečnostní opatření dají obejít tyčkou, kladkou a rovnátkem.

„Artemisi," zafuněl Butler, „držet ruce takhle nahoře už je vážně dost nepohodlné. Tak buďte tak hodný."

Artemis rychle přerušil svou myšlenkovou oslavu. Ještě nebyli z trezoru venku. Obě řídítka otočil do původní polohy a pak za celou tyč škubl směrem k sobě. Oba klíče vyklouzly z dírek. Stačil jeden dotek tlačítka a tyč se vrátila do původní délky. Koloběžku zatím Artemis znova nesestavil. Tyč budou možná ještě potřebovat k prohledání jiných schránek.

Artemis ještě chvíli prohlížel dveře rentgenem, než je otevřel víc. Obával se totiž, že by tam mohly být nastražené nějaké dráty nebo obvody, které by spustily dodatečný alarm. Jeden tam byl, přerušovač obvodu napojený na přenosný klakson. Pro každého zloděje by bylo strašně trapné, kdyby ho chytili proto, že se šíleně rozječela siréna. Artemis se usmál. Crane & Sparrow mají smysl pro humor. Možná si je najme za právníky.

Artemis sundal z krku sluchátka a vymáčkl z nich reproduktorky. Takto získaným drátem pak propojil obvod na obou stranách přerušovače. Teď ho mohl klidně rozpojit a přitom neporušit obvod. Artemis zatáhl. Klakson se nerozječel.

Skříňka byla konečně otevřená. O zadní stěnu se opíralo válcovité pouzdro, nic jiného tam nebylo. Pouzdro bylo z průhledného perspexu a uvnitř bylo srolované plátno. Artemis pouzdro vytáhl a zvedl ho ke světlu. Několik vteřin prohlížel malbu přes průhledný plast. Nemohl riskovat a pouzdro otevřít dřív, než budou bezpečně v hotelu. Teď by to musel udělat ve spěchu a to by znamenalo riskovat poškození obrazu. Čekal roky, až získá *Skříťku zloděje*, a pár hodin to ještě taky vydrží.

„Ty tahy štětcem se nedají splést," podotkl, když zavíral schránku. „Odvážné. Výrazné světlé bloky. Buď to je Hervé, nebo výborná kopie. Myslím, že jsme to dokázali, Butlere, ale bez rentgenu a bez analýzy barvy to jistě vědět nebudeme."

„Dobře," kývl strážce a pohlédl na hodinky. „To můžeme udělat v hotelu. Sbalte to a mizíme."

Artemis strčil pouzdro do batohu, složil znova koloběžku a přidal ji tam také. Zacvaknul klíče do držátka a rovnátka vrátil na zuby.

Dveře do trezoru se otevřely právě ve chvíli, kdy mladý Ir vklouzl zpátky do bot. Ve dveřích se objevila Bertholtova hlava.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se bankovní úředník.

Butler poskládal plán a zastrčil ho do kapsy.

„Ano, Bertholte. V naprostém. Můžete nás odvést zpátky nahoru.“

Bertholt se maličko uklonil. „Samozřejmě, pojdte za mnou.“

Artemis se už zase vrátil ke své roli protivného pubertáka. „Díky moc, Berty. To bylo fakt vzrůšo. Neznám lepší prázdniny než trčet v bankách a čučet do papírů.“

K Bertholtově cti budiž řečeno, že se ani na okamžik nepřestal usmívat.

Kurt na ně čekal u detektoru kovu, ruce měl založené na hrudi, která by spíš slušela nosorožci. Počkal, až Butler projde, a pak poklepal Artemisovi na rameno.

„Ty si myslíš, jak jsi chytrý, co, mladej?“ řekl a zašklebil se.

Artemis mu to oplatil. „Ve srovnání s váma? To rozhodně jo.“

Kurt se předklonil, opřel se dlaněmi o kolena, až se Artemisovi díval z očí do očí. Já na tebe koukal z velínu. Neudělal jsi vůbec nic. Tyhle typy já znám.“

„A jak to víte?“ odsekl Artemis. „Třeba jsem se vám tam vloupával do těch schránek.“

„Ale vím to. Víím to, protože jsem celou dobu viděl tvoje nohy. Nehnul ses ani o centimetr.“

Artemis sebral z podnosu svoje klíče a rozběhl se za Butlerem, aby mu neujel výtah. „No jo, tentokrát jste vyhrál. Ale počkejte příště.“

Kurt si přiložil ruku k ústům a křikl za ním: Jen přijď! Budu na tebe čekat!“

KAPITOLA 3

ODCHÁZEJÍCÍ

Kapitánka Myrta Krátká byla navržena na povýšení. O takovémhle obratu v kariéře se jí ani nezdálo. Ani ne před rokem proti ní byla vedena dvě interní vyšetřování, ale teď, po šesti úspěšných misích, byla Myrta Krátká hvězdou LEPreko. Brzo se sejde Rada, aby rozhodla, jestli jako první žena v historii rekognoskačního oddělení bude povýšena do hodnosti majora. A upřímně řečeno, ta představa se jí ani trochu nelíbila. Majori mají málokdy příležitost připnout si křídla a rozletět se mezi zemí a hvězdami. Místo toho vysílají na míse nižší důstojníky. Myrta se rozhodla, že případné povýšení odmítne. Spokojí se raději s nižším platem, jen když se pravidelně dostane nad zem.

Myrta usoudila, že bude rozumné varovat předem velitele Julia Břízného. Konečně, byl to Břízný, který za ní pevně stál během obou vyšetřování, a byl to Břízný, který ji na povýšení navrhl. Velitel tuhle novinku nepřijme dobře. Ale on nikdy nepřijal dobře vůbec žádnou novinku. Dokonce i dobré zprávy se dočkaly jen nabručeného „Děkuju“ a zabouchnutých dveří. Myrta stála za Břízného dveřmi a sbírala odvalu zaklepat. A i když se svou výškou přesně jednoho metru byla jen o centimetr pod skřítkovským průměrem, měla docela radost, že jí ježaté kaštanové vlasy dodávají ten centimetr navíc. Ale než stačila zaklepat, dveře se rozlétly a v nich se objevila Břízného rudolící tvář.

„Kapitánka Krátká!“ zařval a šedivý ježek se mu zachvěl. „Ke mně!“ Pak si všiml, že Myrta stojí za dveřmi. „Tady jste. Pojdte dovnitř, máme tu k rozlousknutí jednu záhadu. Týká se to jednoho z našich skřetích kamarádů.“

Myrta vešla za Břízným do kanceláře. Klusák, policejní technický poradce, už tam byl a nakláněl se k plazmové obrazovce tak těsně, že si div nespálil chlupy v nose.

„Video z Větrného pytle,“ vysvětloval Břízný. „Generál Šupináč utekl.“

„Utekl?“ opakovala Myrta. „Víme jak?“

Klusák luskl prsty. „D'Arvit! O tomhle jsme měli přemýšlet, a ne si tady hrát na Hádej, hádej, hadači.“

„Na ty vaše obvyklé ironické řeči teď nemáme čas, Klusáku,“ okřikl ho Břízný a jeho tvář potemněla do purpurová. „Tohle je mediální katastrofa. Šupináč je veřejný nepřítel číslo dvě, hned po Opal Koboi. Jestli se tohle domáknou novináři, tak se nám vysměje celá Jistota. Nemluvě už o tom, že Šupináč může posbírat pár svých skřetích kamarádů a obnovit činnost triády.“

Myrta došla k obrazovce a šťouchla loktem Klusáka do zadku, aby kousek uhnul. Její důvěrné sdělení veliteli Bříznému může počkat. Teď měli důležitější věci na práci. „Na co to koukáme?“

Klusák laserovým ukazovátkem označil jednu část obrazovky.

„Větrný pytel, nápravné zařízení pro skřety. Kamera osmdesát šest.“

„A ta sleduje co?“

„Hovornu pro návštěvníky. Šupináč tam vešel, ale ven už nevyšel.“

Myrta přelétla pohledem umístění kamer. „Přímo v hovorně žádná kamera není?“

Břízný zakašlal, ale možná, že to bylo zavrčení. „Ne. Podle Třetí atlantské konvence o právech skřítků mají vězni v hovorně právo na soukromí.“

„Takže nevíme, co se tam uvnitř dělo?“

„Přímo ne.“

„Který génius ten systém vymyslel?“

I přes vážnost situace se Břízný musel uchechtnout. Rýpnout si do samolibého kentaura, to si nikdy nedal ujít.

„Tady náš koňský přítel vymyslel automatický bezpečnostní systém Větrného pytle sám a osobně.“

Klusák uraženě ohrnul ret, a když kentaur uraženě ohrne ret, má ho až někde u brady. „Nejde o systém. Systém je neprůstřelný. Každý vězeň má v hlavě standardní sledovač-uspávač. Dokonce i kdyby skřet dokázal nějakým zázrakem utéct, tak ho najdeme, na dálku uspíme a pak ho stačí sebrat.“

Myrta rozhodla rukama. „Tak v čem je problém?“

„Problém je, že sledovač nevysílá. Nebo jestli ano, tak signál nechytáme.“

„Tak to je problém.“

Břízný si zapálil smrdutý houbový doutník. Recyklátor vzduchu na jeho stole kouř okamžitě vcucnul.

„Major Chaluha je v terénu s mobilní jednotkou a snaží se signál najít.“

Risk Chaluha byl nedávno povýšen na zástupce velitele. Nepatřil k těm důstojníkům, kteří by rádi seděli za stolem, na rozdíl od svého mladšího bratra, který by nic neviděl raději než pěkně bezpečně trčet v kanceláři po celý zbytek kariéry. Myrta doufala, že jestli bude nucena povýšení přijmout, bude aspoň zpoloviny tak dobrým majorem jako Risk Chaluha.

Myrta se znovu zadívala na plazmovou obrazovku. „Tak kdo přišel generála Šupináče navštívit?“

Jeden z jeho tisíce bratranců. Skřet jménem Boohn. To prý v té skřeti hatmatilce znamená

„vznešeného čela“.

„Vzpomínám si na něj,“ kývla Myrta. „Boohn. Celníci jsou přesvědčení, že on byl jedním z hlavních šéfů těch pašeráckých akcí B'wa Kell. Na tom nic vznešeného není.“

Klusák otevřel laserovým ukazovátkem na obrazovce jednu složku.

„Tady je seznam návštěvníků. Boohn přišel v sedm padesát standardního podzemního času. Pri-nejmenším tohle vám na videu ukázat můžu.“

Objevil se zrnitý obraz mohutného skřeta, jak stojí ve vězeňské chodbě a nervózně si olizuje oční bulvy během laserové bezpečnostní kontroly. Jakmile bylo potvrzeno, že se Boohn nepokouší nic dovnitř propašovat, otevřely se dveře pro návštěvníky.

Klusák popojel po seznamu o kus dál. „A teď se dívejte na tohle. Odchází v osm patnáct.“

Boohn si to svižně rázoval pryč; ve vězení se nejspíš necítil zrovna nejlíp. Kamera z parkoviště na něj prozradila, že se spustil na všechny čtyři, jak se hnál k autu.

Myrta pozorně pročítala seznam. „Takže vy říkáte, že Boohn odcházel v osm patnáct?“

„Ano, to jsem zrovna teď říkal, Myrto,“ odsekl podrážděně Klusák. „Ale zopakuju vám to pomalu. Osm patnáct.“

Myrta popadla laserové ukazovátka. „No ale jestli to tak je, tak jak to, že odcházel ještě jednou v osm dvacet?“

A byla to pravda. Boohnovo jméno se objevilo na seznamu ještě jednou, o osm řádek později.

„Už jsem to taky viděl,“ kývl Klusák. „Ale to je nějaký omyl,“ zabručel, „nic jiného. Nemohl přece odejít dvakrát. To se občas stává, bezvýznamná chybička, nic víc.“

„Ledaže to podruhé nebyl on.“

Kentaur pozvedl ruce v obranném gestu. „Myslíte, že mě to nenapadlo? Každý, kdo vstupuje do Větrného pytle nebo z něj odchází, je asi desetkrát kontrolovaný. A při každé té kontrole snímáme dobrých osmdesát charakteristik. Jestli počítač říká, že to byl Boohn, tak to on byl. Skřet by můj systém rozhodně oklamat nedokázal. Ti mají sotva tolik mozkových závitů, aby dokázali mluvit při chůzi.“

Myrta pomocí ukazovátka znovu spustila video, na němž Boohn do věznice vstupoval. Zvětšila jeho hlavu a pomocí programu na úpravu obrazu zvýšila ostrost.

„Co hledáte?“ ptal se Břízný.

„Nevím, veliteli. Něco. Cokoli.“

Trvalo to několik minut, ale nakonec na to Myrta přišla. Okamžitě věděla, že má pravdu. V zátylku jí to bzučelo jako roj včel, jasná známka správné intuice.

„Podívejte," řekla a ukázala na Boohnovo čelo. „Puchýř šupin. Ten skřet svléká kůži."

„No a co?" ptal se nevrle Břízný.

Myrta znovu otevřela složku s Boohnovým odchodem. „A teď se podívejte. Puchýř nikde."

„No tak si ho strhnul. To je toho."

„Ne. To není jen tohle. Když šel Boohn dovnitř, jeho kůže byla skoro šedá. Teď je jasně zelený. Dokonce má i na zádech maskovací vzor."

Klusák odfrkl. „Maskáče teď nosí kdekdo."

„Kam tím míříte, kapitánko?" zeptal se Břízný a zamáčkl doutník.

„Boohn v hovorně svlékl kůži. Ale kde ta kůže je?"

Chvilí bylo ticho, jak si ostatní dva uvědomovali důsledky téhle otázky.

„Šlo by to?" zeptal se naléhavě Břízný.

Klusák nebyl skoro schopen slova. „U bohů, myslím, že ano."

Kentaur vysunul klávesnici a tlusté prsty se rozlétly po gnómských písmenech. Na obrazovce se objevila nová videovýseč. Na ní odcházel z místnosti jiný skřet. Byl Boohnovi hodně podobný.

Hodně, ale ne docela. Něco tu tak úplně nehrálo. Klusák zvětšil skřetovu hlavu. Při vysokém zvětšení bylo jasné, že skřetovi kůže nesedí. Kousky jí chyběly úplně a zdálo se, že si skřet přidržuje na krku záhyby u sebe.

„Vážně to udělal. To snad není možné."

„Všechno měli předem plánované," řekla Myrta. „Tohle nebylo náhodné využití situace. Boohn počká, až začne svlékat kůži. Pak navštíví svého strýce a společně tu kůži sundají. Generál Šupináč si kůži navlékne a vypočoduje hlavním východem, přičemž cestou oklame všechny ty vaše kontroly. Když se znova objeví Boohnovo jméno, myslíte si, že je to chyba systému. Jednoduché, ale geniální."

Klusák se svezl do speciálně zkonstruovaného kancelářského křesla. „To je neuvěřitelné. Dokážou skřeti něco takového?"

„To se ptáte?" ušklíbl se Břízný. „Dobrá skřeti švadlena dokáže sloupnout kůži bez jediné trhlinky. Z ní si ostatně šijí šaty, pokud se vůbec obtěžují nějaké na sebe navléknout."

„To vím. Ptal jsem se, jestli by tohle skřeti sami vymysleli. Podle mě ne. Musíme chytit Šupináče a zjistit, kdo to všechno naplánoval."

Klusák se napojil na sledovací kameru na Argonově klinice. „Zkontroluju, že je Opal Koboi pořád ještě v bezvědomí. Tohle je přesně její styl." O minutu později otočil obrazovku k Bříznému. „Ne. Pořád nám spinká. Nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Vůbec by se mi nelíbilo mít Opal zase na krku, ale přinejmenším bychom věděli, na čem jsme."

Myrtu něco napadlo a při té myšlence až zbledla.

„Nemůže to snad být on, co myslíte? Nemůže to být Artemis Fowl?"

„To určitě ne," zavrtěl hlavou Klusák. „Ten Bláteníček ne. To není možné!"

Břízný o tom tak přesvědčený nebyl. „Tohle slovo bych tak moc nepoužíval, být vámi. Myrto, jak chytíme Šupináče, sbalte si vybavení a na pár dnů se tomu Bláteníkovi pověste na paty. Obhlédněte, co teď šije. Pro všechny případy."

„Rozkaz, pane."

„A vy, Klusáku. Povoluji zvýšenou ostrahu. Zaříd'te všechno, co je potřeba. Chci slyšet každý Artemisův telefonát a číst každý jeho dopis."

„Ale, Julie, na ten výmaz paměti jsem osobně dohlížel. Všechno šlo hladce. Vycucnul jsem mu každou vzpomínku na skřítky líp, než skřet vycucne šneka z ulity. Kdybychom Artemisovi tancovali přede dveřmi kankán, tak by si na nás stejně nepamatoval. To by si musel někde nechat nějaký spouštěcí podnět, aby si třeba jen částečně vzpomněl."

Břízný neměl rád, když se s ním někdo hádal. „Zaprvé, neříkejte mi Julie. Zadruhé, dělejte, co vám řeknu, koníku poníku, nebo vám nechám seškrtat rozpočet. A za třetí, co je to u Fronda ten kankán?"

Klusák obrátil oči v sloup. „Zapomeňte na to. Zařídím tu ostrahu."

„Dobře děláte," kývl Břízný a vyškubnul od pasu vibrující telefon. Několik vteřin poslouchal, sám reagoval jen občasným souhlasným mručením.

„Na Fowla zatím zapomeňte," řekl, když telefon zavřel. „Risk našel generála Šupináče. Je v E37. Myrto, vy se mnou. Klusáku, vy za námi v technickém voze. Generál chce vyjednávat."

Město Jistota se probouzelo do nového rána. Název ráno byl ovšem trochu zavádějící, protože takhle

hluboko pod zemí bylo jen umělé světlo. Podle lidských měřítek byla Jistota jen větší vesnice, žilo tu méně než deset tisíc obyvatel. Ale v měřících skřítkách byla Jistota největší metropole od dob původní Atlantidy, jejíž větší část byla teď pohřbena pod třípatrovým přístavem pro raketoplány v nové Atlantidě.

Policejní vozidlo velitele Břízného se hnalo ranní špičkou, jeho magnetické pole automaticky odsunovalo ostatní vozidla do prázdných míst v pomalém pruhu. Břízný a Myrta seděli vzadu a myšlenkami popoháněli vůz vpřed. Všechno to bylo minutu od minuty divnější. Nejdřív Šupináč uteče, pak se najednou jeho lokátor z ničeho nic objeví a on chce mluvit s velitelem Břízným.

„Co vy si o tom myslíte?“ zeptal se nakonec Břízný. Proto byl tak dobrý velitel. Respektoval názory svých podřízených.

Já nevím. Může to být past. Ať se děje co chce, nesmíte tam jít sám.”

Břízný kývl. Já vím. Ani já nejsem tak tvrdohlavý. Ostatně než tam dojedeme, bude mít Risk už nejspíš situaci pod kontrolou. On nerad čeká, až dorazí šéfové. Nepřipomíná vám to někoho, Myrto?” Myrta se napůl usmála, napůl ušklíbala. Nejednou si vysloužila pokárání za to, že neuposlechla rozkaz počkat na posily.

Břízný vysunul zvukotěsnou bariéru mezi nimi a řidičem.

„Musíme si promluvit, Myrto. O tom povýšení.”

Myrta se podívala svému nadřízenému do očí. Zahlédla v nich náznak smutku.

„Nedali mi to,“ vyhrkla a nedokázala skrýt svou úlevu.

„Ne. Ne, dali vám to. Nebo dají. Oficiálně to oznámí zítra. První žena v hodnosti majora za celou historii Řeko. Tomu říkám úspěch.”

„Ale, veliteli, já si nemyslím -“

Břízný ji umlčel zvednutým prstem. „Chci vám něco říct, Myrto. O své kariéře. Vlastně je to metafora pro vaši kariéru, tak dobře poslouchejte a uvidíme, jestli to pochopíte. Před mnoha lety, když vy jste ještě nosila dětské kombinézy s vy-podloženým zadkem, jsem já byl zapálený nováček v Řeko a miloval jsem vůni čerstvého vzduchu.

Každý okamžik, který jsem strávil na měsíčním světle, jsem si ohromně užíval.”

Myrta to docela chápala. Ona se při cestách na povrch cítila úplně stejně.

„Tak jsem dělal svou práci, jak jsem nejlíp uměl - až trochu moc dobře, jak se ukázalo. Jednoho krásného dne mě povýšili.”

Břízný strčil špičku doutníku do malé přenosné čističky vzduchu, aby jeho pach nezamořil auto. To bylo výjimečné gesto.

„Major Julius Břízný. Bylo to to poslední, oč bych stál, takže jsem napochodoval do kanceláře svého velitele a řekl jsem mu to. Já se hodím do akce, povídám mu. Nechci sedět za stolem a vyplňovat elektronické formuláře. Věřte nebo ne, dost jsem se rozčilil.”

Myrta se snažila zatvářet překvapeně, ale moc přesvědčivé to nebylo. Velitel měl po většinu dne tvář rudou vzteky, to mu také vyneslo přezdívku Řípa.

„Ale můj velitel řekl něco, po čem jsem změnil názor. Chcete vědět co?”

Břízný nečekal na odpověď a pokračoval.

„Můj velitel řekl: Julie, to povýšení není pro vás, ale pro Národ.” Břízný pozvedl jedno obočí. „Chápete, co vám chci naznačit?”

Myrta to chápala velmi dobře. Na tohle odpověď neměla.

Břízný jí položil ruku na rameno. „Národ potřebuje dobré důstojníky, Myrto. Potřebuje skřítky, jako jste vy, aby ho chránili před Blátivými. Co myslíte, lítal bych radši pod hvězdami a cítil ve tváři vítr? Ano. A byl bych tak užitečnější? Ne.”

Břízný dlouze potáhl z doutníku, až jeho žhavý konec osvětlil kouli čističky. Jste dobrá policistka, Myrto, jedna z nejlepších, které jsem kdy viděl. Občas jste trochu impulzivní a autority moc nerespektujete, ale máte výbornou intuici. Nikdy by mě nenapadlo vás stáhnout z přední linie, kdybych si nemyslel, že policii víc pomůžete v podzemí. Chápete?”

„Ano, veliteli,” odpověděla zachmuřeně Myrta. Měl pravdu, i když sobečtější stránka její osobnosti to ještě nehodlala přiznat. No, přinejmenším se teď mohla těšit na sledování Fowla, než ji její nová práce uvězní v podzemí.

„Když je člověk major, má to i jisté výhody,” řekl Břízný. „Občas si můžete nějakou tu misi taky přidělit, čistě proto, abyste se tak nenudila. Něco na povrchu. Třeba na Havaji nebo na Novém Zélandu.

Podívejte se na Riska Chaluhu. On je nový typ majora, mnohem víc věcí dělá osobně. Možná, že právě tohle policie potřebuje."

Myrta věděla, že se velitel snaží jí tu hořkou pilulku osladit. Jak bude mít na klopu majorské žaludy, nedostane se na povrch zdaleka tolik jako teď. Pokud se tam vůbec dostane.

„Dal jsem hlavu na špalek, Myrto, když jsem vás na to povýšení doporučil. Vaše dosavadní kariéra byla bouřlivá, a to říkám ještě mírně. Jestli hodláte povýšení odmítnout, tak mi to řekněte teď a já vaše jméno stáhnou."

Poslední šance, myslela si Myrta. Teď, nebo nikdy.

„Ne," řekla. „Neodmítnu to. Jak bych mohla? Co já vím, kde se objeví zase nějaký takový Artemis Fowl."

Myrta měla pocit, že vlastní hlas slyší z dálky, jako by mluvil někdo jiný. Zdálo se jí, že za každým slovem slyší cinknutí umíráčku doživotní nudy. Práce v kanceláři. Bude sedět v kanceláři.

Břízný ji poplácal po rameni a mohutnou rukou jí div nevyrazil dech.

„Hlavu vzhůru, kapitánko. I pod zemí je život, věřte mi."

„Já vím," kývla Myrta, ale znělo to velice nepřesvědčivě.

Policejní vozidlo zastavilo u E37. Břízný otevřel dveře a napůl už vystoupil, když se zarazil.

Jestli vám na tom nějak záleží," řekl tiše a skoro rozpačitě, „tak jsem na vás pyšný, Myrto." A vzápětí byl pryč, venku z auta a v davu policistů se zbraněmi namířenými na vstup do skluzu.

Záleží mi na tom, myslela si Myrta, když se dívala, jak se Břízný okamžitě ujmá velení. Moc mi na tom záleží.

Skluzy byly přírodní průduchy, které vedly od zemského jádra na povrch a jimiž stoupalo magma. Většina jich byla pod vodou, kde vytvářely teplé proudy, ve kterých kypěl podmořský život, ale některé vypouštěly své plyny štěrbinami a trhlinami na souši. Skřítkovská policie používala sílu lávových gejzírů k tomu, aby v titanových modulech dopravovala své příslušníky na povrch. Pro lety, které tak nespěchaly, se používaly transportní letouny ve vyhaslých skluzech. E37 končil v centru Paříže a donedávna ho používali skřeti pro své pašerácké operace. Pro veřejnost byl už řadu let zavřený a zdejší terminál se rozpadal. Momentálně jediný, kdo se v E37 pohyboval, byli filmaři, kteří tu točili film o vzpouře B'wa Kell. Myrtu hrála trojnásobná držitelka ceny Filmové akademie Jiříčka Kostěná a Artemise generovali počítačem.

Když dorazili Myrta a Břízný, měl major Risk Chaluhu kolem vchodu do terminálu rozmístěná tři družstva zásahové jednotky.

„Zprávu, majore," přikázal Břízný.

Chaluhu ukázal na vchod. Jeden vchod, žádný východ. Všechny nouzové východy se dávno zhroutily, takže až bude Šupináč chtít domů, musí projít tudy."

„A víme jistě, že tam je?"

„Ne," připustil major Chaluhu. „Zachytili jsme jeho signál. Ale ten, kdo mu pomohl utéct, mu mohl taky rozříznout paži a vysílač vytáhnout. Jistě víme jen jedno, že si tady s námi někdo hraje. Poslal jsem dva svoje nejlepší víly průzkumníky, a přinesli tohle." Risk jim podal zvukovou fólii. Takové fólie byly velké asi jako nehet na palci a obvykle se na ně nahrávala blahopřání k narozeninám. Tahle měla tvar dortu. Břízný ji sevřel v prstech. Věděl, že teplo jeho ruky aktivuje mikroobvody. Z malého reproduktorku se ozval sykavý hlas, který v téhle mizerné reprodukci zněl ještě víc jako ještěří.

„Břízný," řekl ten hlas, „budu s vámi mluvit. Řeknu vám velké tajemství. Přiveďte tu holku, tu Myrtu Krátkou. Dva, ne víc. Když přijde ještě někdo, spousta vás umře. Moji přátelé se o to postarají..."

Vzkaz skončil tradičním narozeninovým popěvkem, jehož veselí bylo v příkrém rozporu s obsahem vzkazu.

Břízný se ušklíbl. „Skřeti. Divadýlko, na to je užije."

Je to past, veliteli," prohlásila bez váhání Myrta.

„To my jsme byli před rokem v laboratořích Koboí. Skřeti nás viní z porážky vzpoury. Když tam teď půjdeme, kdo ví, co na nás čeká."

Břízný souhlasně kývl. „Teď uvažujete jako major. My nejsme tak snadno nahraditelní. Jaké máme možnosti, Risku?"

Jestli tam nepůjdete, spousta nás umře. Jestli půjdete, můžete umřít vy."

„To není zrovna příjemná volba. Žádné dobré zprávy pro mě nemáte?"

Risk sklopil vizor přilby a podíval se na miniobrazovku. „Povedlo se nám dostat bezpečnostní

kontrolní systém na terminálu zase do provozu a udělali jsme látkovou a termální analýzu. V přístupovém tunelu jsem našli jen jeden zdroj tepla, takže Šupináč je sám, jestli to vůbec je on. Ať tam dělá, co chce, nemá u sebe žádnou známou formu zbraně nebo výbušnin. Jen pár broučích tyčinek a starou dobrou H₂O."

„Chystá se v nejbližší době nějaký zážeh magmatu?" zeptala se Myrta.

Risk přejel ukazovákem po polštářku ve dlani levé rukavice, čímž odroloval obrazovku v přilbě.

„Několik měsíců nic," odpověděl potom. „Tenhle skluz je nepravdivý. Takže Šupináč neplánuje vás uškvařit."

Bříznému žhnuly tváře jako dva spirálové vaříče. Já jsem myslel, že skřety už máme z krku. Jsem v pokušení poslat tam zásahovku a risknout, že jen blufuje."

„To bych vám radil já," kývl Risk. „Nemá tam nic, čím by nám mohl ublížit. Dejte mi pět skřítků a budeme mít Šupináče zavřeného támhle v tom autě, dřív než si vůbec všimne, že jsme ho zatkli."

„Předpokládám, že to sérum na spaní v uspávací moc nefunguje," podotkla Myrta.

Risk pokrčil rameny. „Musíme předpokládat, že ne. Až doteď sledovač nefungoval vůbec, a když jsme se sem dostali, byla tady pro nás připravená ta fólie. Šupináč věděl, že přijdeme. Dokonce nám nechal vzkaz."

Břízný se bouchl pěstí do dlaně. „Musím dovnitř. Bezprostřední nebezpečí nehrozí, ale nemůžeme jen tak předpokládat, že Šupináč není schopen hrozbu splnit. Nemám na vybranou. Nedám vám rozkaz, abyste šla se mnou, kapitánko Krátká."

Myrta cítila, jak se jí svírá žaludek, ale polkla strach. Velitel měl pravdu. Jiná možnost opravdu nebyla. Tohle je pravý úkol policistů. Chránit Národ.

„Nemusíte, veliteli. Jdu dobrovolně."

„Dobře. A teď, Risku, sem pusťte přes barikádu Klusáka a jeho technický vůz. Dovnitř musíme, ale nemusíme tam beze zbraně."

Klusák měl v jediném voze nacpaných tolik zbraní, kolik jich většina lidských policejních sborů nemá v celém arzenálu. Z každého centimetru zdi buď trčel napájecí přívod, nebo tam visela na háku puška. Kentaur seděl uprostřed a ladil pistoli Neutrino. Když Myrta vstoupila dovnitř, pistoli jí hodil.

Obratně ji chytila. „Pozor na to!"

Klusák se zasmál. „Nebojte se. Spoušť ještě není kódovaná. Z téhle zbraně nikdo nevypálí, dokud její počítač nezaznamená majitele. Dokonce i kdyby tahle zbraň padla do rukou skřetům, k ničemu by jim nebyla. Jeden z mých nejnovějších vynálezů. Po vzpouře B'wa Kell jsem usoudil, že je načase zvýšit bezpečnost."

Myrta pevně uchopila pistoli do ruky. Po plastové rukojeti přeběhlo červené laserové světlo a pak se změnilo na zelené.

„A je to. Vy jste teď majitelka. Od téhle chvíle je to Neutrino 3000 čistě privátní zbraň."

Myrta potěškala průhlednou pistoli. Je moc lehká. Je mi milejší dvoutisícovka."

Klusák vyvolal na nástěnnou obrazovku údaje o zbraní. Je lehká, ale na to si zvyknete. Má ovšem tu výhodu, že v ní není žádná kovová součást. Nabíjí se kineticky, tj. pohybem vašeho těla, ale má i záložní jadernou baterii. Samozřejmě je napojená na mířící systém ve vaší přilbě. Je prakticky nerozbitná, a i když to bude znít možná neskromně, je to špičková záležitost."

Větší verzi téže pistole podal Klusák Bříznému. „Každá rána se zaznamenává v policejním počítači, takže poznáme, kdo střílel, kdy střílel a kterým směrem. To ušetří Vnitřnímu vyšetřování spoustu sezení u počítače." Mrknul na Myrtu. „Vás to jistě potěší."

Myrta se na Kentaura zašklebila. Na Vnitřním vyšetřování byla známá jako falešná pěťka. Už dvakrát ji vyšetřovali pro porušení předpisů a nic by si nepřáli víc, než dostat třetí šanci. Jediná dobrá věc na tom povýšení bude, jak se tihle zatváří, až jí velitel připne na klop majorské žaludy.

Břízný zastrčil zbraň do pouzdra. „Dobře. Teď můžeme střílet. Ale co když někdo střílí nás?"

„Nikdo vás nestřílí," tvrdil Klusák. „Napíchnul jsem skenery na terminálu a taky jsem tam nastrkal pár vlastních senzorů. Není tam nic, co by vám

mohlo ublížit. V nejhorším případě zakopnete o vlastní nohu a vyvrtnete si kotník."

Břízný zrudnul až na krk. „Klusáku, musím vám připomínat, že ty vaše senzory už jednou neviděly, co měly? A jestli si dobře vzpomínám, tak zrovna tady na tom terminálu."

„No dobře, dobře. Nerozčilujte se, veliteli," zavrčel Klusák. „Na minulý rok jsem nezapomněl. Ani to nešlo, kapitánka Krátká mi to připomíná každých pět minut."

Kentaur položil na stůl dva uzamčené kufříky. Vyťukal do bezpečnostních zámků číselný kód a víka

se otevřela.

„Tohle je nová generace obleků pro zásahovou jednotku. Chtěl jsem je příští měsíc představit na policejní konferenci, ale jelikož jde do akce opravdický živý velitel, bude lepší, když je budete mít hned teď.“

Myrta vytáhla ze svého kufříku kombinézu. Krátce se zatřpytila a pak získala stejnou barvu, jako měly stěny dodávky.

„Tahle látka je tkaná z maskovací fólie, takže jste vlastně celou dobu prakticky neviditelní. To znamená, že nemusíte používat magické štíty,“ vysvětloval Klusák. „Ta funkce se pochopitelně dá vypnout. Křídla jsou v tomhle obleku zabudovaná. Plně zatažitelný ševlivý systém, úplně nová konstrukční koncepce. Energii čerpají z baterie, kterou máte u pasu, a každé křídlo je samozřejmě pokryté solárními minipanely pro nadzemní lety. Obleky taky mají vlastní vyrovnávání tlaku, takže můžete přecházet přímo z jednoho prostředí do druhého a nehrozí vám křeče ani kesonová nemoc.“

Břízný držel před sebou druhý oblek. „Ty musejí stát strašné peníze.“

Klusák kývl. „No to si pište. Vývoj těchto obleků spolykal polovinu mého loňského výzkumného rozpočtu. Staré obleky nenahradí ještě aspoň pět let. Tyhle dva jsou jediné funkční modely, které máme, takže bych ocenil, kdybyste je pak vrátili. Jsou odolné proti nárazu, nehořlavé, neviditelné pro radar a vysílají nepřetržitý proud diagnostických informací na ústředí. Současná policejní přilba nám poskytuje údaje o základních životních pochodech, ale ty nové posílají ještě další informace, které nás upozorní, kdybyste třeba měli zablokované tepny, zlomené kosti a poznají dokonce i suchou kůži. Je to chodící klinika. Na hrudi mají dokonce neprůstřelný díl pro případ, že by po vás střílel člověk.“

Myrta přidržela oblek před zelenou plazmovou obrazovku. Maskovací fólie okamžitě smaragdově zezelenala.

„To se mi líbí,“ podotkla Myrta. „Zelená mi sluší.“

Risk Chaluha zabavil několik reflektorů, které tu nechali filmaři, a namířil je na spodní patra přístavu. V ostrém světle bylo vidět každé zrnko prachu, takže místa, kde bývala odletová hala, vypadala jako pod vodou. Velitel Břízný a kapitánka Krátká opatrně vstoupili, zbraně tasené a hledí sklopená.

„Co si myslíte o tom obleku?“ zeptala se Myrta, zatímco automaticky vnímala nejrůznější údaje, které se jí objevovaly na vizoru. Kadeti mívali často potíže získat ono dvojí vidění, které bylo potřeba, když se chtěli soustředit zároveň na tyto údaje i na terén před sebou. Výsledkem byla obvykle

„plná váza“, jak se v policejním slangu říkalo, když se někdo do přilby pozvracel.

„Nejsou špatné,“ odpověděl Břízný. „Lehounké, a jeden skoro neví, že má křídla. Neříkejte ale Klusákovi, že jsem něco takového povídal, už tak je na-foukaný až hanba.“

„Nemusí mi nic říkat, veliteli,“ prohlásil Klusákův hlas ve sluchátku. Reproduktorky byly také nový typ, vibrační gel, a znělo to, jako by kentaur byl v přilbě s ním. „Sleduju vás na každém kroku, samozřejmě z bezpečí svého transportéru.“

„Samozřejmě,“ zavrčel Břízný kysele.

Oba policisté opatrně postupovali kolem řady odbavovacích boxů. Klusák je ujistil, že v oblasti terminálu není nic, co by mohlo být nebezpečné, ale nebylo by to poprvé, co se kentaur mýlil. A chyby v akci stojí životy.

Filmaři se rozhodli, že skutečná špína na terminálu není dost autentická, a tak porůznu do rohů nastříkali hromady šedivé pěny. Na jednu dokonce přidali i hlavu panenky. Považovali to za ohromně působivý detail. Zdi a eskalátor byly začernalé falešnými laserovými zásahy.

„To musela být střílečka,“ ušklíbl se Břízný.

„Trochu to přehnali. Jestli tady tenkrát padlo pět šest ran, je to moc.“

Prošli odletovou halou ke kotvištím. Původní raketoplán, který skřeti používali k pašování, byl vzkríšen a odpočíval teď v jednom z nich. Natřeli ho lesklou černí, aby vypadal hrozivěji, a přidali mu ozdobnou špici ve skřetím stylu.

Jak daleko?“ zeptal se Břízný do mikrofону.

„Posílám vám do přileb termální otisk,“ odpověděl Klusák.

O pár vteřin později se jim na vizorech objevilo schéma. Bylo trochu matoucí, protože se zákonitě dívali i sami na sebe. V budově byly tři zdroje tepla. Dva byly blízko u sebe a pomalu postupovaly k samotnému skluzu. Myrta a velitel. Třetí zůstával bez pohybu v přístupovém tunelu. Jen kousek za třetí postavou začínal stálý žár E37 a všechny termální průzkumy ztrácely smysl.

Došli k bezpečnostním dveřím. Dva metry tlustá ocelová deska oddělovala přístupový tunel od zbytku terminálu. Raketoplány a titanové moduly tam vjížděly na magnetických kolejích a ty je na konci

pustily do samotného skluzu. Dveře byly zavřené.

„Můžete je dálkově otevřít, Klusáku?“

„No samozřejmě, veliteli. Podařilo se mi velice chytře propojit svůj operační systém na staré počítače terminálu. Nebylo to tak snadné, jak to zní -“

„Já vám to věřím,“ přerušil ho velitel. „Zmáčkněte to tlačítko, nebo se vrátím a zmáčknu ho vaším nosem.“

„Některé věci se nemění,“ zabručel Klusák a stiskl tlačítko.

V přístupovém tunelu to bylo cítit jako v peci. Ze stropu visely prastaré krápníky roztavené rudy a půda pod nohama byla popraskaná a zrádná. Při každém kroku prošlápli vrstvičku sazí, takže za nimi zůstávala hluboká stopa. Byla tu ještě jedna stopa - a vedla k temné postavě schoulené na zemi jen kousek od samotného skluzu.

„Támhle je,“ řekl Břízný.

„Mám ho,“ kývla Myrta, když se na trupu té postavy ustálil záměrný kříž jejího laserového mířidla.

„Pořád na něj mířte,“ přikázal velitel. Jdu tam.“

Břízný pomalu postupoval tunelem a dával si pozor, aby Myrtě nezkřížil palebnou čáru. Kdyby Šupináč zaútočil, bude kapitánka potřebovat bez překážek střílet. Ale generál, jestli to byl vůbec on, se tam krčil bez pohnutí, páteř opřenou o stěnu tunelu. Měl na sobě dlouhý plášť s kapucí.

Velitel zapnul reproduktor v přilbě, aby ho bylo v řevu magmatického větru vůbec slyšet.

„Vy tam. Vstaňte a postavte se tváří ke zdi. Ruce dejte za hlavu.“

Postava se nepohnula. Myrta to ani nečekala. Břízný přistoupil blíž, ve střehu, s pokrčenými koleny, připravený okamžitě uskočit stranou. Šťouchl postavu do ramene Neutrinem 3000.

„Vstávejte, Šupináci.“

Šťouchnutí stačilo k tomu, aby se postava svezla stranou. Skřet se převrátil a dopadl tváří ke stropu na podlahu tunelu. Saze se třepetaly kolem něj jako vyplašení netopýři. Kapuca se svezla ke straně a odkryla obličej a především oči.

Je to on,“ hlásil Břízný. Je mesmerizovaný.“

Přimhouřené generálovy oči byly podlité krví a prázdné. Tohle bylo závažné zjištění, protože se tím potvrdilo, že únik naplánoval někdo jiný a že Myrta s Břízným napochodovali do pasti.

„Doporučuju zmizet,“ sykla Myrta. „Okamžitě.“

„Ne,“ sklonil se Břízný nad skřetem. „Když už jsme tady, vezmeme Šupináče s sebou.“

Položil volnou ruku na límec skřeta a chtěl ho zvednout na nohy. Později Myrta ve své zprávě uvedla, že přesně v téhle chvíli nabralo všechno katastrofální obrat. Rutina, i když podivná, se změnila v něco mnohem hroživějšího.

„Nesahej na mě, elfe,“ řekl hlas. Sykavý, skřetí hlas. Šupináčův. Ale to přece nebylo možné! Generálovy rty se ani nepohnuly.

Břízný odskočil, pak se vzpamatoval. „Co se to tu děje?“

Myrtina vojenská intuice jí v zátylku bzučela jak vztekly sršeň. „Ať je to, co chce, líbit se nám to nebude. Měli bychom vypadnout, veliteli, hned teď.“

Břízný vypadal zamyšleně. „Ten hlas vycházel z hrudi.“

„Třeba mu něco voperovali,“ odpověděla Myrta. „Pojďte odtud.“

Velitel se sehnul a odhrnul Šupináčův plášť. Ke generálově hrudi byla připnutá kovová krabička. Měla tak třicet na třicet centimetrů a uprostřed byla malá obrazovka. Na ní se míhal nejasný obličej, a ten mluvil.

Julie,“ řekl Šupináčův hlas. Já věděl, že přijdete. Proslulé ego velitele Břízného by mu nedovolilo vyhnout se akci. Tak jasná past a vy jste napochodoval přímo do ní.“

Hlas patřil určitě Šupináčovi, ale v těch formulacích a kadenci bylo něco zvláštního. Na skřeta to bylo moc uhlazené. Uhlazené a nějak podezřeले povědomé.

„Už jste na to přišla, kapitánko Krátká?“ řekl ten hlas. Hlas, který se měnil. Zvyšoval. Už to nebyl mužský hlas, dokonce ani skřetí. To mluví žena, pomyslela si Myrta. A já tu ženu znám.

Na obrazovce se zjevila tvář. Krásná a zlá tvář, oči plné zášti. Tvář Opal Koboi. Zbytek hlavy měla obvázaný, ale tvář byla viditelná dost.

Myrta rychle vysypala do mikrofonu:

„Klusáku, máme problém. Opal Koboi je na svobodě. Opakuji, Koboi je na svobodě. Celá ta věc je past. Uzavřete oblast, průměr pět set metrů, a zavolejte čaroděje léčitele. Tady přijde někdo k úrazu.“

Tvář na obrazovce se zasmála a malé šotčí zuby zazářily jako perličky.

„Vykládejte si, co chcete, kapitánko Krátká. Klusák vás neslyší. Moje přístroje vám zablokovaly komunikační kanály tak snadno, jako jsem zablokovala váš sledovač-uspávač a tkáňovou analýzu, kterou jste předpokládám taky dělali. Váš malý přítel kentaur vás ale vidí. Ty jeho drahocenné objektivy jsem mu nechala.”

Myrta okamžitě sejmula v plném zvětšení zrnitý obraz Opalina obličeje. Když Klusák šotku uvidí, zbytek si už spočítá sám.

Koboi se znova zasmála. Upřímně se bavila.

„Výborně, kapitánko. Vám to vždycky rychle myslelo. Samozřejmě relativně. Vy ukážete Klusákovi můj obličej a on spustí poplach. Je mi líto, že vás zklamou, ale tohle zařízení je vyrobené z nekovu. Klusák neuvidí nic než rozostřené statické praskání.”

Nekov byl vyvinut pro kosmické lodi. Pohlcoval veškeré vlny a signály známé lidem nebo skřítkům, takže byl viditelný prakticky jedině pouhým okem. Jeho výroba byla také neuvěřitelně drahá. Dokonce i ta trošička, která byla potřeba na pokrytí Opalina zařízení, by stála jeden plný sklad zlata.

Břízný se rychle narovnal. „Tohle nevypadá dobře, kapitánko. Jdeme.”

Myrta se nijak neulevilo. Opal Koboi jim to rozhodně takhle snadné neudělá. Teď už odtud jen tak neodejdou. Jestli se do zdejších počítačů dokázal nabourat Klusák, dokázala to i Koboi.

Opal se rozesmála málem až hysterickým jekotem.

Jdete? Ale to je skvělá taktika, veliteli. Vážně byste si měl trochu rozšířit slovník. Co takhle k zemi a krýt se?”

Myrta odtrhla čtverec suchého zipu na rukávu a pod ním se objevila klávesnice s gnómskými písmeny. Rychle vstoupila do databáze zločinců, uložené v její přílbě, a na vizoru si otevřela složku Opal Koboi.

„Opal Koboi,” řekl hlas desátnice Palmové. Policie vždycky pro komentáře a náborová videa používala Lili Palmovou. Byla krásná a elegantní, měla dlouhé plavé lokny a trojcentimetrové upravené nehty a v akci byla absolutně k ničemu. „Policíí klasifikovaná jako nepřítel číslo jedna. V současné době pod dozorem na Argonově klinice. Opal Koboi je prokázaně geniální, ve standardizovaném IQ testu dosáhl víc než tří set bodů. Existuje také podezření, že je megalomanka a trpí obsesivní poruchou. Studie naznačují, že Koboi může být patologická lhářka a trpí mírnou formou schizofrenie. Pro podrobnější informace se prosím obraťte na hlavní policejní knihovnu ve druhém patře policejního ústředí.”

Myrta zavřela složku. Obsesivní génius a patologická lhářka. To jim tak scházelo. Informace jí moc nepomohly, prakticky všechno tohle už věděla. Opal byla volná, chtěla je zabít a byla dost chytrá na to, aby to dokázala provést.

Opal si pořád ještě vychutnávala svůj triumf.

„Ani nevíte, jak dlouho jsem na tuhle chvíli čekala,” řekla šotka a pak se odmlčela. „I když vlastně, vy to víte. Konečně, to vy jste zhatili můj plán. A teď vás mám oba.”

Myrta to nechápala. Opal je možná duševně nemocná, ale to neznamenalo, že je hloupá. Proč tak žvaní? Snaží se odvést jejich pozornost?

Totéž napadlo i Břízného. „Myrto! Vrata!”

Myrta se prudce otočila a uviděla, jak se bezpečnostní dveře zavírají. Pro hukot magmatického větru nebylo vůbec slyšet jejich motory. Jestli se ty dveře zavřou, budou plně odříznutí od policejních sil a vydání na milost Opal Koboi.

Myrta zamířila na magnetické válečky na horním okraji dveří a začala do nich pálit jeden výboj z Neutrína za druhým. Vrata sebou několikrát škubla, ale nezastavila se. Dva z válečků odlétly, ale mohutné dveře měly takovou setrvačnost, že jely dál. Se zlověstným bouchnutím se zaklaply.

„Konečně sami,” řekla Opal a znělo to, jako kdyby to vyslovila nevinná studentka na první schůzce. Břízný namířil zbraň na zařízení na Šupináčově hrudi, jako by tím mohl ublížit Koboi.

„Co chcete?” zeptal se.

„Vy dobře víte, co chci,” odpověděla Opal. „Otázka je, jak to dostanu? Jaká pomsta by byla nejuspokojivější? Samozřejmě že nakonec budete oba mrtví, ale to nestačí. Chci, abyste trpěli, jako jsem trpěla já, diskreditovaní a pohrdaní. Přínejmenším jeden z vás, toho druhého budu muset obětovat. Ale je mi celkem jedno, kdo bude kdo.”

Břízný ustoupil k bezpečnostním vratům a mávl na Myrta, ať jde k němu.

„Možnosti?” šeptl zády k Opalinu zařízení.

Myrta zvedla hlavu a otřela si z čela kapku potu. Přílby byly klimatizované, ale pocení občas nemá s

teplotou co dělat.

„Musíme odtud," řekla. Jediná možnost je skluz."

Břízný kývl. „Souhlas. Poletíme tak vysoko, abychom se dostali z dosahu jejího blokátoru, a pak varujeme majora Chaluhu."

„Co se Šupináčem? Je mesmerizovaný až po žábry, ten se o sebe nepostará. Jestli unikneme, Opal ho tady nenechá, usvědčil by ji."

To byla celkem základní zločinecká logika. Typy, které se chtějí zmocnit vlády nad světem, si moc nedělají hlavu z toho, když cestou zlikvidují pár vlastních lidí, jen když to znamená, že si sami zachrání kůži.

Břízný doslova zavrčel. „Kroutí mi to vousy, ohrožovat sami sebe kvůli nějakému skřetovi, ale co se dá dělat. Vezmeme ho s sebou. Našijte pár výbojů do té bedničky, co má na hrudi, a až to přestane bzučet, hodím si ho přes rameno a nahoru po E37."

„Rozumím," řekla Myrta a nastavila zbraň na minimum. Něco málo z výboje se přeneslo i na Šupináče, ale nestane se mu nic víc, než že mu na pár minut vyschnou oči.

„Šotky si nevšímejte. Ať řekne co chce, hleďte si jen toho, co máte dělat."

„Rozkaz, pane."

Břízný se několikrát zhluboka nadechl. Myrtu kupodivu uklidnilo, když viděla, že je velitel stejně nervózní jako ona sama. „Tak dobře. Jdeme."

Oba elfové se obrátili a rychle vykročili k nehybnému skřetovi.

„Tak co, vymysleli jsme nějaký hezký plán?" posmívala se Koboi z malé obrazovky. „Doufám, že něco chytrého. Něco, co mě nenapadlo?"

Myrta se zamračeně snažila ta slova neposlouchat, ale proti její vůli se jí vetřela do vědomí. Něco chytrého? Sotva. Bylo to prostě to jediné, co jim zbývalo. Něco, na co Koboi nepomyslela? To těžko. Tohle všechno mohla Koboi klidně plánovat i rok. Nedělají teď přesně to, co chce?

„Pane..." začala Myrta, ale Břízný už stál vedle Šupináče.

Myrta vypálila šest ran na malou obrazovku. Všech šest zasáhlo obraz Koboi. Opalín obraz zmizel v bouři statické elektřiny. V kovových spojích to zajiskřilo a z reproduktoru se vyvalil štiplavý kouř. Břízný chvíli počkal, až se zbylý výboj rozptýlí, a pak popadl Šupináče pevně za ramena. Nestalo se nic.

Pletla jsem se, pomyslela si Myrta a vydechla; ani si do té chvíle neuvědomila, že tají dech. Pletla jsem se, díky bohu. Opal žádný plán nemá. Ale nebyla to pravda a ani Myrta sama tomu doopravdy nevěřila.

Krabička na Šupináčových prsou byla připevněná oktopouty, osmi výsuvnými kabely, které policie často používá k zneškodnění nebezpečných zločinců. Dají se dálkově zamknout i odemknout, a jak se jednou zavrou, nezbavíte se jich bez dálkového ovládání nebo úhlové brusky. Jen se Břízný nad Šupináče naklonil, oktopouta pustila skřeta, omotala se kolem těla veliteli a kovovou skříňku mu přimáčkla na prsa.

Na opačné straně skříňky se objevila tvář Koboi. Všechno to byla jenom zástěrka.

„Velitel Břízný!" řekla a div se nezalkla zlomyslností. „Tak to vypadá, že obětí budete vy."

„D'Arvit!" zaklel Břízný a začal bušit do kovové skříňky pažbou pistole. Pouta se utáhla tak, že Břízný dýchal už jen přerývaně a s námahou. Myrta slyšela prasknout několik žeber. Velitel bojoval s touhou svézt se k zemi. Po hrudi mu běžely magické modré jiskřičky a hojily polámané kosti.

Myrta se mu vrhla na pomoc, ale než se k němu dostala, ozvalo se z přístroje naléhavé pípání. Čím byla blíž, tím bylo hlasitější.

„Nechod'te blíž," varoval Břízný. „Zůstaňte tam. Je to rozbuška."

Myrta se prudce zastavila a vztekla máchla pěstí do vzduchu. Velitel měl ale zřejmě pravdu. O rozbuškách reagujících na přiblížení už slyšela. Permoníci je používají v dolech. Umístí do tunelu nálož, spustí přiblížovací rozbušku a z bezpečné vzdálenosti ji odpálí kamenem.

Na obrazovce se znova objevila Opalína tvář.

„Poslouvejte svého Julia, kapitánko Krátká," radila šotka. „Musíte být opatrná. Váš velitel má na prostou pravdu - to, co slyšíte, je opravdu přiblížovací rozbuška. Když se moc přiblížíte, vypaří se vám. V té kovové krabici je totiž gelová výbušnina."

„Přestaňte s tou přednáškou a řekněte nám, co chcete," zavrčel Břízný.

„No, no, veliteli, buďte trochu trpělivější. Za chvíli budete mít po starostech. Vlastně už po nich máte teď, takže můžete klidně počkat, až vám dotikají poslední vteřiny."

Myrta obcházela velitele tak, aby se pípání neměnilo, dokud nebyla zády ke skluzu.

„Z tohotohle určitě je východisko, veliteli," řekla. „Potřebuju jenom přemýšlet. Potřebuju minutku na rozmyšlenou."

Já vám s tím rozmyšlením pomohu," řekla Koboí výsměšně a její dětské rysy byly zkřivené zlobou.

„Vaši policejní kamarádíckové se sem zrovna teď pokoušejí prořezat laserem, ale přirozeně to nemohou stihnout včas. A můžete se vsadit, že můj starý kamarád ze školy Klusák je přilepený k obrazovce svého videa. A víte, co vidí? Vidí svou dobrou přítelkyni Myrtu Krátkou, jak míří pistolí na svého velitele. Jenomže proč by něco takového dělala?"

„Klusák si to přebere," odsekl Břízný. „Nebylo by to poprvé, co vás převezl."

Opal na dálku přitáhla oktopouta tak, že donutila velitele padnout na kolena. „On by si to možná nakonec opravdu přebíral. Kdyby na to měl čas. Jenže bohužel pro vás, čas už skoro vypršel."

Na Břízného hrudi začaly blikat dvě červené číslice. Šestka a nula. Šedesát vteřin.

„Zbývá vám minuta života, veliteli. Jaký je to pocit?"

Obrazovka začala odpočítávat.

Tikání, pípání a Opalín jedovatý smích se Myrtě zarývaly do mozku.

„Vypněte to, Koboí. Vypněte to, nebo přísahám, že..."

Opal se rozesmála na celé kolo. V tunelu to zadunělo jako jek útočící harpyje.

„Že co? Copak přesně uděláte? Umřete s velitelem?"

Další prasknutí. Další zlámaná žebra. Modré jiskřičky kouzla kroužily po Břízného hrudi jako vičhřice.

Jděte," hekl. „Myrto, rozkazuju vám, pryč odtud."

„Bez urážky, veliteli, ale ne. Ještě není konec."

„Čtyřicet osm," prozpěvovala si vesele Opal. „Čtyřicet sedm."

„Myrto! Jděte!"

„Být vámi, poslechnu ho," řekla Koboí. Jsou v sázce i jiné životy. Břízný je už mrtvý - co kdybyste zachránila někoho, koho zachránit můžete?"

Myrta zasténala. Další neznámá v už tak příliš složité rovnici.

„Koho můžu zachránit? Kdo je v nebezpečí?"

„Ale nikdo důležitý. Jen dva Blátiví."

Samozřejmě, uvědomila si Myrta, Artemis a Butler. Dva další, kteří Koboí zkřížili plány.

„Co jste udělala, Opal?" houkla Myrta tak nahlas, aby překřičela pípání spouště a magmatický vítr.

Koboí našpulila spodní ret jako provinilé dítě.

„Obávám se, že jsem vaše lidské přátele možná ohrozila. Teď zrovna kradou jeden balíček z International Bank v Mnichově. Takový malý balíček, který jsem jim připravila. Jestli je pan Fowl tak chytrý, jak se o něm tvrdí, neotevře balíček dřív, než dorazí do hotelu Kronske a nekontroluje, že tam nejsou žádné nastražené výbušniny. No a pak se aktivuje biobomba a dobrou noc, obtížný člověče. Můžete tu zůstat a všechno to vysvětlit. Myslím, že vám nepotrvá víc než pár hodin, než si to vyříkáte s Vnitřním vyšetřováním. Nebo se můžete pokusit svoje přátele zachránit."

Myrtě se točila hlava. Velitel, Artemis, Butler. Jeden jako druhý mají zemřít. Jak je může zachránit všechny? Tohle nemůže vyhrát.

Já vás dostanu, Koboí. Na téhle planetě nebude pro vás bezpečný ani centimetr čtvereční."

„Ale ale, proč tolik nenávisť? Co kdybych vám nabídla způsob, jak z toho ven? Jednu šanci vyhrát." Břízný byl teď na kolenou a z koutku úst mu vytékala stružka krve. Modré jiskřičky zmizely, kouzlo mu došlo.

Je to past," vyřázel ze sebe a každé slovo mu zřejmě působilo bolest. „Nenechte se zase chytit."

„Třicet," řekla Koboí. „Dvacet devět."

Myrta cítila, jak jí v čele pod přilbou buší. „Dobře. Dobře, Koboí. Řekněte mi to, rychle. Jak můžu velitele zachránit?"

Opal se zhluboka, teatrálně nadechla. „Na tom přístroji. Je tam takové jedno citlivé místo. Dva centimetry v průměru. Ta červená tečka pod obrazovkou. Jestli tu tečku zasáhnete ze vzdálenosti mimo spouštěcí poloměr, tak ten obvod přetížíte. Jestli minete, třeba jenom o vlásek, tak tu výbušninu odpálíte. Je to fér šance - větší, než vy jste dala mně, Myrto Krátká."

Myrta zaťala zuby. „Lžete. Proč byste mi tu šanci dávala?"

„Nestřílejte," varoval Julius, teď podivně klidný. Jen zmizte z dostřelu. Jděte a zachraňte Artemise. To je poslední rozkaz, který vám kdy dám, kapitánko. Neopovažte se neposlechnout."

Myrta cítila, jako by všechny její smysly vnímaly přes metrovou vrstvu vody. Všechno bylo rozostřené a zpomalené.

„Nemám na vybranou, Julie.“

Břízný se zamračil. „Neříkejte mi Julie. Děláte to vždycky, než mě neposlechnete. Zachraňte Artemise, Myrto. Zachraňte ho.“

Myrta zavřela jedno oko a zamířila. Při takovéhle potřebě přesnosti byla laserová mířidla nanic. Tohle musela udělat manuálně.

„Artemise zachráním potom,“ řekla.

Zhluboka se nadechla, zatajila dech a stiskla spoušť.

Myrta zasáhla červenou tečku. Byla si tím jistá. Výboj proběhl přístrojem, šířil se jako malý lesní požár.

„Trefila jsem,“ křikla na Opalin obraz. „Trefila jsem tu tečku.“

Koboi pokrčila rameny. Já nevím. Myslím, že jste byla o chloupeček moc nízko. Smůla. A to myslím upřímně.“

„Ne!“ zaječela Myrta.

Odpočítávání na Břízného hrudi běželo teď rychleji, čísla jen letěla. Zbývaly už jen okamžiky.

Velitel s námahou vstal a pozvedl vizor přilby. Díval se klidně a beze strachu. Vlídne se usmál na Myrtu. V tom úsměvu nebyl ani náznak výčitky. Na tvářích výjimečně neměl ani stopu horečnaté červeně.

„Hodně štěstí,“ řekl, a pak uprostřed jeho hrudi vykvetl oranžový plamen.

Výbuch vysál z tunelu všechn vzduch, jak spaloval kyslík. Mnohobarevné plameny se kroutily jako peří bojujících ptáků. Myrtu odhodila dozadu šoková vlna, která tvrdě narazila na každý kousíček těla, jímž byla obrácená k veliteli. Mikrovláčna v jejím obleku praskala jedno po druhém, přetížená žářem a tlakem. Kamera na její přilbě vylétla z držáku a padala do E37.

Samotnou Myrtu to také odhodilo do skluzu. Točilo to s ní jako cyklon s větvičkou. Sonixové houbičky v jejích sluchátkách se automaticky uzavřely hned, jak začal být výbuch nejen vidět, ale i slyšet. Velitel zmizel v ohnivě kouli. Byl mrtvý, o tom nebylo pochyb. Teď už by mu nepomohla ani magie. Některé věci se prostě napravit nedají.

Všechno, co v tunelu bylo, včetně Břízného a Šupináče, se rozpadlo v oblak střepin a prachu, trosky se odrážely od stěn tunelu. Oblak se hnal cestou nejmenšího odporu, to jest přímo na Myrtu. Měla sotva čas aktivovat křídla a vystoupat pár metrů, než střepiny vyryly pod ní ve stěně skluzu velkou díru.

Myrta se vznášela v obrovském tunelu a slyšela v přilbě vlastní dech. Velitel byl mrtvý. To bylo neuvěřitelné. Prostě mrtvý, jen z rozmaru pomstychtivé šotky. Bylo na tom zařízení skutečně místo, které ho mohlo vypnout? Nebo doopravdy minula? To se nejspíš nikdy nedozví. Ale všem policistům, kteří to viděli, se to muselo jevit tak, že Myrta zastřelila svého velitele.

Myrta se podívala dolů. Pod ní zbytky z výbuchu padaly k zemskému jádru. Jak se blížily k otáčející se kouli magmatu, žár každou z nich zažehl a tak dokonale spálil všechno, co zbylo z Julia Břízného. Ty kousky na kratičký okamžik zazářily zlatě a bronzově, jako milion hvězd padajících k zemi.

Myrta několik minut zůstala na místě a snažila se přijmout to, co se stalo. Ale nemohla. Bylo to příliš strašné. Namísto toho násilím odsunula bolest a pocit viny stranou, schovala si je na později. Teď musela splnit rozkaz. A ten splní, i kdyby ji to mělo stát život, protože to byl poslední rozkaz, který kdy Julius Břízný dal.

Myrta přidala energii do křídel a začala stoupat mohutným ožehnutým skluzem. Musela zachránit Blátivé.

KAPITOLA 4:

O CHLOUPEK

Mnichov během pracovní doby byl úplně stejný jako každé jiné velkoměsto na světě: úplně ucpaný. I přes U-Bahn, výkonný a pohodlný systém veřejné dopravy, dávala většina lidí přednost pohodlí a soukromí vlastních aut, a výsledkem toho bylo, že Artemis a Butler uvízli na silnici vedoucí k letišti v dopravní špičce. Kolona se táhla od International Bank až k hotelu Kronski.

Mladý pán Artemis neměl rád zdržení. Dnes ale byl příliš soustředěný na svou nejnovější kořist, *Skřítku zloděje*, uzavřeného dosud v perspexovém pouzdře. Artemise svrběly prsty, aby ho otevřel, ale předešli majitelé, Crane & Sparrow, mohli v pouzdře nastražit nějakou tu pastičku. Žádná sice vidět nebyla, to ale neznamenalo, že tam nemůže být nějaká neviditelná. Celkem snadný trik by byl zabalit

plátno vakuově a do pouzdra pak vpravit agresivní plyn, který zareaguje se vzduchem a obraz spálí. Cesta do hotelu jim trvala skoro dvě hodiny, ačkoli normálně by měla zabrat jen dvacet minut. Artemis se převlékl do tmavého bavlněného obleku a pak zavolal mobilem do Fowl Manor. Předtím ale připojil mobil ke svému notebooku, aby mohl rozhovor nahrát. Angelina Fowlová zvedla telefon po třetím zazvonění.

„Arty," řekla matka trochu zadýchaně, jako by ji zrovna při něčem vyrušil. Angelina Fowlová byla přesvědčená, že člověk si všechno v životě musí tvrdě zasloužit, a tak to „něco" byl nejspíš trénink tae-bo.

Jak se máš, máti?"

Angelina si povzdechla. „Mám se dobře, Arty, ale ty zase mluvíš, jako bys byl na přijímacím pohovoru. Jsi hrozně škrobený. Nemohl bys mi říkat mamko nebo aspoň Angelino? Bylo by to tak hrozné?" Já nevím, máti. Mamko mi připadá hrozně dětinské. Už je mi čtrnáct, nezapomeň."

„No to těžko můžu zapomenout," zasmála se Angelina. „Málo čtrnáctiletých chlapců by si k narozeninám přálo vstupenku na genetické sympozium."

Artemis sledoval jedním okem perspexové pouzdro. „A co otec?"

Je skvělý," rozplývala se Angelina. „Pořád mě překvapuje, jak dobře se mu vede. Dostal báječnou protézu a jeho přístup je úžasný. Vůbec si nestěžuje. Upřímně řečeno jsem přesvědčená, že teď bere všechno mnohem líp, co přišel o nohu. Je v péči výjimečného terapeuta. Říká, že duševní stav je mnohem důležitější než fyzický. Mimochodem, asi jsem ti neřekla, že večer odjíždíme do soukromých lázní ve Westmeath. Dělají tam fantastické kúry z mořských řas a ty by měly udělat zázraky s otčovými svaly."

Artemis Fowl starší přišel o nohu těsně předtím, než ho unesla ruská mafie. Artemis ho naštěstí dokázal s Butlerovou pomocí zachránit. Vůbec to byl bouřlivý rok. Od té doby, co se Artemis starší vrátil domů, dodržel slib obrátit list a začít hrát poctivě. Od Artemise mladšího se očekávalo, že ho bude následovat, jenže tomu se nechťelo své zločinecké výboje jen tak opustit. I když tu a tam, když viděl svého otce a matku pohromadě, míval dojem, že být jen obyčejným synem milujících rodičů není zase tak přitažené za vlasy.

„A provádí dvakrát denně ta fyzioterapeutická cvičení?"

Angelina se zase zasmála a Artemis si náhle přál být doma.

„Ano, pane Fowle. Dohlížím na to. Tvůj otec říká, že do roka poběží maratón."

„Výborně, to rád slyším. Občas si myslím, že kdybych na vás dva nedohlédl, tak se budete jen procházet po zahradě a držet se za ruce."

Jeho matka povzdechla, až to ve sluchátku zašustilo. „Mám o tebe starost, Arty. Chlapec tvého věku by neměl být tak strašně... zodpovědný. Nedělej si starosti s námi, dělej si starosti s kamarády nebo s tím, co se děje ve vaší škole. Přemýšlej o tom, co chceš doopravdy dělat. Použij ten svůj veliký mozek k tomu, abys byl šťastný ty i ostatní. Zapomeň na rodinný podnik, rodinný podnik je teď zít."

Artemis nevěděl, co má na to říct. Napůl ji toužil upozornit, že by nebyl vůbec žádný rodinný podnik, kdyby na něj on potají nedohlížel. A napůl toužil sednout do letadla, vrátit se domů a procházet se po zahradě se svou rodinou.

Jeho matka znovu povzdechla. Artemise hrozně mrzelo, že jen mluvit s ním jí působí starosti.

„Kdy se vrátíš domů, Arty?"

„Výlet končí za tři dny."

„Myslím, kdy se vrátíš domů napořád. Já vím, že Saint Bartleby je rodinná tradice, ale my tě chceme mít tady u sebe doma. Když to tak řeknu řediteli Guineymu, jistě to pochopí. V okolí je spousta dobrých neinternátních škol."

„Aha," řekl Artemis. Mohl by to udělat? uvažoval v duchu. Patřit prostě do normální rodiny. Nechat svých zločinných dobrodružství. Dokázal by zít poctivě? „Za pár týdnů jsou prázdniny. Můžeme si o tom pak promluvit." Získával čas. „Abych pravdu řekl, teď se nemůžu moc soustředit. Není mi dobře. Myslel jsem, že je to otrava jídlem, ale zřejmě je to jenom taková ta čtyřiadvacetihodinová viróza. Místní doktor říkal, že budu zítra v pořádku."

„Chudáčku malý," vrkala Angelina. „Nemůžu pro svého Artyho něco udělat? Co kdybych tě posadila do prvního letadla domů, co říkáš?"

„Ne, máti. Už je mi líp. Vážně."

Jak myslíš. Tyhle virózy jsou nepříjemné, ale lepší než mít otravu jídlem. Mohl jsi taky strávit několik týdnů v posteli. Pij hodně vody a snaž se spát."

„Ano, máti.“

„Brzo budeš doma.“

„Ano. Řekni otci, že jsem volal.“

„Řeknu, jestli ho najdu. Myslím, že je v tělocvičně, na běhacím pásu.“

„Tak nashledanou.“

„Nashle, Arty, promluvíme si o tom víc, až se vrátíte,“ řekla Angelina tiše a posmutněle. A znělo to velice vzdáleně.

Artemis hovor ukončil a okamžitě si ho znovu

přebral na počítači. Pokaždé, když mluvil se svou matkou, cítil se provinile. Angelina Fowlová uměla probudit jeho svědomí. To byla poměrně novinka. Ještě před rokem pocítil leda tak drobné bodnutí výčitek za to, že lhal své matce, ale teď dokonce i ten drobný trik, k němuž se chystal, bude jeho svědomí pronásledovat celé týdny.

Artemis sledoval křivku zvukových vln na obrazovce. Nebylo pochyb o tom, že se jeho povaha mění. Tyhle pochyby o sobě samém se stupňovaly posledních několik měsíců... už od té doby, co jednoho rána objevil ve vlastním oku záhadné kontaktní čočky. Butler a Julie je měli také. Snažili se zjistit, kde se ty čočky vzaly, ale všechny Butlerovy kontakty v tomhle oboru shodně tvrdily, že je platil Artemis sám. Bylo to pořád divnější.

Čočky zůstávaly záhadou a Artemisovy pocity také. Na stole před ním ležel Hervého *Skřítek zloděj*, kořist, která jej učinila nejlepším lupičem své doby, což byl titul, po němž toužil od šesti let. A teď, když měl předmět své touhy doslova na dosah ruky, nemyslel na nic než na svou rodinu.

Je už čas se stáhnout? uvažoval. Je mu čtrnáct a tři měsíce a je nejlepším zlodějem světa. Čeho by ostatně mohl dosáhnout víc? Přebral si část telefonního rozhovoru: Nedělej si starosti s námi, dělej si starosti s kamarády nebo s tím, co se děje ve vaší škole. Přemýšlej o tom, co chceš doopravdy dělat. Použij ten svůj veliký mozek k tomu, abys byl šťastný ty i ostatní. Možná má jeho matka pravdu.

Mohl by své nadání použít k tomu, aby byli ostatní šťastní. Jenže měl v sobě také temnou stránku, tvrdou skořápku na srdci, kterou by klidný život neuspokojoval. Možná existuje způsob, jak jiným přinést štěstí, způsob, který ale může použít jen on sám. Daleko za hranicí zákona.

Artemis si promnul oči. Nedokázal dojít k žádnému závěru. Možná, kdyby žil pořád doma, rozhodnutí by padlo samo. Ale teď bude nejlepší pokračovat v tom, co měl v plánu. Získat trochu času a pak si ověřit pravost malby. I když měl trochu výčitky svědomí, že ten mistrovský kus ukradl, zdaleka nebyly tak silné, aby ho snad chtěl vracet. A zvláště ne pánům Craneovi a Sparrowovi.

Prvním úkolem bylo zabránit, aby se ho někdo ze školy začal vyptávat, co že to vlastně dělá. Bude potřebovat dva dny na to, aby potvrdil pravost obrazu, protože některé testy nemůže dělat sám a musí je někomu zadat.

Artemis otevřel v počítači program pro manipulaci s audiosignálem a pustil se do stříhání a nového sestavování matčiných slov z telefonátu. Když vybral vhodná slova a sestavil je správně za sebou, vyrovnal jednotlivé hlasové úrovně, aby věty zněly přirozeně.

Až ředitel Guiney po návštěvě na mnichovském olympijském stadionu zapne mobil, bude tam na něj čekat nový vzkaz. Zanechá mu ho Angelina Fowlová, která vůbec nebude v dobré náladě.

„*Pane řediteli,*“ řekl hlas, který nepochybně patřil Angelině Fowlové, což ostatně potvrdila i identifikace volaného, „*mám o Artyho starost. Dostal otravu jídlem. Jeho přístup je úžasný, vůbec si nestěžuje, ale my ho chceme mít tady u sebe. Posadila jsem ho do prvního letadla domů. Překvapuje mě, že ve vaší péči dostal otravu jídlem. Promluvíme si o tom víc, až se vrátíte.*“

Tím byla na pár dní vyřízena škola. Temná polovina Artemisova já pocítovala elektrizující vzrušení z léčky, ale jeho stále silnější svědomí mělo výčitky, že pro všechny tyhle lži používá matčin hlas.

Ale zahnal pocit viny. Byla to neškodná lež. Butler ho doprovodí domů a jeho vzdělání několikadenní nepřítomností neutrpí. A pokud šlo o krádež *Skřítky zloděje*, okrást zloděje vlastně není zločin. Je to skoro omluvitelné.

Ano, řekl mu v hlavě nějaký nezvaný hlásek. *Kdybys ten obraz vrátil světu.*

Ne, odpověděla druhá, žulová polovina jeho srdce. *Obraz je můj, dokud mi ho někdo nedokáže ukrást. Vtom to všechno je.*

Artemis potlačil nerozhodnost a vypnul mobil. Potřeboval se plně soustředit na obraz a vibrující telefon v nevhodném okamžiku by mohl způsobit, že se mu zachvěje ruka. Přirozeně měl chuť odklopit víko perspexového pouzdra. Ale to by mohlo být nejen pošetilé, ale dokonce osudné. Crane & Sparrow mu tam mohli nechat kdoví kolik dárečků.

Artemis vytáhl z kufříku s laboratorním vybavením chromatograf. Přístroj odebere vzorek plynu uvnitř tuby a zpracuje ho. Vybral si z řady nástavců jeden a našrouboval ho na hadičku, která trčela z plochého konce chromatografu. Jehlu pevně uchopil do levé ruky. Artemis byl obouruký, ale levou měl trochu jistější. Opatrně propíchl jehlou silikonový uzávěr pouzdra a zasunul ji do prostoru, v němž byl obraz. Bylo důležité pohybovat jehlou co nejméně, aby plyn z vnitřku pouzdra neunikl a nesmíchal se se vzduchem. Chromatograf vysál maličký vzorek plynu do zahřátého vstupního prostoru. Teplo odstranilo všechny organické nečistoty a nosný plyn posunul vzorek separační trubicí do ionizačního detektoru. Tam se analyzovaly jednotlivé složky. O pár vteřin později se na digitálním displeji přístroje rozsvítil graf. Procenta kyslíku, vodíku, metanu a kysličníku uhličitého odpovídala vzorku odebranému předtím v centru Mnichova. Objevilo se tam i pět procent nějakého neidentifikovaného plynu, ale to bylo normální. Nejspíš to způsobily složité plynné nečistoty nebo citlivost přístroje. Ale i přes ten záhadný plyn teď Artemis věděl, že je zcela bezpečné pouzdro otevřít. Pečlivě tedy odřízl víko ostrým řemeslnickým nožkem a odklopil ho.

Artemis si natáhl chirurgické rukavice a opatrně vytáhl malbu z válce. Na stůl vypadla v těsně stočené trubičce, ale skoro okamžitě se rozvinula; nebyla v pouzdru dost dlouho na to, aby si jeho tvar zachovala.

Artemis rozložil plátno úplně a rohy zatížil hladkými gelovými sáčky. Hned věděl, že tohle není padělek. Měl pro umění cit. Prohlížel si jasné barvy, vrstvené tahy štětcem. Hervého postavy jako by byly stvořeny ze světla. Byly tak krásně namalované, že obraz zdánlivě jiskřil. Byla to nádhera. Na obraze zalévalo sluneční světlo kolébku stojící u otevřeného okna. V kolébce leželo zabalené dítě. Skřítek se zelenou kůží a pavučinkovými křídly přistál na okenní římse a chystal se ukrást dítě z kolébky. Tvor měl obě nohy až za oknem.

„Nemůže dovnitř," zamumlal Artemis nepřítomně a okamžitě ho to překvapilo. Obvykle nevyslovoval žádné soudy, když je neměl podložené nějakými důkazy.

Klid, řekl si. Jen jsi tak hádal. Možná na základě

nějaké drobné informace, kterou jsi zachytil při některém svém internetovém pátrání.

Artemis se znovu soustředil na samotný obraz. Dokázal to. *Skřítek zloděj* byl jeho, přinejmenším zatím. Vytáhl ze svého vybavení chirurgický skalpel a odškrábl jím miniaturní šupinku barvy z okraje obrazu. Umístil ji do misky na vzorky a tu označil nálepkou. Pošle ji na mnichovskou techniku, kde mají jeden z těch obrovských spektrometrů potřebných pro karbonové datování. Artemis tam měl svůj kontakt. Radiokarbonový test potvrdí, že malba, nebo aspoň barva, je tak stará, jak má být.

Zavolal na Butlera, který byl v jiném pokoji apartmá.

„Butlere, můžeš odnést tenhle vzorek na univerzitu? Nezapomeň, předej ho jediné Christině a připomeň jí, že rychlost je klíčová."

Chvilku nepřišla žádná odpověď, pak Butler vrazil do dveří s vytřeštěnými očima. Vůbec nevypadal jako někdo, kdo si jde vyzvednout vzorek barvy.

„Děje se něco?" zeptal se Artemis.

Dvě minuty předtím se Butler opíral rukou o okno v řídké chvíli zamyšlení. Zamračil se na ruku, skoro jako kdyby ji kombinace slunečního světla a jeho upřeného pohledu dokázala zprůhlednit. Věděl, že je nějak jiný. Že se mu pod kůží něco schovává. V posledním roce se cítil divně. Starší. Možná si desítky let fyzické zátěže konečně vybírají daň. Bylo mu sotva čtyřicet, ale v noci ho pobolívaly kosti a na prsou měl pocit, jako by pořád nosil kevlarovou neprůstřelnou vestu. Rozhodně nebyl zdaleka tak rychlý jako v pětatřiceti a dokonce i jeho mysl se zdála méně soustředěná. Náchylnější k bezcílnému toulání... *Jako třeba teď*, pokáral sám sebe v duchu strážce.

Butler ohnul a natáhl prsty, srovnal si kravatu a vrátil se k práci. Z bezpečnosti tohoto hotelového apartmá nebyl vůbec nadšený. Hotely byly pro každého osobního strážce noční můrou. Nákladní výtahy, izolovaná horní patra a naprosto nedostatečné únikové cesty znamenaly, že bezpečnost představeného se prakticky nedala zaručit. Hotel Kronski byl přepychový a jeho personál výkonný, jenže to Butlera na hotelu nezajímalo. On by potřeboval pokoj v přízemí, bez oken a s patnáct centimetrů tlustými ocelovými dveřmi. Takové pokoje se však v hotelích nevyskytovaly, a i kdyby ano, pan Artemis by nad nimi nepochybně ohrnul nos. Butler se bude muset spokojit s tímhle apartmá v třetím patře.

Artemis nebyl jediný, kdo tu měl kufřík s vybavením. Butler otevřel chromovanou aktovku ležící na malém stolku. Byla to jedna z asi desítky podobných, které měl uložené v

bezpečnostních schránkách ve velkých světových metropolích. Každá z nich byla k prasknutí nacpaná špionážními přístroji, protišpionážními přístroji a zbraněmi. Tím, že měl v každé zemi jednu, se vyhnul nutnosti porušovat celní předpisy, kdykoli opouštěl Irsko.

Vytáhl detektor odposlouchávacích zařízení a rychle s ním obešel místnost. Soustředil se speciálně na elektrická zařízení: telefon, televizi, fax. Elektrický šum z nich často dokáže maskovat signál „štěnice“, ale pro tenhle konkrétní detektor to neplatilo. Bdělé oko byl ten nejmodernější detektor na trhu a dokázal odhalit mikrofon velký

jako špendlíková hlavička na tři čtvrtě kilometru daleko.

Po několika minutách byl spokojený a už chtěl vrátit přístroj do pouzdra, když zařízení zaregistrovalo drobné elektrické pole. Nic velkého, jen jedna blikotavá modrá čárka na indikátoru. Čárka sílila a pak se rozzářila jasnou modří. Rozblikala se druhá čárka. Blížilo se něco elektronického. Většina lidí by nad tím mávla rukou; konečně kolem hotelu i v hotelu samém bylo několik tisíc elektronických zařízení. Jenže normální elektronická pole se na Bdělém oku nezobrazují a Butler nebyl většina lidí. Rozložil anténu detektoru a přešel pokojem kolem dokola. Signál byl nejsilnější, když anténa mířila k oknu. Butlerovi se úzkostí sevřel žaludek. Velkou rychlostí se k nim blížil nějaký letící předmět.

Vrhl se k oknu, strhl záclony z konzole a otevřel dokořán. Zimní nebe bylo světle modré a překvapivě málo zatažené. Na něm se křížovaly bílé stopy letadel, jako by tu obři hráli piškvorky. A v úhlu dvaceti stupňů se k nim mírnou křivkou snášela raketa z modrého kovu ve tvaru kapky. Na špici jí blikalo červené světlo a ze zádi šlehaly plameny bílého žáru. A nebylo pochyb, že raketa míří na hotel Kronska.

Je to inteligentní bomba, uvědomil si Butler bez jediného stínu pochybností. A pan Artemis je cíl.

Butlerovi naskočil v hlavě seznam možností. Moc dlouhý nebyl. Vlastně měl výběr jen ze dvou možností: zmizet, nebo umřít. Problém ale byl *Jak* zmizet. Bydleli ve třetím patře a východ byl na špatné straně. Ještě pár vteřinek věnoval poslednímu pohledu na blížící se střelu. Nic takového nikdy neviděl. Dokonce i emise byly jiné než u konvenčních zbraní, skoro po nich nezůstávala bílá stopa. Ať je to co je to, jde o úplnou novinku. Někdo si musí hodně přát vidět Artemise mrtvého.

Butler se obrátil od okna a vtrhl do Artemisova pokoje. Mladý pán prováděl testy na *Skřítku zloději*. „Děje se něco?“ zeptal se Artemis.

Butler neodpověděl, protože na to neměl čas. Místo toho teenagera popadl za zátylek a hodil si ho na záda.

„Obraz!“ vyrazil ze sebe Artemis hlasem zdušeným strážcovým sakem.

Butler popadl obraz a neobradně ho nacpal do kapsy saka. Kdyby Artemis viděl, jak sto let stará barva praská, byl by se snad rozplakal. Ale Butler byl placený za to, aby chránil jen jednu jedinou věc, a *Skřítek zloděj* to nebyl.

„Držte se hodně pevně,“ zavelel mohutný osobní strážce a vyzvedl z postele velikou matraci.

Artemis poslechl a pevně se chytil. Snažil se přitom nepřemýšlet. Jeho geniální mozek ovšem bohužel analyzoval dostupná data sám: Butler vrazil do pokoje spěšně a bez klepání, což znamenalo nějaké nebezpečí. Neodpovídal na otázky, což znamenalo, že nebezpečí je bezprostřední. A to, že on sám teď visel Butlerovi na zádech a pevně se držel, znamenalo, že před zmíněným nebezpečím nebudou prchat obvyklými únikovými cestami. Matrace naznačuje, že bude potřeba nějaká měkká podložka...

„Butlere,“ zajíkl se Artemis, „uvědomuješ si, že jsme ve třetím patře?“

Butler možná odpověděl, ale jeho zaměstnavatel ho neslyšel, protože tou dobou už obrovitý strážce vyběhl otevřeným oknem na balkon a skočil přes zábradlí.

Na zlomek vteřiny, než začal neodvratný pád, závan větru otočil matrací a Artemis zahlédl zvenčí svůj vlastní pokoj. V tom zlomku vteřiny si všiml podivné rakety, jak krouživým pohybem vlétá dovnitř a zastavuje se přímo nad prázdným perspexovým pouzdrům.

V tom válci byl nějaký maják, hlásila ta maličká část jeho mozku, která nezpanikařila. *Někdo mě chce zabít.*

Pak přišel nevyhnutelný pád. Deset metrů. Rovnou dolů.

Butler automaticky roztáhl nohy a ruce do X, jak to dělají parašutisté při volném pádu, a tiskl všechny čtyři rohy matrace dolů, aby se nepřeklopila. Vzduch zachycený pod matrací jejich pád trochu zbrzdil, ale jen o maličko. Dvojice se řítla přímo dolů hroznou rychlostí, gravitace jejich let každým centimetrem urychlovala.

Země a nebe jako by se táhly a odkapávaly jak olejové barvy na plátně a nic už se nezdálo pevné.

Ovšem tento dojem rychle skončil, když narazili na velice pevnou taškovou střechu údržbářské dílny v zadním traktu hotelu. Tašky pod nárazem málem explodovaly, ale trámy to vydržely - taktak. Butler měl pocit, že se mu kosti změnilly ve vodu, ale věděl, že po chvílce bezvědomí bude zase v pořádku. Už zažil horší srážky.

Poslední, co vnímal, než ho opustily smysly, byl tep srdce pana Artemise, který cítil přes sako. To znamenalo, že je živý. Oba přežili. Ale na jak dlouho? Jestli útočník viděl, že se jeho pokus nepovedl, možná to zkusí znova.

Artemisův dopad zmírnilo Butlerovo tělo a matrace. Bez nich by byl docela jistě mrtvý. Ale svalnaté strážcově tělo bylo tak pevné, že si o něj zlomil dvě žebra. Artemis nadskočil plný metr a dopadl zpátky na bezvědomé strážcově tělo, tváří k nebi.

Každý nádech byl krátký a bolestivý a z hrudi mu trčely dva výstupky podobné kloubům - pahýly zlomených kostí. Odhadl to na šesté a sedmé žebro.

Z hotelového okna nad ním vyšlehlo modré světlo. Na zlomek vteřiny rozzářilo oblohu a uvnitř té záře blýskaly ještě jasnější modré zášlehy, které se kroutily jako červi na háčku. Nikdo tomu nevěnoval velkou pozornost, mohl to klidně být nějaký obzvlášť výkonný fotoblesk. Jenže Artemis věděl svoje. *Biobomba*, pomyslel si. *Ale jak tohle vím?*

Butler musel být v bezvědomí, jinak už by se pohnul, takže bylo na Artemisovi, aby překazil útočníkovi další vražedný pokus. Pokusil se sednout, ale bolest v jeho hrudi byla tak strašná, že na okamžik ztratil vědomí. Když se probral, měl celé tělo kluzké potem. Artemis viděl, že na útěk je pozdě; útočník tam už byl, krčil se jako kočka na zdi dílny.

Vrah byl podivná postava: ne větší než dítě, ale s dospělými proporcemi. Byla to žena, měla hezké, výrazné rysy v obličeji, nakrátko ostříhané kaštanové vlasy a oříškové oči, ale to neznamenalo, že by od ní mohl čekat slitování. Butler mu jednou říkal, že osm z deseti nejlepších světových nájemných vrahů jsou ženy. Tahle měla na sobě zvláštní kombinézu, která měnila barvy podle pozadí, a veliké oči měla zarudlé od pláče.

Má špičaté uši, všiml si Artemis. *Bud' jsem v šoku, nebo to není člověk.*

Pak udělal tu chybu, že se znova pohnul, a jedno z jeho zlomených žeber prorazilo kůži. Na košili mu vykvetla rudá skvrna a Artemis vzdal boj za zachování vědomí

Myrtě zabralo skoro devadesát minut, než se dostala do Německa. Při normální misi by jí to trvalo nejméně dvakrát tak dlouho, ale Myrta se rozhodla, že se nebude ohlížet na policejní bezpečnostní předpisy. Proč ne? zdůvodňovala si to. Ve větším průšvihy stejně být nemůže. Policie si už tak myslí, že zabila svého velitele, a všechny komunikační kanály má blokováné, takže nemůže nikomu vysvětlit, jak to bylo doopravdy. Nepochybně ji prohlásili za nebezpečného zločince a má v patách jednotku z rekognoskačního. Nemluvě o tom, že ji Opal Kobi nejspíš elektronicky sleduje. Nesměla tedy ztrácet čas.

Od chvíle, kdy byly skřeti gangy přistiženy, jak pašují neužívanými skluzy kontraband ze světa lidí, byly u každého povrchového přístavu hlídky. Paříž sřezil ospalý gnóm, který měl pět let do důchodu. Z odpoledního šlofíčka ho probralo naléhavé sdělení z policejního ústředí. Na cestě nahoru je provinilá a prchající příslušnice rekognoskačního. Zadržet, předvést k výslechu. Postupovat opatrně.

Nikdo vážně nečekal, že by gnóm uspěl. Myrta Krátká byla ve špičkové fyzické kondici a přežila už i potyčku s trollem. Gnómský strážný si ani ne-

pamatoval, kdy byl naposledy ve formě, a když si udělal záděru, musel se z toho vyležet. Přesto ale statečně hlídkoval u východu, dokud kolem něj Myrta Krátká bez zastavení neprosvištěla.

Ve vzduchu strhla suchý zip z klávesnice na rukávě a poradila se s počítačem. Ten našel hotel Kronski a nabídl jí tři možné cesty. Myrta si vybrala tu nejkratší, i když to znamenalo přelet nad několika velkými centry lidské populace. Další policejní předpisy vyletěly komínem. Tou dobou jí to však bylo docela jedno. I její vlastní kariéra se ocitla v troskách, ale na tom jí také nezáleželo. Kariérní postup byl vždycky až to poslední, o čem se starala. Jediný důvod, proč ji od policie ještě nevyhodili, byl velitel Brízný. Ten viděl, co v ní je, jenže teď je mrtvý.

Země pod ní jen letěla. Do filtrů prilby pronikaly evropské vůně a pachy. Moře, vyprahlá země, réva a náznak čistého sněhu. Tohle byly obvykle Myrtiny nejkrásnější chvíle, ale dnes je ani nevnímala.

Obvyklá nadzemní euforie se nedostavila. Dnes se jen cítila sama. Jestli měla něco, co se aspoň vzdáleně blížilo rodině, byl to velitel. Teď už neměla ani jeho. Možná proto, že minula ten bod. Zabila snad Julia opravdu ona sama? Bylo to tak strašné, že na to nechtěla ani pomyslet, a tak strašné, že nemohla

zapomenout.

Myrta otevřela vizor, aby jí oschly slzy. Musí zachránit Artemise Fowla. Nejen kvůli sobě, ale i kvůli veliteli.

Myrta znova zavřela hledí, vykopla nohy dopředu a zvýšila výkon trysky na maximum. Nejvyšší čas zjistit, co ta nová Klusáková křídla dokážou.

Ani ne za hodinu vlétla Myrta do vzdušného prostoru Mnichov. Klesla na třicet metrů a zapnula radar v přílbě. Bylo by trestuhodné dostat se takhle daleko a nechat se pak rozmáznout nějakým letadlem.

Hotel Kronski měla na vizoru označený červeným světlem. Klusák by ji propojil přímo na satelit nebo by jí aspoň poslal nejčerstvější video, ale nemohla se s kentaurem nijak spojit - a i kdyby mohla, dostala by tak leda rozkaz od Rady, aby se okamžitě vrátila na policejní ústředí.

Myrta se soustředila na červenou tečku na svém vizoru. Tam bude mířit biobomba, a to znamenalo, že ona tam musí zamířit také. Sestoupila níž, až měla střechu hotelu Kronski těsně pod nohama, a pak dosedla na hřeben. Až sem ji mohl dovést počítač. Dál už si musí poradit sama. Artemisův pokoj musí objevit bez něj.

Myrta si chvilku kousala ret a pak do klávesnice na zápěstí vytukala příkaz. Mohla by bývala použít hlasový příkaz, ale software byl citlivý a na omyly ona teď neměla čas. Za pár vteřin se její počítač napíchl na hotelový a ukázal jí seznam hostů a schéma pokojů. Artemis byl v čísle 304. Třetí patro v jižním křídle.

Myrta sprintovala po střeše a cestou zapnula křídla. Jen pár vteřin a Artemise zachrání. Sice ho možná čeká trochu šok, když ho z hotelového pokoje vytáhne mytologický tvor, ale větší šok by byl, kdyby ho zlikvidovala biobomba.

Zarazila se. Od obzoru obloukem letěla k hotelu řízená střela. Byla nepochybně skřítkovské výroby, ale nový typ. Byla rychlejší a hladší a vzadu měla mnohem větší hnací rakety, než jaké Myrta kdy na nějaké střele viděla. Opal Koboi nepochybně nezahálela.

Myrta se obrátila a řítila se k druhému konci hotelu. V hloubi duše věděla, že přijde pozdě, a cestou si uvědomila, že tohle na ni Opal Koboi nastražila také. Od začátku neměla nejmenší šanci Artemise zachránit, stejně jako neměla nejmenší šanci zachránit velitele.

Než křídla vůbec stačila naskočit, objevil se na opačné straně domu modrý záblesk a střecha pod nohama se jí trochu zachvěla. Biobomba byla dokonalá zbraň. Nic nebylo poškozeno a obal bomby sám sebe strávil, takže po něm nezbyly nejmenší důkazy.

Myrta zoufale padla na kolena a strhla si přílbu, aby se nadechla čerstvého vzduchu. Mnichovský vzduch byl plný toxinů, ale i tak byl příjemnější než ta recyklovaná podzemní varianta. Myrta si ale toho sladkého pocitu vůbec nevšimla. Julius byl mrtvý. Artemis byl mrtvý. Butler byl mrtvý. Ani jí se už nechtělo žít. K čemu je to dobré? Z očí jí stékaly slzy a vpíjely se do malých trhlinek v betonu.

Vstávej, řekla její železná vůle. Ta vůle, která z Myrty Krátké udělala tak skvělou důstojnici. Jsi policistka. Tady je v sázce víc než osobní smutky. Na pláč bude dost času později.

Za minutku. Za minutku vstanu. Potřebuju jen šedesát vteřin. Myrta měla pocit, jako by jí žal vyrval veškeré útroby. Cítila se prázdná, otupělá. Ochromená.

Jak dojemné," řekl nějaký hlas. Robotický a známý.

Myrta ani nevzhledla. „Koboi. Přišla jste se pokochat? Těší vás vraždit?"

„Hmmm?" řekl hlas, jako by o té otázce vážně uvažoval. „A víte, že ano? Je to tak, opravdu mě to těší."

Myrta popotáhla a strásla z řas poslední slzy. Zařekla se, že nebude plakat, dokud nebude Koboi za mřížemi.

„Co chcete?" zeptala se a zvedla se z betonové střechy. Asi ve výši hlavy se vznášela malá bio-bomba. Tenhle model byl kulatý, velký asi jako meloun a vybavený plazmovou obrazovkou. Na monitoru spatřila Opalinu spokojenou tvář.

„Víte, já jsem vás sledovala od toho skluzu, protože jsem byla zvědavá, jak vypadá absolutní zoufalství. Moc přitažlivé není, co říkáte?"

Na obrazovce na několik okamžiků bleskly Myrtiny vlastní zoufalé rysy a pak se vrátila tvář Opal.

„Tak to odpalte a táhněte k čertu," zavrčela Myrta.

Biobomba se trochu vznesla a obkroužila Myrtinu hlavu.

Ještě ne. Myslím, že ve vás zbyla ještě jiskřička naděje. A tu bych ráda udusila taky. Za okamžik biobombu odpálím. Hezká, vidíte? Jak se vám líbí? Má osm samostatných trysek, víte? Ale důležité je to, co se stane po výbuchu."

Myrta byla natolik policistka, že i za těchto okolností to v ní vzbudilo zvědavost. „Co se pak stane, Koboí? Ovládnete svět, ne?“

Koboí se zasmála tak nahlas, že to mikroreproduktory v bombě nezvládly a zvuk zkreslily. „Ovládnou svět? Vy to říkáte, jako by to bylo něco nedostupného. A první krok je přitom prostota sama. Stačí jen, když umožním lidem kontakt s Národem.“

Myrta okamžitě cítila, jak se všechny její osobní smutky vytrácejí. „Umožníte lidem kontakt s Národem? Proč byste to dělala?“

Opal se přestala tvářit tak spokojeně. „Protože mě skřítkovská policie uvěznila. Prohlíželi si mě jako zvíře v kleci, tak chci vidět, jak se to bude líbit jim. Začne válka a já dodám lidem takové zbraně, aby vyhráli. A až vyhrájí, bude ten národ, který jsem si zvolila, nejmocnější na Zemi. A já se samozřejmě stanu nejmocnější osobou toho národa.“

Myrta skoro zaječela: „A to všechno pro dětinskou pomstu jedné šotky!“

Opal se okamžitě znovu rozveselila, když viděla, co ta představa s Myrtou dělá. „Ale ne, já už nejsem šotka.“ Koboí pomalu odmotala obvazy kolem své hlavy. Ukázaly se dvě chirurgicky zakulacené humanoidní uši. Já teď patřím k Blátivým. Hodlám se držet na vítězné straně. A můj nový tatínek má strojírenskou společnost. A ta společnost pošle dolů sondu.“

Jakou sondu?“ křičela Myrta. Jaká společnost?“

Opal zahrozila prstem. „Ne ne, dost vysvětlování. Chci, abyste umřela zoufalá a v nevědomosti.“ Její tvář na okamžik ztratila falešné veselí a Myrta uviděla v jejích velikých očích nenávist. „Připravila jste mě o rok života, Krátká. O rok skvělého života. Můj čas je příliš výjimečný, než abych jím plýtvala, zvláště na takovou ubohou organizaci, jako je ta vaše policie. Za chvíli se už nebudu muset zodpovídat vůbec nikomu.“

Opal pozvedla jednu ruku do záběru kamery; držela v ní malé dálkové ovládání. Stiskla červené tlačítko. A jak každý ví, červené tlačítko znamená jen jedinou věc. Myrta měla milisekundy na to, aby vymyslela nějaký plán. Monitor zasyčel a zhasl a zelené světélko na střele se změnilo na červené. Signál obdržel. Výbuch se blížil.

Myrta vyskočila a narazila na kulatou bombu

svou přilbu. Vší silou se na ni pověsila a strhla ji dolů. Bylo to jako pokoušet se ponořit pod vodu fotbalový míč. Policejní přilby jsou z pevného polymeru, který dokáže odrazit soliniové záření. Zbytek Myrtina obleku samozřejmě pevný nebyl a před biobombou by ji neochránil, ale přilba bude možná stačit.

Bomba vybuchla a odrazila přilbu do vzduchu. Zespoda vyšlehl modrý záblesk a rozlil se po betonu. Mravenci a pavouci jednou poskočili a pak se jejich drobná srdíčka zastavila. Myrta cítila, že její vlastní srdce se rozběhlo rychleji, jak bojovalo proti smrtícímu soliniu. Držela přilbu, jak nejdéle mohla, ale pak ji tlaková vlna odrazila. Přilba odlétla a smrtící světlo bylo volné.

Myrta přepnula křídla na stoupání a vyrazila k obloze. Modré světlo se hnalo za ní jako stěna smrti. Byl to závod. Získala dost času a dostatečný náskok, aby byla rychlejší než biobomba?

Myrta cítila, jak se jí rozestupují rty. Přetížení jí natáhlo kůže na tvářích. Počítala s tím, že aktivním faktorem biobomby je světlo; to znamenalo, že se dá zaměřit jen na určitý průměr. Koboí na sebe jistě nechce upoutat pozornost tím, že vyhladí čtvrt města. Jejím cílem byla jen Myrta sama.

Myrta cítila, jak jí světlo olízlo špičky nohou. Strašný pocit nicoty jí začal stoupat po noze vzhůru, dokud ho nezastavilo její kouzlo. Zaklonila hlavu, založila ruce na prsou, aby kladla co nejmenší odpor vzduchu, a v duchu popoháněla mechanická křídla, aby ji odnesla do bezpečí.

Náhle světlo zmizelo, ztratilo se a zanechalo za sebou jen několik tančících záblesků. Myrta byla rychlejší než smrtící světlo a unikla jen s drobnými zraněními. Nohy měla slabé, ale ten pocit brzo zmizí. S tím si bude dělat starosti až potom. Teď se musí vrátit do podzemí a nějak varovat své kolegy, co Opal plánuje.

Myrta se podívala zpátky na střeche. Nezůstalo tam nic, co by naznačovalo, že tam vůbec kdy byla, až na zbytky její přilby, která se ještě točila jako oprýskaný dětský vlček. Neživým objektům bio-bomba obvykle neublíží, ale reflexní vrstva přilby odrazila uvnitř světlo tolikrát, že se přehrála. Přilba okamžitě zkratovala a všechny monitory Myrtiných životních pochodů s ní. Pro policii i pro Opal Koboí už přilba kapitánky Krátké nepřenášela srdeční tep ani dechovou frekvenci. Oficiálně byla mrtvá. A být mrtvá mohlo mít své výhody.

Pak si Myrta něčeho všimla. Hluboko dole, mezi shlukem údržbářských dílen a jiných budov technického zázemí hotelu se několik lidí sbíhalo k jednomu přístřešku. Z výšky Myrta viděla, že střecha

je úplně roztržena. Na jejích trámech ležely dvě postavy. Jedna byla veliká, doslova obrovitá. Ta druhá se blížila víc její velikosti. Chlapec. Artemis a Butler. Mohli to přežít.

Myrta vykopala nohy do výšky a vrhla se prudce dolů k místu nárazu. Štít nepoužila, aby neplýtvala kouzlem. Vypadalo to, že bude potřebovat každou kapku svých léčebných schopností, takže se musela spolehnout na to, že ji ochrání rychlost a převratná nová kombinéza, kterou měla na sobě.

Ostatní lidé byli teď jen pár metrů daleko, opatrně se proplétali mezi troskami. Vypadali spíš zvědavě než vztekle. Přesto ale bylo životně důležité, aby odtud Artemise rychle dostala, jestli žije. Opal může mít špehy kdekoli a smrtící záložní plán připravený ke spuštění. A bylo nepravděpodobné, že by dokázali uniknout smrti ještě jednou.

Přistála na štítu domku a nakoukla dovnitř. Opravdu to byl Artemis a Butler. Oba dýchali. Artemis byl dokonce při vědomí, i když zjevně trpěl bolestmi. Náhle se mu po bílé košili rozlila skvrna krve, chlapec obrátil oči v sloup a začal sebou škubat. Bláteníček zjevně začínal propadat šoku a vypadalo to, že jedno žebro prorazilo kůži. Druhý takový úlomek může mít klidně v plíci. Potřeboval léčení, a to hned.

Myrta přistála na Artemisově hrudi a položila dlaň na dva úlomky žeber, trčící pod srdcem.

„Hoj,“ řekla, a poslední zbytky kouzla, které ve svém drobném elfském těle měla, jí seběhly do špiček prstů a samy si našly Artemisova zranění. Žebra se otrásla, zapružila a pak se spojila, jen roztavená kost zasyčela. Ze škubajícího se Artemisova těla začala stoupat pára, jak z něj kouzlo vyhánělo nečistoty.

Artemis se ještě neprestal škubat a Myrta už ho kryla vlastním tělem, jak nejvíc to šlo. Musela ho odtud dostat. Ideální by bylo vzít s sebou i Butlera, jenže ten byl tak mohutný, že její štíhlé tělo by ho nezakrylo. Strážce se bude muset postarat sám o sebe, ale Artemise musela chránit jednak proto, že byl nepochybně jedním z hlavních cílů, a za druhé proto, že jeho vynalézavý mozek potřebovala na pomoc proti Opal Koboi. Jestli se Opal rozhodla pro svět lidí, byl Artemis ideální protilék na její genialitu. Myrta propletla prsty za Artemisovými zády a jeho ochablé tělo zvedla do svislé polohy. Hlava mu spadla na její rameno a na tváři cítila jeho dech. Pravidelný. To bylo dobře.

Myrta se přikrčila, až jí zapraskalo v kolenou. Bude potřebovat co největší odraz, aby kryla jejich únik. Hlasy venku se blížily a Myrta ucítila zachvění, jak někdo strčil klíč do zámku.

„Nashledanou, kamaráde,“ zašeptala k Butlerovi. „Vrátím se pro tebe.“

Strážce krátce zasténal, jako by ji slyšel. Strašně nerada tu Butlera nechávala, ale neměla na vybranou. Odnést mohla buď Artemise samotného, nebo nikoho, a i sám Butler by jí poděkoval za to, co právě dělala.

Myrta zaťala zuby, napjala každý sval v těle a spustila křídla na plný plyn. Vyrázila z kůlny jako šipka z foukačky a zvířila za sebou čerstvý oblak prachu. I kdyby byl někdo hleděl přímo na ni, byl by viděl jen nějakou šmouhu v barvách prachu a oblohy, a možná jednu trčící nohu v mokasínu. Ale to se mu muselo něco zdát, protože boty přece nelétají, no ne?

KAPITOLA 5

SETKÁNÍ SE SOUSEDY

Klusák nevěřil tomu, co viděl. Jeho oči posílaly informace do jeho mozku, ale jeho mozek je odmítal přijmout. Protože kdyby tyto informace přijal, musel by si myslet, že jeho přítelkyně Myrta Krátká zastřelila vlastního velitele a snaží se teď uprchnout na povrch. To bylo naprosto nemožné, i když ne všichni byli tak málo ochotni tomu věřit.

Kentaurovu mobilní technickou jednotku zabralo Vnitřní vyšetřování. Tahle operace teď spadala do jejich kompetence, protože policejní důstojnice byla podezřelá ze zločinu. Všichni příslušníci rekognoskačního museli z letounu ven, ale Klusák směl zůstat prostě proto, že byl jediný, kdo dokázal se sledovacím zařízením zacházet.

Velitel Ark Sool byl gnóm, který měl na starosti stíhání podezřelých policistů. Sool byl na gnóma nezvykle vysoký a hubený, jako žirafa v kůži paviána. Tmavé vlasy měl sčesané hladce a prakticky dozadu a na prstech a uších neměl žádnou tu zlatou ozdůbku, kterou jinak gnómské rodiny tak milují. Ark Sool byl ve Vnitřním vyšetřování gnómem s nejvyšší hodností a byl přesvědčen, že celé rekognoskační je jedna velká sbírka časovaných

bomb, kterým velí nebezpečný podivín. A ten podivín byl teď mrtvý a *zabila* ho ta nejhorší časovaná bomba z nich ze všech. Myrta Krátká dvakrát jen taktak unikla trestu. Tentokrát už neuteče.

„Přehrajte znovu to video, kentaure,“ přikázal a pořádku na stůl holí. Nepřijemný zvyk.

„Už jsme to viděli aspoň desetkrát," protestoval Klusák. „Nechápu, k čemu je to dobré." Sool ho umlčel zlým pohledem zarudlých očí. „Tak vy nechápete, k čemu je to dobré? Kentaur nechápe, k čemu je to dobré? Já zase nechápu, proč by na tom v současné situaci mělo nějak zvlášť záležet. Vy, pane Klusáku, jste tady od toho, abyste mačkal knoflíky, ne projevoval názory. Velitel Břízný těm vašim názorům přikládal až moc velkou váhu, a jak dopadl, co?"

Klusák polkl dobrou desítku sžíravých odpovědí, které se mu seřadily na jazyku. Jestli ho z téhle operace teď vyhodí, tak už Myrta vůbec nepomůže.

„Rozkaz, pane. Přehrát video."

Klusák znovu pustil video z E37. Byl to velice přitěžující materiál. Julius a Myrta se několik okamžiků vznášeli kolem generála Šupináče. Vypadalo to, že jsou dost rozčilení. A pak, ačkoli to znělo naprosto nepravděpodobně, Myrta zřejmě střelila velitele nějakou zápalnou kulkou. A v té chvíli ztratili videosignál z obou příleb.

„Vraťte to o dvacet vteřin," přikázal Sool a naklonil se blíž k monitoru. Šťouchl holí do plazmové obrazovky. „Co je tohle?"

„Opatrně s tou holí," ohradil se Klusák. „Ty obrazovky jsou drahé. Objednávám je z Atlantidy."

„Odpovězte na otázku, kentaure. Co je tohle?" Sool dvakrát šťouchl do obrazovky, jen aby ukázal, jak málo se stará o ty Klusákovy hračky.

Velitel vnitřního vyšetřování ukazoval na lehký trpyt na Břízného hrudi.

„To nevím jistě," připustil Klusák. „Může to být tepelné zkreslení nebo třeba selhání přístroje. Nebo možná jenom porucha. Budu muset udělat pár testů."

Sool kývl. „Udělejte je, i když nečekám, že byste něco našel. Krátká je zkažená skrz naskrz. Vždycky byla. Už předtím jsem ji málem dostal, ale tentokrát se z toho nevykrotí."

Klusák věděl, že by se měl kousnout do jazyka, ale musel svou přítelkyni bránit. „A nezapadá to všechno do sebe až moc šikovně? Nejdřív přijdeme o zvuk, takže nevíme, co kdo říkal. Pak je tu ta nejasná skvrna, což může být cokoli, a teď ještě máme věřit, že vyznamenaná důstojnice se prostě sebrala a zastřelila svého velitele, elfa, který byl pro ni spíš jako otec?"

„Ano, chápu, jak to myslíte, Klusáku," předl medově Sool. „Moc hezké. Rád slyším, že do jisté míry přemýšlíte. Ale budeme se držet každý své práce, ano? Vy konstruuje přístroje a já je řídím. Co například ta nová Neutrina, která teď dáváte vašim lidem do akce?"

„Co je s nimi?" ptal se Klusák podezíravě.

Jsou osobně kódovaná na svého držitele, je to tak? Nikdo jiný z nich nemůže vystřelit. A každý výstřel se zaznamenává?"

„Správně," připustil Klusák. Moc dobře věděl, kam tím Sool míří.

Gnóm mával svou holí jako dirigent taktovkou. „Tak tedy stačí zkontrolovat záznamy ze zbraně kapitánky Krátké a zjistit, jestli vypálila přesně v tu dobu, kterou určuje video. Jestli ano, je ten film autentický a Myrta Krátká velitele skutečně zabila bez ohledu na to, co slyšíme nebo neslyšíme."

Klusák zaťal koňské zuby. Samozřejmě že to bylo dokonale logické. Napadlo ho to už před půl hodinou a věděl dobře, kam tenhle test povede. Vyvolal si záznam Myrtiny zbraně a příslušnou pasáž přečetl.

„Zbraň registrovaná v nula devět čtyřicet místního času. Šest pulzů v nula devět padesát šest a pak jeden pulz, úroveň dva, v nula devět padesát osm."

Sool triumfálně uhodil holí o dlaň. „Jeden pulz, úroveň dva, v nula devět padesát osm. Přesně. Ať se v tom tunelu jinak stalo cokoli, Krátká vystřelila na svého velitele!"

Klusák vyskočil ze svého speciálně zkonstruovaného kancelářského křesla. „Ale pulz na úrovni dvě přece nemůže způsobit tak velkou explozi. Celý přístupový tunel to prakticky zavalilo."

„Proto taky Krátká ještě není ve vazbě," odsekl Sool. „Buďte trvat týdny, než se ten tunel uvolní. Musel jsem poslat zásahovou jednotku skluzem El do Tara. Budou muset cestovat do Paříže nad zemí a tam znovu najít stopu Krátké."

„Ale co samotný ten výbuch?"

Sool se ušklíbl, jako by Klusákovy otázky byly trpké zrnko v jinak labužnickém jídle. „Pro něj jistě nějaké vysvětlení existuje, kentaure. Hořlavý plyn, technické selhání nebo prostě smůla. Na to přijdeme. Pro tuhle chvíli je moje priorita, a vaše také, dostat kapitánku Krátkou zpátky sem a postavit ji před soud. Chci, abyste spolupracoval se zásahovou jednotkou. Neustále je informujte o pozici Krátké!"

Klusák bez nadšení kývl. Myrta měla pořád ještě přilbu. A policejní přilba může potvrdit její identitu a

vysílat neustálý proud diagnostických informací do Klusákova počítače. Neměl zvuk ani video, ale přesto o Myrtě přicházelo víc než dost informací, podle nichž se dala vysledovat, ať už byla kdekoli na světě nebo pod ním. Teď právě byla Myrta v Německu. Srdeční tep měla zrychlený, ale jinak bylo všechno v pořádku.

Proč jsi utekla, Myrto? ptal se v duchu Klusák své nepřítomné přítelkyně. *Jestli jsi nevinná, proč jsi utekla?*

„Řekněte mi, kde je kapitánka Krátká teď,“ dožadoval se Sool.

Kentaur zvětšil živý výstup z Myrtiny přilby na plazmové obrazovce.

„Pořád ještě v Německu - konkrétně v Mnichově. Už chvíli na jednom místě. Třeba se rozhodne vrátit domů.“

Sool se zamračil. „O tom silně pochybuju, kentaure. Je skrz naskrz zkažená, už jsem to říkal.“

Klusák zaťal zuby. Dobré mravy umožňovaly jedině dobrým přátelům oslovovat někoho jménem druhu, a Sool rozhodně nebyl jeho přítel. Nebyl vůbec ničím přítel.

„To nemůžeme vědět jistě,“ procedil Klusák zaťatými zuby.

Sool se naklonil ještě blíže k plazmové obrazovce a jeho už tak dost napjatá kůže se pomalu roztáhla v úsměvu.

„Tak myslím, kentaure, že v tom se pletete. Myslím, že můžeme bezpečně říct, že kapitánka Krátká se nevrátí. Okamžitě odvolejte zásahovou.“

Klusák pohlédl na Myrtinu obrazovku. Odečty životních pochodů z její přilby se teď všechny změnilly na rovné čáry. Chvilíčku byla ve stresu, ale živá, a pak konec. Žádný srdeční tep, žádná mozková aktivita, žádný odečet teploty. Nemohla si přilbu prostě jen sundat, protože každá přilba i pak sledovala svého nositele pomocí infračerveného spojení. Ne, Myrta byla mrtvá, a to ne z přirozených příčin.

Klusák cítil, jak se mu oči plní slzami. Teď ještě Myrta. To ne!

„Odvolat zásahovou? Zbláznil jste se, Soole? Musíme Myrtu najít. Zjistit, co se stalo.“

Soola nechal Klusákův výbuch zcela chladným. Jestli něco, tak si ho vychutnával.

„Krátká byla zrádkyně a zjevně spolčená se skřety. Její odporný plán ale nějak nevyšel, což ji stálo život. Chci, abyste okamžitě aktivoval spalovač v její přilbě, a tím ten případ naší zkažené policistky definitivně ukončíme.“

Klusák nevěřil vlastním uším. „Aktivovat spalovač? To nemůžu!“

Sool obrátil oči v sloup. „Zase už názory. Vy tady nemáte žádnou pravomoc, vy posloucháte rozkazy.“

„Ale za třicet minut budu mít satelitní obraz,“ protestoval kentaur. „Tak dlouho přece počkat můžeme.“

Sool loktem odstrčil Klusáka od klávesnice. „Nepřichází v úvahu. Znáte předpisy. Nepřipustit, aby tělo našli lidé. Jakékoli tělo, kentaure. Tvrdý předpis, já vím, ale nezbytný.“

„Přilba mohla mít poruchu!“ chystal se Klusák stébel.

Je pravděpodobné, že by se všechny známky života vytratily najednou v důsledku selhání přístroje?“

„Ne,“ připustil Klusák.

„A jak málo pravděpodobné to je?“

„Asi jedna k deseti milionům,“ řekl technický poradce nešťastně.

Sool přešel rukou přes klávesnici. Jestli na to nemáte žaludek, kentaure, udělám to sám.“ Vytřukal heslo a pak odpálil spalovač v Myrtině přilbě. Na střeše mnichovského hotelu se Myrtina přilba rozpustila v loužičce kyseliny. A Myrtino tělo teoreticky s ní.

„Tak,“ prohlásil spokojeně Sool. Je po ní a my teď můžeme všichni klidně spát.

Já ne, myslel si Klusák a nešťastně hleděl na obrazovku. *Hodně dlouho potrvá, než budu moci zase klidně spát.*

Artemis se vzbudil ze spánku plného těžkých snů. V těch snech mu podivní tvorové s rudýma očima rozervali hrud' zahnutými tesáky a pochutnali si na jeho srdci. Posadil se na nezvykle malé posteli a popadl se oběma rukama za hrud'. Košili měl rudou od zaschlé krve, ale nikde žádná rána. Artemis se několikrát zhluboka, přerývaně nadechl, aby si okysličil mozek. „Zhodnoťte situaci,“ radil mu vždycky Butler. „Když se ocitnete na neznámém místě, obeznamte se s ním dřív, než otevřete pusu. Deset vteřin pozorování vám může zachránit život.“

Artemis se rozhlédl kolem sebe. Víčka se mu míhala jako závěrka kamery. Vnímal každý detail. Byl v malé místnosti, tak tři na tři metry. Jedna stěna byla úplně průhledná a vypadalo to, že je odtud výhled

na dublinský přístav. Podle polohy Millenium Bridge musela místnost být někde ve čtvrti Temple Bar. Samotná místnost byla z podivného materiálu: vypadalo to jako nějaká stříbřitě šedá látka - tuhá, ale tvarovatelná - a na neprůhledných stěnách měla několik plazmových obrazovek. Bylo to všechno velice high-tech, ale zároveň mu to připadalo opuštěně, jako by to nikdo řadu let nepoužíval. V jednom rohu seděla na skládací židličce schoulená dívka. Hlavu měla složenou v dlaních a ramena se jí otřásala vzlyky.

Artemis si odkašlal. „Proč pláčeš, holčičko?“

Dívka sebou prudce trhla, narovnála se a okamžitě bylo jasné, že tohle není normální holčička.

Popravdě řečeno vypadala, že není ani člověk.

„Špičaté uši,“ konstatoval Artemis s pozoruhodným klidem „Umělé nebo skutečné?“

Myrta se přes slzy skoro usmála. „Typický Artemis Fowl. Vždycky hledá různé možnosti. Moje uši jsou úplně skutečné, jak moc dobře víš... nebo jsi věděl.“

Artemis chvilku mlčel a zpracovával v duchu tu spoustu informací, jež mu poskytlo těchhle pár vět.

„Opravdové špičaté uši? Takže patříš k jinému druhu. Skřítek?“

Myrta kývla. „Ano, jsem skřítko. Konkrétně elfka. Taky jsem - ty bys řekl lepríkón, ale to je jenom zamětnání.“

„A skřítki mluví anglicky?“

„Mluvíme všemi řečmi. Dar jazyků, patří to k našemu kouzlu.“

Artemis věděl, že by se mu z tohohle odhalení měla točit hlava, ale uvědomil si, že jí věří každé slovo. Jako kdyby odjakživa tušil, že skřítki existují, a tohle je jen potvrzení jeho teorie. I když - bylo to zvláštní, ale skutečně si neuvědomoval, že by až do dnešního dne vůbec o skřítcích někdy uvažoval.

„A ty tvrdíš, že mě znáš? Osobně, nebo mě nějak sledujete? Technologii na to zřejmě máte.“

„Už tě znám nějaký rok, Artemisi. První kontakt vyšel z tvé strany, a od té doby tě nepouštíme z očí.“

To s Artemisem trochu zamávalo. „Z mé strany?“

„Ano. V prosinci před dvěma lety. Unesl jsi mě.“

„A tohle je tvoje pomsta? Ta raketa? A moje žebra?“ Mladého Ira napadla strašná myšlenka. „A co Butler? Je mrtvý?“

Myrta dělala, co mohla, aby na všechny ty otázky odpověděla. „Pomsta to je, ale ne moje. A Butler je živý. Musela jsem tě jen odtamtud dostat, kdyby došlo k dalšímu pokusu tě zabít.“

„Takže teď jsme přátelé?“

Myrta pokrčila rameny. „Snad. Uvidíme.“

Všchno to bylo trochu matoucí, dokonce i na génia. Artemis zkřížil nohy do lotosové pozice a opřel si spánky o natažené ukazováčky.

„Radši mi řekni všechno,“ vybídl Myrtu a zavřel oči. „Od začátku. A nic nevynech.“

Myrta to tedy udělala. Vyprávěla Artemisovi, jak ji unesl a na poslední chvíli pustil. Vyprávěla mu o cestě do Arktidy za záchranou jeho otce, a jak spolu potlačili skřeti vzpouru placenou Opal Koboi. Velmi detailně vylíčila výpravu do Chicaga, kde museli ukrást zpátky Kostku X, superpočítač sestrojený Artemisem z uloupené skřítkovské techniky. A nakonec tichým, nešťastným hlasem vyprávěla i o smrti velitele Břízného a o záhadném plánu Opal Koboi uvědomit lidi o existenci světa skřítků.

Artemis seděl zcela bez hnutí a vstřebával stovky neuvěřitelných fakt. Čelo měl trochu nakrčené, jako by se ty informace daly jen těžko strávit. Konečně, když si jeho mozek všechna data utřídil, zvedl hlavu.

„No dobře,“ řekl. „Na nic z toho se nepamatuju, ale věřím ti. Beru jako fakt, že lidé mají pod povrchem země sousedy skřítky.“

Jen tak beze všeho?“

Artemis ohrnul ret. „To ne. Porovnal jsem tvoje vyprávění s fakty, která znám. Jediný další scénář, který by vysvětlil všechno, co se stalo, až po tvoje neuvěřitelné objevení, je složitá konspirační teorie s ruskou mafií a pohotovostním týmem plastických chirurgů. To je dost nepravděpodobné. Ale tvůj příběh sedí, včetně něčeho, co jsi nemohla vědět, kapitánko Krátká.“

„A to?“

„Po tom údajném výmazu paměti jsem objevil nejen ve svých, ale i v Butlerových očích zrcadlové kontaktní čočky. Veškeré pátrání vedlo k jedinému výsledku: že jsem ty čočky objednal já sám, ačkoli jsem si na nic takového nepamatoval. Teď tuším, že jsem je objednal proto, abych oklamal ten váš mesmer.“

Myrta kývla. To dávalo smysl. Skřítki měli moc mesmerizovat lidi, ale patřil k tomu i pohled do očí, nejen mesmerický hlas. Zrcadlové kontaktní čočky by znamenaly, že mesmerizovaný subjekt si může zachovat zcela svobodnou vůli a předstírat přitom, že je pod vlivem mesmeru.

„A to mohlo mít jediný důvod - že jsem si někde připravil nějaký spouštěč. Něco, co by přivolalo zpátky všechny moje vzpomínky na skřítky. Ale jaký?“

„Nemám tušení,“ pokrčila Myrta rameny. „Doufala jsem, že bude stačit, když mě uvidíš, a rozpo-
meneš se.“

Artemis se usmál velice protivným způsobem. Asi jako na malé dítě, které právě vyslovalo teorii, že měsíc je z ementálu.

„Ne, kapitánko. Hádal bych, že ta technologie výmazu paměti, kterou používá tvůj přítel Klusák, je pokročilejší verze drog na potlačení paměti, s kterými experimentují některé vlády. Víš, mozek je složitý nástroj; když ho jednou přesvědčíš, že se něco nestalo, vymyslí si neuvěřitelné scénáře, jen aby si tu iluzi udržel. Nic ho takříkajíc nedonutí změnit názor. I když moje vědomá mysl něco připustí, výmaz paměti pravděpodobně přesvědčí moje podvědomí o něčem jiném. Takže i když jsi velice působivá, moje změněné podvědomí nepřemluvíš. To si nejspíš myslí, že jsi miniaturní špion nebo halucinace. Ne, jediný způsob, jak se mi můžou vrátit vzpomínky, je ten, když moje podvědomí nedokáže přijít s rozumným vysvětlením - například když jediná osoba, které úplně věřím, mi předloží nezvratný důkaz.“

Myrta začínala být podrážděná. Artemis jí dokázal jít na nervy jako nikdo jiný. Dítě, které se všemi zachází, jako by sami byli dětmi.

„A kdo to je, ten někdo, komu věříš?“

Artemis se poprvé od Mnichova usmál. „No přece já sám.“

Butler se probral a zjistil, že mu ze špičky nosu kape krev. Padala na bílou čepici hotelového šéfkuchaře. Ten stál spolu s dalším personálem hotelové kuchyně uprostřed zničeného skladu. Muž držel v ruce řeznický sekáček pro případ, že ten obr na roztrhané matraci je nějaký šílenec.

„Promiňte,“ začal šéfkuchař zdvořile, což je u šéfkuchaře neobvyklé, „jste živý?“

Butler o tom uvažoval. Bylo to sice krajně nepravděpodobné, ale skutečně živý byl. Matrace ho zachránila před tou podivnou střelou. Také Artemis přežil. Pamatoval si, že těsně před tím, než ztratil vědomí, ucítil, jak jeho svěřenci tepe srdce. Teď ale necítil nic.

Jsem živý,“ zavrčel a z úst mu přitom vytekla kaše z krve a prachu z rozbitých tašek. „Kde je ten chlapec, co se mnou byl?“

Hlouček shromážděný v rozbitém skladu se po sobě podíval.

„Žádný chlapec tu nebyl,“ odpověděl nakonec šéfkuchař. „Na tu střechu jste spadl úplně sám.“

Nebylo pochyb o tom, že tahle skupina bude chtít slyšet nějaké vysvětlení, jinak zavolá policii.

„Samozřejmě že tu žádný chlapec nebyl. Promiňte, když člověk spadne z třetího patra, zrovna jasné mu to nemyslí.“

Skupinka svorně zakývala hlavami. Kdo by tomu obrovi mohl mít za zlé, že je trochu vyvedený z míry?

„Opíral jsem se o zábradlí a slunil jsem se, a to zábradlí povolilo. Měl jsem štěstí, že jsem cestou stačil popadnout tu matraci.“

Tohle vysvětlení vzali všichni dost skepticky, a nebylo divu. Obecnou pochybnost vyslovil nahlas šéfkuchař.

„Vám se povedlo popadnout matraci?“ Butler musel uvažovat rychle, což není nijak snadné, když máte všechnu krev z těla nahrnutou v čele.

„Ano, byla na balkoně. Odpočíval jsem na sluníčku.“

Celá historka se sluncem byla velice nepravděpodobná. Zvláště vzhledem k tomu, že to bylo uprostřed zimy. Butler si uvědomil, že je jen jeden způsob, jak tenhle dav rozehnat. Drastický, ale měl by zabrat. Sáh do saka a vytáhl malý blok.

„Samozřejmě hodlám hotel žalovat o náhradu škody. Už samotné trauma by je mohlo stát několik milionů eur, o zraněních nemluvě. Předpokládám, že můžu počítat s vaším svědectvím?“

Šéfkuchař zbledl a ostatní s ním. Svědčit proti svému zaměstnavateli je obvykle první krok k nezaměstnanosti.

Já.... já nevím, pane,“ zakoktal. „Já jsem vlastně nic neviděl.“ Teatrálně začíchal. „Myslím, že se mi pálí beze. Budu mít po moučníku.“

Šéfkuchař přeskočil pár rozbitých tašek a zmizel v hotelu. Ostatní následovali jeho příkladu a během několika vteřin byl Butler zase sám. Usmál se, i když mu to vyneslo bodavou bolest krku. Výhrůžka soudním procesem obvykle zaháněla svědky účinněji než kulometná palba.

Obrovitý muž se vymotal ze zbytků trámů. Měl skutečně strašné štěstí, že se na žádný z jejich pahýlů nenabodl. Matrace absorbovala velkou část nárazu a trámy samy byly prohnílé a neškodně se rozpadly.

Butler seskočil na podlahu a oklepal si oblek. Hlavní teď bylo najít Artemise. Je pravděpodobné, že ten, kdo se je pokusil zabít, chlapce unesl. Ale proč by ho nejdřív někdo zkoušel zavraždit a pak ho jen zajal? Leda by se neznámý nepřítel rozhodl využít situace a hrát o výkupné.

Butler se vrátil do jejich hotelového pokoje, kde bylo všechno tak, jak to nechali. Jediná nezvyklá věc, kterou Butler při svém zkoumání objevil, byly hromádky mrtvého hmyzu a pavouků. Zvláštní. Skoro jako by ten modrý záblesk světla působil jen na živé tvory a domy nechával nedotčené.

Modrá sprcha, řeklo jeho podvědomí, ale jeho vědomé já si ničeho nevšimlo.

Butler rychle sbalil Artemisovy přístroje a své vlastní samozřejmě také. Zbraně a sledovací přístroje zůstanou v úložné skřínce na letišti. Z hotelu Kronski odešel, aniž se odhlásil. Předčasné odhlášení by vyvolalo podezření a s trochou štěstí se celá tahle věc vyřeší dřív, než se školní skupina vrátí domů z výletu.

Strážce si na hotelovém parkovišti vyzvedl hummer a vyrazil na letiště. Jestli byl Artemis unesen, obrátí se únosci s žádostí o výkupné na Fowl Ma-nor. A jestli se Artemis prostě odklidil z dosahu nebezpečí, věděl dobře, že se má vrátit domů. Tak či tak vedla stopa do Fowl Manor, a tam měl Butler také namířeno.

Artemis se vzpamatoval natolik, že se zase prosadila jeho přirozená zvědavost. Začal obcházet místnost a dotýkat se houbových stěn.

„Co je tohle za místo? Nějaká špionážní skrýš?“

„Přesně tak,“ kývla Myrta. „Před několika měsíci jsem tu byla na jedné akci. Skupina zločinných permoníků se tady scházela s překupníky klenotů. Zvenčí to vypadá jen jako kus oblohy nad budovou. Je to chám buňka.“

„Kam jako kamufláž?“

„Ne, chám jako chameleón. Tenhle oblek je kam, kamuflážní.“

„Víš ale, předpokládám, že chameleóni nemění barvu proto, aby splynuli s okolím, ale podle nálady a teploty.“

Myrta vyhlédla ven na Temple Bar. Tisíce turistů, hudebníků a místních obyvatel se pod nimi hemžily v úzkých řemeslnických uličkách.

„To budeš muset vyložit Klusákovi. Všechna tahle jména vymýšlí on.“

„Aha, ano,“ kývl Artemis. „Klusák. To je ten kentaur, vid’?“

„Správně.“ Myrta se obrátila k Artemisovi. „Bereš to všechno velice klidně. Většinou lidé úplně zpanikaří, když se o nás dozvědí. Někteří jsou z toho v šoku.“

Já nejsem většina lidí,“ usmál se Artemis.

Myrta se obrátila zase k oknu. S tímhle polemizovat nehodlala.

„Řekni mi jedno, kapitánko Krátká. Jestli představuju pro Národ skřítků hrozbu, proč jsi mě vyléčila?“

Myrta se opřela čelem o průsvitnou čelní stěnu chám buňky.

„Máme to v povaze,“ odpověděla. „A kromě toho potřebuju, abys mi pomohl najít Opal Koboi. Dokázali jsme to už jednou, dokážeme to zas.“

Artemis se postavil k oknu vedle ní. „Takže nejdřív mi vymažete paměť, a teď mě potřebujete?“

„Ano, Artemisi. Můžeš se naparovat, jak je ti libo. Všemocná policie potřebuje tvou pomoc.“

„Samozřejmě je tu otázka mého honoráře,“ řekl Artemis a zapnul si sako přes krvavou skvrnu na košili.

Myrta se na něj zprudka obrátila. „To myslíš vážně? Po tom všem, co pro tebe Národ udělal? Nemohl bys jednou v životě udělat i něco dobrého?“

„Zdá se, že vy elfi jste hodně citová rasa. My lidé jsme trochu víc obchodně orientovaní. Fakta jsou taková: prcháš před zákonem, pronásleduje tě geniální šotka s vražednými úmysly. Nemáš žádné fondy a jen malé možnosti. Já jsem jediný, kdo ti může pomoci Opal Koboi vypátrat. Podle mě tohle už stojí za nějakou tu cihlu zlata.“

Myrta se na něj zamračila. Jak jsi sám řekl, Bláteníčku, já žádné fondy nemám.“

Artemis velkoryse rozhodl rukama. Jsem ochotný přijmout tvoje slovo. Jestli mi můžeš zaručit jednu metrickou tunu zlata z vašeho fondu na výkupné, vymyslím plán, jak porazit tu Opal Koboi." Myrta byla v koncích a věděla to. Nepochybovala o tom, že by jí Artemis mohl proti Opal Koboi dát značný náskok, ale zlobilo ji, že by měla platit někomu, kdo býval její přítel. „A co když Koboi porazí nás?"

Jestli nás Koboi porazí a patrně také zavraždí, tak naše dohoda pozbývá platnosti."

„No skvěle," zavrčela Myrta. „Skoro by to stálo za to."

Odstoupila od okna a začala se přehrabovat v místní lékárnice. „Víš ty co, Artemisi? Jsi přesně takový, jako když jsme se setkali poprvé: chamtivý Bláteník, kterému nezáleží na nikom jiném než na sobě samém. Opravdu chceš takový zůstat až do smrti?"

Artemisovi se ve tváři nepohnul ani sval, ale pod tou slupkou se mu zmateně vařily emoce. Samozřejmě že bylo správné říct si o honorář; bylo by hloupé to neudělat. To jen jeho protivné čerstvě narozené svědomí. Jeho matka ho dokázala spustit, kdy se jí zamloulo, a teď se zdálo, že tohle stvoření dokáže totéž. Bude muset držet svoje city lépe pod kontrolou.

Myrta skončila s nájездem na lékárníčku. „Tak dobře, pane konzultante. Co uděláme nejdřív?"

Artemis nezaváhal. Jsme jen dva a ani jeden moc veliký. Potřebujeme posily. Touhle dobou už Butler určitě míří do Fowl Manor. Možná už tam dokonce je."

Artemis zapnul mobil a zrychlenou volbou zkusil zavolat Butlera. Nahraný vzkaz mu sdělil, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Nezkoušel volání opakovat a místo toho vytočil Fowl Manor. Po třetím zazvonění se zapnul záznamník. Jeho rodiče už zřejmě odjeli do lázní ve Westmeathu.

„Butlere," řekl Artemis do záznamníku, „doufám, že jsi v pořádku. Já sám ano. Poslouchej velice pečlivě, protože ti musím něco říct, a věř mi, každé slovo je pravda..." Artemis pak shrnul do telefonu události toho dne. „Brzo dorazíme domů. Navrhuji sbalit nejnutnější potřeby a přesunout se do bezpečného domu..."

Myrta mu zaťukala na rameno.

„Měli bychom odtud zmizet. Koboi není hloupá. Nepřekvapilo by mě, kdyby měla nějaký záložní plán pro případ, že bychom přežili."

Artemis zakryl sluchátko dlaní.

„Souhlasím. Já bych to tak udělal. Ta Koboi je nejspíš už teď na cestě sem."

A jako by to byla divadelní náhánka, v té chvíli jedna ze stěn komory zasyčela a rozpustila se. V otvoru stála Opal Koboi, po jednom boku měla Merva, po druhém Diska Brilla. Dvojčata byla vyzbrojena plastovými průhlednými pistolemi. Mervova hlaveň ještě lehce žhnula po ráně, která roztavila stěnu.

„Vražednice!" vykřikla Myrta a sáhla po pistoli. Merv ledabyle vystřelil tak těsně vedle její hlavy, že jí to ožehlo obočí. Myrta ztuhla a zvedla ruce.

„Opal Koboi, předpokládám?" řekl Artemis, ačkoli kdyby mu Myrta nebyla celý ten příběh vyprávěla, nikdy by neuhodl, že ta osoba před ním není obyčejné lidské dítě. Černé vlasy měla zapletené do dlouhého copu a na sobě měla kostkované propínací šatičky, jaké nosí miliony školaček po celém světě. Uši měla samozřejmě okrouhlé.

„Artemisi Fowle, to mě těší, že tě zase vidím. Myslím, že za jiných okolností jsme my dva mohli být spojenci."

„Okolnosti se mění," namítl Artemis. „Třeba ještě můžeme být spojenci."

Myrta se rozhodla neodsoudit Artemise hned. Možná že se chová jako zrádce, aby jim oběma zachránil kůži. Možná.

Opal zatřepetala dlouhými, prohnutými řasami. Je to lákavé, ale ne. Myslím, že na světě je místo jen pro jedno geniální dítě. A protože teď předstírám, že jsem dítě, tak ten malý génius musím být já. Jsem teď Belinda Zito, děvče s velikými plány."

Myrta znovu zamířila rukou k pistoli, ale zarazila se, když na ni Merv namířil svou průhlednou zbraň.

„Vás já znám," oslovila bratry Brillovy. „Šotci dvojčata. Byli jste v televizi."

Disk se neudržel a zešířka se usmál. „Ano, v Cantu. Bylo to nejlépe hodnocené pokračování toho roku. A teď uvažujeme o tom, že napíšeme knihu, co, Merve? O tom, jak..."

„Dořikáváme věty jeden za druhého," doplnil Merv, ačkoli věděl, že si to odskáče.

„Sklapni, ty pitomče jeden," utrhla se na něj Opal a probodla ho vražedným pohledem. „Pistoli drž zvednutou a pusu zavřenou. Tady nejde o tebe, ale o mě. Pamatujte na to a nebudu muset vás dva vypařit."

„Ano, samozřejmě, slečno Koboi. Jde jen o vás."

Opal skoro předla. „Tak je to správně. Vždycky jde o mě. Jediná důležitá jsem tady já.”

Artemis ledabyly strčil jednu ruku do kapsy. Tu, ve které držel mobil, propojený dosud s Fowl Manor.

„Když dovolíte, slečno Koboi. Tahle iluze o vlastní důležitosti je celkem běžná mezi lidmi, kteří se nedávno probudili z komatu. Říká se tomu Narcisův syndrom. Přesně o tomhle tématu jsem napsal studii pro Psychologickou ročenku, pod pseudonymem sir E. Brum. Strávila jste tolik času takříkajíc sama se sebou, že všichni ostatní začali být neskuteční...”

Opal kývla na Merva. „Proboha, zavři mu hubu.”

Merv ji velice rád poslechl a vypálil do Artemisovy hrudi modrou elektrostřelou. Malý Ir se svezl k zemi v polovině své přednášky.

„Co jste to provedla?” vykřikla Myrta a padla vedle Artemise na kolena. Ulevilo se jí, když pod zkravenou košilí našla pravidelný puls.

„Kdepak,” řekla Opal. „Mrtvý není, jen bolestivě omráčený. Ten má ale dneska den, ten malý Artemis.”

Myrta probodla drobnou šotku nenávisným pohledem, hezké rysy zkřivené žalem a vztekem. „Co od nás chcete? Co ještě nám můžete udělat?”

Opal se tvářila jako ztělesněná nevinnost. „Na mě to neházejte. Můžete si za to sami. Já jsem chtěla jediné, svrhnout skřítkovskou společnost tak, jak ji dnes známe, ale kdepak, vy jste o tom nechtěli ani slyšet. Pak jsem naplánovala několik poměrně jednoduchých atentátů, ale vy jste trvali na tom, že musíte přežít. Mimochodem, to, jak jste se vyhnula biobombě - klobouk dolů. Dívala jsem se na vás ze vzdálenosti dvaceti metrů ze svého neviditelného letounu. Zastavit solinium policejní přilbou - dobrá úvaha. Ale teď, protože jste mi způsobila tolik potíží a zklamání, myslím, že si dopřeji trochu zábavy.” Myrta polkla, protože jí do hrdla začal stoupat strach.

„Zábavy?”

„Tak tak. Měla jsem jeden nepříjemný scénář připravený pro Klusáka, takovou teatrální podívanou v Jedenácti divech. Ale teď jsem se rozhodla, že si ho zasloužíte vy.”

Myrta se celá napružila. Měla by tasit zbraň, jinou možnost neměla. Ale prostě se musela zeptat - skřítki jsou už takoví.

Jak nepříjemný?”

Opal se usmála a jediné slovo, kterým by se její výraz dal popsat, bylo zlý.

Jako trollové,” řekla. „A ještě něco. Říkám vám to proto, že umřete, a chci, abyste mě v okamžiku svojí smrti nenáviděla tak moc, jako já nenávidím vás.” Opal se odmlčela, aby se napětí ještě vystupňovalo. „Vzpomínáte na tu červenou tečku, to citlivé místo na bombě, kterou jsem připnula k Juliovi? To jediné slabé místo?”

Myrta měla pocit, jako by se jí srdce nafukovalo, až vyplnilo celou hrud'. „Vzpomínám.”

Opal blýsklo v očích. „Žádné tam nebylo.”

Myrta tasila zbraň a Merv ji zasáhl do hrudi modrým výbojem. Spala dřív, než dopadla na zem.

KAPITOLA 6:

TROLLOVÉ

Tři tisíce metrů pod hladinou Atlantiku plula značnou rychlostí skřítkovská policejní ponorka. Malým vulkanickým příkopem mířila k ústí podzemní řeky. Řeka vedla k policejnímu přístavu, kde budou moci cestující ponorky přesehnout na běžný letoun.

Na palubě ponorky byli tři cestující a pilot. Ti cestující byli permoník, toho času ve výkonu trestu, a dva dozorcí z Atlantidy, kteří ho eskortovali. Dotyčný permoník se jmenoval Sláma Hraboš a na osobu ve vězeňském mundúru byl v nebyvalé dobré náladě. Důvodem bylo to, že jeho odvolání konečně prošlo celou úřední procedurou a jeho právník viděl velice optimisticky vyhlídky na to, že jeho klient bude na základě technického nedostatku zbaven veškerých obvinění.

Sláma Hraboš byl permoník, který vyměnil práci v dolech za svět zločinu. Bral v domech Blátivých cenné předměty a prodával je na černém trhu. V minulých několika letech se jeho osud značně propletl s osudem Artemise Fowla a Myrty Krátké a Sláma sehrál klíčovou roli v jejich dobrodružstvích. Jeho život se podobal spíš horské dráze, a tak to dopadlo, jak ani jinak nemohlo: popadla ho dlouhá ruka zákona a bylo po všem.

Než ho odvedli, aby si odpykal zbytek trestu, směl se Sláma Hraboš rozloučit se svým lidským

přítelem Artemisem Fowlem. Artemis mu dal dvě věci. První byl lísteček, na němž mu radil, aby zkontroloval datum vydání úplně prvního příkazu k prohlídce jeho jeskyně. Druhý byl zlatý medailon, který mu Sláma měl vrátit za dva roky. Bylo zřejmé, že Artemis tou dobou má v úmyslu obnovit jejich partnerství. Sláma si medailon aspoň tisíckrát podrobně prohlédl, aby objevil jeho tajemství, až tím soustavným třením odřel zlatou vrchní vrstvu a objevil pod ní počítačový disk. Artemis si zřejmě nahrál sám pro sebe nějaký vzkaz. Způsob, jak navrátit vzpomínky, které mu skřítkovská policie vzala. Jakmile ho převezli do Propasti, vězení se zvýšenou ostrahou v okolí Atlantidy, vyžádal si Sláma právní poradu. Když státem přidělený advokát neochotně dorazil, Sláma mu doporučil, aby zkontroloval datum vydání příkazu k prohlídce, která vedla k jeho původnímu zatčení. Bylo to neuvěřitelné, ale datum nesouhlasilo. Podle policejního počítače Julius Břízný prohlédl jeho jeskyni dřív, než dostal povolení k prohlídce. Tím se rušilo toto i všechna následující zatčení. Pak už zbýval jen zdoluhavý úřední proces, poslední rozhovor se zatýkajícím důstojníkem, a Sláma bude svobodný permoník.

Konečně ten den nastal. Slámu právě vezli na policejní ústředí na setkání s Juliem Břízným. Zákony skřítků povolovaly Bříznému jeden třicetiminutový výslech, při kterém se mohl pokusit vymáčkout z něj nějaké přiznání. Permoníkovi stačilo jen mlčet a večer se už bude nácipávat hrabošům kari ve své oblíbené permonické kantýně.

Sláma sevřel v pěsti medailon. Nepochyboval o tom, kdo tady tahá za nitky. Artemisovi se podařilo nějak nabourat do počítače skřítkovské policie a změnit tam záznamy Bláteníček pouští Slámu na svobodu.

Jeden z dozorců, štíhlý elf s atlantskými žábami, se mlaskavě nadechl krkem a vydechl pusou.

„Ty, Slámo,“ zasípal. „Co budeš dělat, až ti to odvolání zamítnou? Sesypeš se jako malá holka? Nebo to budeš brát stoicky, jako správný permoník?“

Sláma se usmál, až bylo vidět neuvěřitelné množství zubů. „Se mnou si hlavu nelamte, Mloku. Dneska k večeři si dám některého vašeho rybího kamaráda.“

Pohled na mohutné Slámovy zuby obvykle bohatě stačil umlčet všechny výsměšné poznámky, ale dozorce nebyl zvyklý, aby mu vězni odmlouvali.

Jen si tu velikou tlamu pěkně šetři, permoníku. Dole v Propasti máme spoustu kamenů, ty si můžeš žvýkat, jak libo.“

„Zlatý voči, Mloku, zlatý voči,“ odsekl Sláma, který si po tolika měsících poklonkování tohle špičkování ohromně užíval.

Policista se zvedl. „Glock, jmenuju se Glock.“

„Ano, Mloku, vždyť to přece říkám.“

Druhý dozorce, vodní víl, který měl na zádech složená křídla podobná netopýřím, se zasmál. „Nech ho být, Glocku. Copak nevíš, s kým mluvíš? Tohle je Sláma Hraboš. Nejslavnější zloděj pod zemí.“

Sláma se usmál, i když pokud je někdo zloděj, sláva mu moc nesvědčí.

„Ten má na kontě celý seznam geniálních tahů.“ Slámu úsměv přešel, protože si uvědomil, že si z něj už zase hodlají dělat legraci.

„No jo, nejdřív ukradne lidem pohár Julese Rimeta, říkali prý mu taky Zlatá Niké, a pokusí se ji prodat přestrojenému policistovi.“

Glock si sedl a radostně si zamnul ruce. „Nepovídej! No tomu říkám mozek. Jak se vůbec do té malinké hlavičky vejde?“

Víl se procházel mezi sedadly a svoje líčení podával jako herec. „No a potom sebral nějaké to zlato Artemisi Fowlvi a zmizel v Los Angeles. A chceš vědět, jak zmizel?“

Sláma zavrčel.

„Ne, povídej,“ sípal Glock, jehož žábry nestačily dost rychle sát vzduch.

„Koupil si střešní vilu a začal si dělat sbírku ukradených Cen Akademie.“

Glock se smál, až mu žábry plácaly.

Sláma to už nevydržel. Tohle přece nemusí snášet, v podstatě už je svobodný permoník, pro všechno pod světem. Já bych řekl, že jste už trochu dlouho pod vodou. Ten tlak vám splácává mozek.“

Já mám splácnutý mozek?“ naježil se víl. Já jsem nestrávil několik set let ve vězení. Já nemám na sobě pouta a náhubek.“

To byla pravda. Slámová zločinecká kariéra nebyla právě úspěšná. Chytili ho víckrát, než se mu vydařil útek. Policie byla prostě příliš technicky na výši, aby jí dokázal uniknout. Možná nastal čas žít spořádaným životem.

Sláma zatřásl pouty, která ho vázala k zábradlí prostoru pro cestující. „Však tohle dlouho nosit nebudu.“

Glock otevřel ústa k odpovědi, ale pak se zarazil. Na stěně červeně zablikala plazmová obrazovka. Červená znamenala naléhavou zprávu. Přišlo něco důležitého. Glock si zavěsil sluchátko na ucho a obrazovku obrátil tak, aby na ni Sláma neviděl. A jak zprávu poslouchal, ztratila jeho tvář všechny stopy veselí.

Za chvilku hodil sluchátka zpátky. „Tak to vypadá, že ty řetězy budeš mít trochu déle, než jsi myslel.“

Slámová čelist se pod náhubkem napjala. „Proč? Co se stalo?“

Glock si podrbal proužek žaberního svrabu na krku. „Neměl bych ti to říkat, zločince, ale velitele Brízného zavraždili.“

Sláma by neutrpěl větší šok, ani kdyby ho propojili na podzemní vedení.

„Zavraždili? Jak?“

„Výbuch,“ řekl Glock. „A hlavní podezřelá je taky policistka. Kapitánka Myrta Krátká. Pohřešuje se, je někde na povrchu a pravděpodobně mrtvá, ale potvrzené to není.“

„To mě ani trochu nepřekvapuje,“ prohlásil vodní víl. „Ženské jsou na policejní práci moc náladové. Ty nezvládnu dokonce ani takový jednoduchý transport jako tenhle.“

Sláma byl v šoku. Měl pocit, že se mu mozek utrhl a teď se mu v hlavě otáčí. Myrta zavraždila Julia? Jak by to bylo možné? To prostě není možné a bašta. Musí to být nějaká chyba. A teď se Myrta pohřešuje a možná je mrtvá. Něco takového se přece nemůže stát.

„No, ale tak nebo tak,“ pokrčoval Glock, „musíme tyhle necky obrátit a hajdy zpátky do Atlantidy. Je jasné, že tvůj výslech se odkládá na neurčito, až se celá tahle věc nějak vyřeší.“

Vodní víl žertovně poplácal Slámu po tváři. „Smůla, permoníku. Možná tenhle zmatek za pár let rozmotají.“

Sláma plesknutí sotva cítil, ale slova slyšel dobře. Pár let. Snese ještě dalších pár let v Propasti? Jeho duše už teď toužebně volala po tunelech. Chtěl cítit v prstech měkkou hlinu. Jeho útroby potřebovaly nějakou tu pořádnou vlákninu na vyčištění. A pak tu samozřejmě byla šance, že Myrta je ještě živá a potřebuje pomoc. Potřebuje přítele. Sláma neměl na vybranou: musel utéct.

Julius je mrtvý. To nemůže být pravda.

Sláma v duchu probíral své permonické schopnosti, aby zvolil nejlepší prostředky k úniku. Dávno už obětoval svou magii tím, že porušil většinu příkázání skřítkovské Knihy, jenže permoníci mají neobyčejná nadání, která jim propůjčila evoluce.

O některých se mezi Národem obecně vědělo, ale permoníci byli proslulí svým tajnůstkářstvím a byli přesvědčení, že jejich přežití závisí na tom, jak dobře své dary dokážou tajit. Každý věděl, že permoníci hloubí tunely tím, že polykají hlinu vyhákovanou čelistí a recyklovanou hlinu a vzduch vypuzují na opačném konci. Většina skřítků věděla i to, že permoníci dokážou pít skrz póry, a když na chvíli pít přestanou, póry se jim změní v miniaturní přísavky. Už méně skřítků tušilo, že permonické sliny světélkují, a když se nanesou v několika vrstvách, ztuhnou. A nikdo nevěděl, že vedlejším produktem permonických větrů je bakterie *methanobrevibacter smithii*, která produkuje metan a zabraňuje vzniku kesonové nemoci

u hloubkových potápěčů. Upřímně řečeno, permoníci sami to nevěděli také. Věděli jen to, že při těch řídkých případech, kdy se omylem prohrabali na dno moře, nemoc je nepostihla.

Sláma o tom chvilku uvažoval a pak si uvědomil, že existuje způsob, jak všechny své schopnosti kombinovat a dostat se odtud. Ale bude muset tenhle na koleně připravený plán uskutečnit okamžitě. Jakmile se ponorka vrátí do větší hloubky, už by to nedokázal.

Plavidlo se pozvolným obloukem otočilo do protisměru. Pilot na to šlápne, jen se dostanou z irského rybářského pásma. Sláma si začal olizovat dlaně a uhlazovat si slinami rozježené vlasy.

Glock se zasmál. „Co to děláš, Hraboši? Upravuješ se pro spoluvězně?“

Sláma by byl strašně rád vyhákoval čelist a kus Glocka si ukousl, jenže měl náhubek, a tak nemohl čelist dost otevřít, natož vyhákovat. Musel se spokojit s urážkou.

Já jsem možná vězeň, Mloku, jenže za deset let budu na svobodě. Kdežto vy se budete plazit v bahně až do smrti.“

Glock si vztekle podrbal žaberný svrab. „Tak teď sis zrovna zařídil šest týdnů na samotce, permoníku.“

Sláma si dál plival do dlaní a roztíral sliny po temeni hlavy a tak daleko dozadu, jak mu pouta dovolila. Cítil, jak sliny tuhnou a pokrývají mu hlavu jako přilba. Přesně jako přilba. Při tom olizování

Sláma zároveň zhluboka dýchal nosem a vzduch si ukládal v útrokách. Každý dech odsával kyslík z natlakované kabiny rychleji, než ho pumpy stačily vracet zpátky.

Dozorci si nevšimli jeho nezvyklého chování, a i kdyby si ho byli všimli, přičetli by ho určitě nervům. Hluboké dýchání, úprava zevnějšku - typické projevy nervozity. A kdo by mohl Slámovi zazlívát, že je nervózní - vždyť se vracel na místo, o kterém mívají zločinci noční můry.

Sláma se olizoval a dýchal, jeho hrud' se zvedala jako kovářský meč. Cítil, jak ho tlak dole šimrá a říká si o uvolnění.

Vydrž, nabádal se. Každou bublinu vzduchu budeš potřebovat.

Skořápka na jeho hlavě teď už viditelně praskala, a kdyby někdo ztlumil světlo, jasně by zářila.

Vzduch řidl; Glock si toho sice ještě nevšiml, ale jeho žábry ano. Vlnily se a pleskaly, aby získaly víc kyslíku. Sláma znovu nasál velký doušek vzduchu. Plášť na zádi zapraskal, jak se zvyšoval rozdíl tlaků.

První si té změny všiml vodní víl. „Hele, Mloku.“

Glock se zatvářil tak, že bylo jasné, kolik let už musí tuhle přezdívkou snášet. „Kolikrát ti to mám říkat?“

„No jo, Glocku, nejez hned šupiny. Nezačíná se tady nějak těžko dýchat? Málem neudržím křídla zvednutá.“

Glock si sáhl na žábry; pleskaly jako prapory ve větru. „No jo. Žábry se mi můžou zbláznit. Co se tady děje?“ Stiskl tlačítko dorozumívání k pilotovi. Je všechno v pořádku? Nemůžeš pustit trochu víc vzduchové pumpy?“

Hlas, který odpověděl, byl klidný a profesionální, i když s nezaměnitelným podtónem obav. „Ztrácíme tlak v prostoru pro cestující. Pokouším se zjistit kudy.“

„Ztrácíme tlak?“ vyjekl Glock Jestli v téhle hloubce přijdeme o tlak, zmáčkne nás to jako papírový kelímek.“

Sláma se znovu zhluboka nadechl.

„Všichni do pilotní kabiny. Do průlezu, a hned.“

Já nevím,“ váhal Glock. „Nemáme vězně vůbec odpoutávat. Už několikrát utekl.“

Dotyčný vězeň se zase nadechl. A tentokrát se jeden z plátů trupu skutečně prohnul a zadunělo to, jako když uhodí hrom.

„No dobře, dobře. Jdeme.“

Sláma nastavil ruce. „Hod'te sebou, Mloku. Nemáme všichni žábry.“

Glock protáhl svůj průkaz magnetickým polem zámku na Slámových poutech. Pouta odskočila. Sláma byl volný... tak volný, jak můžete být ve vězeňské ponorce, kde se vás chystá rozdrtit tisíc metrů vody. Vstal a naposled se pořádně nadechl. Glock si toho všiml.

„Hej, zločince, co to děláš?“ zeptal se. „To ty tady vysáváš vzduch?“

Sláma říhl. „Co, já? To je směšné.“

I víl byl podezíravý. „Má něco za lubem. Podívej, vlasy má celé lesklé. To je určitě nějaké to tajné permonické umění.“

Sláma se snažil tvářit skepticky. „Co? Dýchání a lesklé vlasy? No to mě nepřekvapuje, že jsme to drželi v tajnosti.“

Glock na něj zamžoural. Dozorci měl začervenale oči z nedostatku kyslíku. „Něco pečeš. Nastav ruce.“

Nechat se znovu spoutat v plánu nebylo. Sláma předstíral slabost. „Nemůžu dýchat,“ prohlásil a opřel se o zeď. „Doufám, že vám tady neumru.“

Tahle možnost oba dozorce rozptýlila natolik, že Sláma se stačil ještě jednou pořádně nadechnout. Přední plát se ohnul a vyboulil dovnitř a v barvě se objevila prasklinka. V celé kabině se rozsvítila červená poplachová světélka.

Z reproduktoru zaburácel pilotův hlas. „Ať jste tady!“ křičel a veškeré sebeovládání bylo to tam, „Zhroutí se to!“

Glock popadl Slámu za klopy. „Cos to provedl, permoníku?“

Sláma padl na kolena a odtrhl poklopec na zadku svých vězeňských kalhot. Přikrčil nohy a připravil se vyrazit.

„Koukejte, Glocku,“ řekl, „jste sice tupec, ale jinak nejste tak špatný, tak pěkně udělejte, co vám pilot říká a už ať jste tam.“

Glockovy žábry unaveně vlály a hledaly vzduch. „Zabije tě to, Hraboši.“

Sláma na něj mrknul. „Už jednou jsem byl mrtvý.“

Sláma už v sobě nedokázal plyn udržet. Zažívací trakt měl nafouknutý jako balónek. Založil ruce na prsou, namířil přilbicí ze slin přímo na oslabenou část trupu a plyn vypustil.

Erupce, která následovala, otřásla ponorkou až do nýtů a Sláma se rozletěl po kabině. Narazil do plátu, přesně uprostřed praskliny, a prolétl skrz takovou rychlostí, že ho to vyplivlo až ven do oceánu, snad půl vteřiny předtím, než odtlakovanou kabinu zaplavila voda. Za další půl vteřiny byla celá zadní část ponorky zmačkaná jako kus alobalu. Glock a jeho partner unikli do pilotní kajuty na poslední chvíli. Sláma se řítí k hladině a proud uvolňovaných bublin plynu ho poháněl rychlostí několika uzlů.

Permonické plíce dýchaly uschovaný vzduch a přilba ze slin mu zeleně světélkovala na cestu.

Samozřejmě že ho pronásledovali. Glock a vodní víl byli oba z Atlantidy a tudíž obojživelní. Jen odhodili vrak zadní kajuty, vyrazili dozorcí z průlezu a zamířili za uprchlíkem. Neměli ale ani nejmenší šanci. Slámu poháněl plyn, oni měli jen ploutve a křídla. Původně sice měli nějaké to vybavení k pronásledování, jenže to leželo na dně oceánu i se zadní kajutou, a pilotní kabina měla jen záložní motory, které by nepředhony ani kraba.

Dozorcí z Atlantidy mohli jen sledovat, jak jejich vězeň míří k hladině a vysmívá se jim každou bublinou vypuštěnou od zadku.

Z Butlerova mobilu zbyly po skoku z hotelového okna jen plastové střípky a kousky drátů. To znamenalo, že ho Artemis nemohl zavolat, kdyby potřeboval bezprostřední pomoc. Osobní strážce zaparkoval hummera ve druhé řadě před prvním obchodem Phonetix, který potkal, a koupil si troj-pásmový mobil do auta. Telefon aktivoval cestou na letiště a vytůkal Artemisovo číslo. Nic, telefon byl vypnutý. Butler zavěsil a zkusil Fowl Manor. Nikdo nebyl doma a nepřišly žádné vzkazy. Butler zhluboka dýchal, zůstal klidný a zašlápl plyn až k podlaze. Cesta na letiště mu trvala jen deset minut. Neobtěžoval se vracením hummeru na parkoviště půjčovny, nechal ho prostě stát před odletovou halou. Odtáhnou ho a on dostane pokutu, ale s něčím takovým teď neměl čas si lámat hlavu. Nejbližší let do Irska byl plně obsazený, takže Butler zaplatil polskému obchodníkovi dva tisíce eur za jeho lístek do první třídy a za pětáctýřicet minut už seděl v letadle Aer Lingus do Dublinu. Telefon nechal zapnutý, dokud nenaskočily motory, a znovu ho zapnul okamžitě, jak se kola dotkla země.

Než se dostal z letiště, byla už tma. Od chvíle, kdy se vloupali do bezpečnostní schránky International Bank v Mnichově, neuplynul ani půlden. Bylo neuvěřitelné, že za tak krátký den se toho může tolik stát. Jenže když člověk pracoval pro Artemise Fowla II, stávaly se neuvěřitelné věci téměř denně. Butler byl u Artemise ode dne jeho narození, což bylo něco přes čtrnáct let, a za tu dobu už prošel větším počtem fantastických situací než průměrný prezidentský bodyguard.

Fowlův Bentley byl zaparkovaný ve VIP patře podzemního parkoviště. Butler zastrčil svůj nový telefon do hands-free v autě a znovu zkusil Artemise. Zase nic. Ale když nahlédl do záznamové schránky ve Fowl Manor, byl tam vzkaz. Od Artemise. Butler pevněji stiskl kožený obal volantu. Je živý. Přinejmenším je ten chlapec živý.

Vzkaz začal celkem normálně, ale pak nabral dost podivný směr. Artemis ohlásil, že není zraněný, ale možná, že měl otřes mozku nebo posttraumatický šok, protože Butlerův mladý svěřenec kromě toho tvrdil, že tu divnou raketu mají na svědomí skřítkové. Přesněji řečeno šotka. A teď prý je právě ve společnosti elfky, což je zřejmě docela jiný druh než šotka. A co víc, ta elfka je stará přítelkyně, na kterou zapomněli. A šotka je naopak stará nepřítelkyně, na kterou si nevzpomínali. Bylo to všechno velice podivné. Jediný závěr, který z toho dokázal Butler vyvodit, byl, že se mu Artemis pokouší něco sdělit a že v těch bláznivých výkladech je skrytý nějaký vzkaz. Bude muset nahrávku analyzovat, hned jak se vrátí do Fowl Manor.

A pak se ze záznamu stalo doslova drama. V dosahu Artemisova mikrofonu se objevili další hráči. Zmíněná šotka Opal a její osobní strážci. Padlo několik hrozeb a Artemis se pokusil ze situace vyvléknout tak, jak to uměl nejlépe: mluvením. Ale nevyšlo to. Jestli měl Artemis nějakou chybu, byl to fakt, že míval sklon na všechny ostatní pohlížet spatra a dávat jim to najevo, dokonce i v krizových situacích. Ale ta šotka, Opal nebo kdo to vlastně byl, zřejmě neměla ráda, když s ní někdo mluvil povýšeně. Patrně se považovala za Artemisovi přinejmenším rovnou, ne-li přímo nadřazenou. Nechala Artemise umlčet v půli věty a jejího rozkazu bylo okamžitě uposlechnuto. Butlerem to šklublo hrůzou, ale pak šotka prohlásila, že Artemis není mrtvý, pouze omráčený. Podobně i Artemisova nová spojenkyně byla omráčena, ale předtím se ještě dozvěděla, jaký okázalý konec pro ně šotka plánuje.

Mělo to něco společného s Jedenácti divy a s trolly.

„To není možné. To nemůže nikdo myslet vážně," mručel si Butler, když vyjížděl z dálnice směrem na Fowl Manor.

Běžnému kolemjdoucímu by se zdálo, že v několika pokojích sídla na konci cesty někdo je, ale Butler věděl, že žárovky v těch místnostech mají časovače a v nepravidelných intervalech se rozsvěcují a zhasínají. Do každého pokoje byl dokonce propojený stereosystém, který v různých částech domu pouštěl rádio, obvykle nějakou stanici, kde se většinou mluvilo. Všechno to mělo odradit běžné lupiče. Butler ovšem věděl, že opravdový profesionál by se tím zmást nedal.

Strážce otevřel elektronicky bránu a zprudka vjel na šterkovou cestu. Zastavil auto před hlavním vchodem, nějakým parkováním do dvojité garáže se nezdržoval. Pod sedadlem řidiče byla magneticky přichycená zbraň a zásobník a ty si teď Butler vzal s sebou. Bylo docela dobře možné, že únosci sem vyslali svého zástupce a ten už může být uvnitř.

Jen Butler otevřel hlavní dveře, věděl, že něco není v pořádku. Alarm měl začít okamžitě odpočítávat svých třicet vteřin, ale neudělal to. Bylo to proto, že celá krabička byla obalená něčím lesklým, praskavým, co připomínalo hmotu na optická vlákna nebo něco podobného. Butler do toho opatrně šťouchl. Zářilo to a vypadalo skoro jako něco organického.

Butler vykročil halou, držel se u zdi. Pohlédl ke stropu. Ve stínech blikala zelená světélka. Přinejmenším průmyslová televize ještě fungovala. I jestli byla návštěva ze sídla už pryč, aspoň by měl mít její obrázek na záznamech.

Bodyguard o něco zavadil nohou. Podíval se dolů. Na koberci ležela velká křišťálová mísa a na jejím dně rozčvachtané zbytky třešňového pudinku. Vedle něj se válel zmačkaný alobal se zbytky studené mastnoty. Hladový únosce? Ještě o kus dál našel prázdnou láhev od šampaňského a ohlodanou kuřecí kostru. Kolik těch lupičů bylo?

Zbytky jídla tvořily stopu vedoucí k pracovně. Butler po ní šel do patra a cestou překročil kost z kotlety, dva kusy ovocného koláče a papírový košíček od beze. Za dveřmi pracovny se svítilo a ven do chodby dopadal nějaký nevelký stín. V pracovně někdo byl. Někdo ne moc vysoký. Artemis? Butler se zaradoval, když zaslechl hlas svého zaměstnavatele, ale jeho radost neměla dlouhého trvání. Poznal ta slova, před chvílí je v autě sám poslouchal. Vetřelec si přehrával vzkaz ze záznamníku. Butler se vplížil do pracovny tak lehounce, že by svými kroky nevyplašil ani jelena. Dokonce i takhle zezadu byl vetřelec podivný chlapík. Nebyl snad ani metr vysoký, měl mohutný trup a silné, svalnaté končetiny. Vypadalo to, že snad celé tělo má pokryté tlustými rozježenými chlupy, které jako by se pohybovaly nezávisle na sobě. Na hlavě měl přilbu ze stejné svítivé hmoty, která vyřadila alarm. Vetřelec měl na sobě modrou kombinézu s odklápecím kusem na zadku. Ten podivný poklopec měl napůl rozepnutý a chlupatý zadek, který díky tomu Butler viděl, připadal strážci nepříjemně povědomý.

Nahraný vzkaz se blížil ke konci.

Artemisova únoskyně právě popisovala, co chystá pro mladého Ira. „Tak tak," říkala. „Měla jsem jeden nepříjemný scénář připravený pro Klusáka, takovou teatrální podívanou v Jedenácti divkách. Ale teď jsem se rozhodla, že si ho zasloužíte vy."

Jak nepříjemný?" zeptala se Artemisova nová spojenkyně Myrta.

Jako trollové," odpověděla Opal.

Nezvaný návštěvník Fowl Manor vydal hlučný srkavý zvuk a zahodil zbytky z celého jehněčího plecka.

„To je zlý," řekl. „To je teda hodně zlý."

Butler natáhl pistoli a zamířil jí na vetřelce.

„A bude hůř," řekl.

Butler posadil nezvanou návštěvu do jednoho z kožených křesel v pracovně a přitáhl si druhé naproti. Zpředu vypadal ten malý tvor ještě podivněji. Místo tváře měl něco jako chumáč tlustých chlupů, obklopujících oči a zuby. Oči občas rudě zažhnuly jako oči lišky a zuby vypadaly jako dvě řady palisád. Tohle nebylo žádné chlupaté dítě, tohle byl nějaký dospělý tvor.

„Nic mi neříkej," povzdechl Butler. „Ty jsi elf."

Tvor se zprudka narovnal. „Co si to dovoluješ!" vykřikl. Jsem permoník a ty to moc dobře víš."

Butler si vzpomněl na nejasný Artemisův vzkaz.

„Počkej, budu hádat. Kdysi jsem tě znal, ale nějak jsem na to zapomněl. Aha, ano, skřítkovská policie mi vymazala paměť."

Sláma říhl. „Správně. Nejsi tak pomalý, jak vypadáš."

Butler zvedl zbraň. Ještě je natažená, takže si nech ty drzosti, mrňávku."

„No promiň, neuvědomil jsem si, že jsme teď nepřátelé."

Butler se naklonil dopředu. „A my jsme byli přátelé?"

Sláma o tom uvažoval. „Ne, zpočátku ne. Ale myslím, že jsi mě časem začal mít rád pro můj šarm a šlechetnou povahu."

Butler začíchal. „A osobní hygienu?"

„To není fér," bránil se Sláma. „Máš ty vůbec ponětí, co to dalo práce, abych se sem dostal? Unikl jsem z ponorky a plaval pěkných pár kilometrů v ledové vodě. Pak jsem se musel na západě Irska vloupat do kovárny - skoro nikde jinde už kováři

nejsou - a odstříhnout si náhubek. To ti snad ani nebudu líčit. Fuj. Potom jsem tuneloval přes celou zemi, abych zjistil, jak to vlastně všechno bylo doopravdy. A když sem dorazím, tak jeden z těch mála Blátivých, které nemám chuť kousnout na potkání, na mě míří pistolí."

„Počkej moment," řekl Butler. „Potřebuju kapesník, musím si utřít oči."

„Ty tomu všemu nevěříš, vid'?"

„Mám věřit na skřítkovskou policii a šotkovská spiknutí a tunelující permoníky? Ne, nevěřím."

Sláma pomalu sáhl za kombinézu a vytáhl odtamtud pozlacený počítačový disk.

„Tohle ti možná otevře oči."

Butler zapnul jeden z Artemisových powerbooků, ale nejdřív se přesvědčil, že ani drátem, ani infračerveným portem není připojený k ničemu dalšímu. Jestli je na tom disku virus, přijdou jen o jeden harddisk. Očistil disk čisticím sprejem a hadříkem a vložil ho do multimechaniky.

Počítač požádal o heslo.

„Ten disk je zamčený," řekl Butler. Jaké je heslo?"

Sláma pokrčil rameny, v každé ruce jednu bagetu. „Co já vím? To je Artemisův disk."

Butler se zamračil. Jestli je to opravdu Artemisův disk, otevře ho Artemisovo heslo. Vytáhl tři slova. *Aurum estpote stas*. Zlato je moc. Rodinné motto. Za pár vteřin ikona se zámkem zmizela a vystřídalo ji okno se dvěma složkami. Jedna byla označená „Artemis", druhá „Butler". Než bodyguard kteroukoli z nich otevřel, pro všechny případy spustil antivirus. Neobjevil ale nic.

Butler s podivnou nervozitou otevřel složku se svým jménem. Bylo v ní přes sto souborů. Většinou textových, ale i nějaké video. Největší soubor byl označený „čti nejdřív". Butler na něj zaklikal.

Na obrazovce se otevřel malý přehrávač. Na obrázku seděl Artemis přesně u téhož stolu, na kterém teď stál počítač. Zvláštní pocit. Butler kliknul na trojúhelníček PLAY.

„Dobrý den, Butlere," řekl Artemisův hlas. Bud' Artemisův, nebo vynikající nápodoba. „Že se na tohle díváš, znamená, že náš dobrý přítel pan Hraboš přišel, jak slíbil."

„Slyšíš?" vyprskl Sláma s plnou pusou chleba. *Dobrý přítel* pan Hraboš."

„Ticho!"

„Všechno, co si myslíš, že o téhle planetě víš, se za chvíli změní," pokračoval Artemis. „Lidé nejsou jediné rozumné bytosti na Zemi; vlastně nejsme ani technologicky nejvyspělejší. Pod zemským povrchem žije několik druhů skřítků. Většinou jsou to zřejmě primáti, ale lékařské testy jsem zatím neměl možnost provést."

Butler nedokázal potlačit netrpělivost. „Prosím vás, Artemisi, k věci."

„Ale o tom podrobněji jindy," řekl Artemis, jako by ho slyšel. Je možné, že tento záznam sleduješ ve chvíli nebezpečí, takže tě musím vyzbrojit veškerými znalostmi, které jsme shromáždili během svých dobrodružství s podzemní policií."

Podzemní policie? myslel si Butler. *To je všechno nějaký podvod. To musí být podvod.*

Video-Artemis znovu jako by mu četl myšlenky. „Abych prokázal pravdivost těch fantastických faktů, které ti hodlám sdělit, vyslovím jedno slovo. Jedno jediné. Slovo, které bych neznal, kdybys mi ho sám neprozradil. Něco, co jsi řekl, když jsi umíral, než tě Myrta Krátká svým kouzlem vyléčila. Co bys mi řekl, kdybys umíral, příteli? Co by bylo to jediné slovo, které bys řekl?"

Řekl bych ti své křestní jméno, pomyslel si Butler. To je něco, co znají jen dva lidé na světě. Něco, co absolutně zapovídá etiketa osobních strážců, leda by bylo už tak pozdě, že na tom nezáleží.

Artemis se naklonil ke kameře. „Tvoje jméno, můj starý příteli, je Domovoj."

Butlerovi se točila hlava. *Panebože,* myslel si. *Je to pravda, všechno je to pravda.*

V jeho mozku se v té chvíli něco stalo. Podvědomím mu probleskovaly nesouvislé útržky zážitků a uvolňovaly potlačené vzpomínky. Falešnou minulost smetlo oslnivé světlo pravdy. V mozku se mu

elektricky spojovaly tečky, jako by je spojovalo dítě na papíře pastelkou, a všechno se vyjasňovalo. Všechno náhle dávalo smysl. Cítil se starý, protože zestárl oním hojením. Někdy se mu těžko dýchalo, a za to mohla kevlarová vlákna vetkaná do jeho kůže na prsou, tam, kde byla rána. Vzpomněl si na Myrtin únos i na skřeti vzpouru B'wa Kell. Vzpomněl si na Myrtu a Julia, na kentaura Klusáka a samozřejmě na Hrabose Slámu. Ostatní soubory číst nemusel, jediné slovo stačilo. Pamatoval si všechno.

Butler pohlédl na permoníka novými očima. Všechno mu teď připadalo známé: vibrující houština chlupů, nohy do O, pach. Vyskočil ze židle a šel k permoníkovi, který plnil miniledničku v pracovně. „Slámo, ty starý recidivisto. Rád tě vidím.“

„Najednou si vzpomíná," prohlásil permoník, aniž se otočil. „Nechceš mi něco říct?"

Butler pohlédl na otevřený poklopec na zadku. Jo. Touhle věcí na mě nemiř. Viděl jsem, co za škody dokáže natropit."

Pak bodyguardovi zmrzl úsměv na rtech, protože si vzpomněl na něco, co slyšel v Artemisově vzkazu. Julius? Slyšel jsem něco o bombě."

Sláma se obrátil od ledničky, vousy potřísněné směsí mléčných výrobků.

„Ano. Julius je mrtvý. Taký tomu nemůžu uvěřit. Pronásledoval mě takových let."

Butler cítil, jako by mu na ramena dosedala obrovitá tíže. Za ty roky ztratil už tolik spolubojovníků.

„A co je horší," pokračoval Sláma, „Myrtu obviňují, že ho zabila."

„To přece není možné. Musíme je najít."

„No to je konečně slovo," prohlásil permoník a zabouchl dveře lednice. „Máš nějaký plán?"

Jo. Najít Myrtu a Artemise."

„Ty jsi prostě geniální. Na co toho Artemise vlastně potřebuješ?"

Když se permoník konečně dosyta najedl, oba znovunalezení přátelé se usadili u konferenčního stolu a navzájem si vypověděli, co se mezitím stalo.

Butler při řeči čistil pistoli. Ve stresu to často dělal. Uklidňovalo ho to.

„Takže Opal Koboi se nějak dostala z vězení a vymyslela tenhle komplikovaný plán, aby se pomstila všem, kdo ji tam poslali. A nejen to, navíc se postarala, aby z toho obvinili Myrtu."

„Nikoho ti to nepřipomíná?" optal se permoník.

Butler leštil závěrku Sig Saueru. „Artemis je možná zločinec, ale není zlý."

„Kdo tu mluvil o Artemisovi?"

„No a co ty, Slámo? Proč se Opal nepokusila zabít taky tebe?"

„No to víš," povzdechl věčný mučedník Sláma. „Policie se mou účastí nechlubila. Hrdí policejní důstojníci se přece nemohli snižovat tím, že by přiznali spolupráci se známým zločincem."

Butler kývl. „To dává smysl. Takže ty jsi prozatím v bezpečí a Artemis a Myrta jsou živí. Opal ale pro ně něco plánuje. Něco s trolly a Jedenácti divy. Napadá tě něco?"

„Trolly známe oba, ne?"

Butler znovu kývl. Bojoval s trollem ani ne tak dávno - a nepochybně to byl ten nejhorší boj, jaký kdy zažil. Nechtělo se mu věřit, že LEPreko se i něco takového povedlo vymazat mu z mysli.

„Ale co těch jedenáct divů?"

Jedenáct divů je zábavní park v Jistotě, ve Starém městě. Skřítkové jsou posedlí Blátivými, takže jednoho chytrého miliardáře napadlo, že by bylo skvělé postavit zmenšené modely lidských divů světa a umístit je všechny na jednom místě. Pár let to docela vynášelo, jenže já si myslím, že pohled na ty budovy nakonec Národu až moc připomínal, jak se jim stýská po povrchu."

Butler v duchu proběhl seznam. „Ale je přece jen sedm divů světa."

„Bývalo jich jedenáct," řekl Sláma. „Věř mi, mám fotky. No ale park je tak jako tak zavřený. Celá ta oblast města je už pár let opuštěná - tunely nejsou bezpečné. A všude tam řadí trollové." Náhle se zarazil, protože mu došlo, jak strašlivou věc právě vyslovil. „Pro bohy! Trollové."

Butler začal rychle znova skládat zbraň. „Musíme okamžitě dolů."

„To není možné," prohlásil Sláma. „Nemám nejmenší ponětí, jak by to šlo zařídit."

Butler permoníka zvedl z křesla a postrčil ho ke dveřím.

„Možná ne. Ale někoho znáš. Lidi ve tvém oboru vždycky někoho znají."

Sláma zaskřípal zuby a uvažoval. „Víš, někoho opravdu znám. Je to víl a Myrtě vděčí za život. Ale jestli ho přesvědčím, aby pro nás něco udělal, nebude to legální."

Butler popadl ze skříně vak se zbraněmi.

„To je dobře," kývl. „Co je ilegální, je vždycky rychlejší."

Letoun Opal Koboi byl model nové koncepce, který se nikdy nedostal do masové výroby. O řadu let předbíhal všechno, co na trhu bylo, jenže plášť z nekovu a kamuflážní fólie byly tak strašlivě drahé, že dokonce ani Opal Koboi by si ho nemohla dovolit, nebýt vládních grantů, které ho pomohly zaplatit. Disk hlídal vězně v prostoru pro cestující a Merv pilotoval přes Skotsko a pak do podzemí jednou horskou řekou. Opal se mezitím starala o to, aby i její druhý plán, plán na ovládnutí světa, postupoval tak, jak má.

Rozložila obrazovku videotelefonu a vytočila číslo na Sicílii. Osoba na opačném konci to zvedla při prvním zazvonění.

„Belindo, miláčku. Jsi to ty?”

Muži, který telefon zvedl, táhlo na padesátku. Byl zjevně z jihu, hezký, snědý, s pár šedými pramínky v černých vlasech. Na sobě měl proužkovanou rozhalenku značky Versace a přes ni bílý laboratorní plášť.

„Ano, papá. Jsem to já. Nedělej si starosti, jsem v pořádku.”

Opalín hlas byl plný hypnotického mesmeru.

Ten ubohý člověk byl zcela v její moci, stejně jako už víc než měsíc.

„Kdy se vrátíš domů, miláčku? Chybíš mi.”

„Dneska, papá, za pár hodin. Jak to tam jde?”

Muž se zasněně usmál. *Molto bene*. Báječně. Počasí je skvělé. Mohli bychom si udělat výlet do hor.

Třeba bych tě mohl naučit lyžovat.”

Opal se netrpělivě zamračila. „Poslouchej mě, *idiot*... papá. Jak to jde se sondou? Všechno podle plánu?”

Italovo čelo se na okamžik podrážděně zachmuřilo, ale pak zase zvítězilo okouzlení.

„Ano, miláčku. Všechno podle plánu. Výbušniny se dnes ukládají do země. Systémová kontrola sondy byla naprosto úspěšná.”

Opal zatleskala ručkama jako dokonalá potěšená dcera. „Výborně, papá. Ty jsi tak hodný na svou malou Belindu. Už brzo budu u tebe.”

„Pospíchej domů, miláčku,” řekl muž, který byl zřejmě úplně ztracený bez stvoření, jež považoval za svou dceru.

Opal hovor ukončila. „Pitomec,” řekla pohrdlivě. Ale Giovanni Zito bude smět žít - přinejmenším tak dlouho, dokud sonda, kterou podle jejích pokynů konstruoval, nepronikne do podzemí.

Po rozhovoru se Žitem se Opal nemohla dočkat, až se bude moci soustředit na tu část svého plánu, která se týkala sondy. Pomsta byla určitě sladká, ale také ji rozptylovala. Možná by mohla ty dva prostě vyhodit z letounu, ať si je spálí zemské jádro.

„Merve,” vyštěkla. „Kolik ještě do zábavního parku?”

Merv se rozhlédl po přístrojích na palubní desce. „Zrovna jsme vstoupili do hlavní sítě skluzů, slečno Koboi. Pět hodin,” zavolal přes rameno. „Možná míň.”

Pět hodin, uvažovala Opal. Pět hodin obětovat může.

O nějakou dobu později se Myrta a Artemis na svých sedadlech začali vrtět. Disk jim pomohl zpátky k vědomí několika výboji z policejního obušku.

„Vítejte zpátky do světa zatracenců,” řekla Opal. Jak se vám líbí můj letoun?”

Plavidlo to bylo skutečně impozantní, i když vezlo Artemise a Myrtu na smrt. Sedadla byla potažená ilegálně ulovenou kožešinou a vybavení bylo přepychovější než v paláci. Ze stropu visely malé holografické zábavní krychle pro případ, že by cestující chtěli koukat na film.

Myrta se začala kroutit, když si všimla, na čem sedí.

„Kožešina! Vy zvíře!”

„Ne,” usmála se Opal. „To vy sedíte na zvířatech. Jak jsem vám už říkala, jsem teď člověk. A lidé to tak dělají, stahují zvířata z kůže pro vlastní pohodlí. Není to tak, pane Fowle?”

„Někteří ano,” odpověděl chladně Artemis. Já osobně ne.”

„Ale ale, Artemisi,” prohlásila podrážděně Opal, „nemyslím, že by to stačilo k svatořečení. Z toho, co jsem slyšela, jsi Národ využíval právě s takovou chutí jako já.”

„Snad. Nevzpomínám si.”

Opal vstala a připravila si z bufetu lehký salát.

„No jistě, vymazali ti mozek. Ale teď už si přece musíš vzpomínat. Dokonce ani podvědomí nemůže

popřít, že se tohle všechno opravdu děje."

Artemis se soustředil. Na něco si vzpomínal. Byly to nejasné, neostře obrazy. Nic příliš konkrétního. „Na něco si vzpomínám."

Opal zvedla oči od talíře. „Ano?"

Artemis do ní zabodl chladný pohled. „Vzpomínám si, že vás Klusák už jednou porazil, protože jeho intelektuální schopnosti jsou prostě lepší. Jsem si jistý, že to dokáže znova."

Samozřejmě že si na to Artemis doopravdy nevzpomínal, opakoval jen to, co mu řekla Myrta. Prohlášení ale mělo žádaný účinek.

„Ten směšný kentaur!" vztekala se Opal a mrštila talířem o zeď. „Měl jenom štěstí a mě brzdil ten idiot Vavřín. Tentokrát to bude jiné. Tentokrát si svůj osud tvořím sama. A tvůj taky."

„A copak to tentokrát bude?" posmíval se Artemis. „Další naplánovaná vzpoura, nebo třeba mechanický dinosaur?"

Opalina tvář zbělela vzteky. „Copak ta tvoje drzost vážně nezná mezí, Bláteníku? Tentokrát žádné umrněné vzpoury. Tentokrát mám větší vizi. Přivedu lidi k Národu. A až se ty dva světy střetnou, nastane válka a strana, pro kterou jsem se rozhodla, vyhraje."

Jste skřítko, Koboi," vložila se do toho Myrta. Jedna z nás. Kulaté uši na tom nic nemění. Nemyslíte, že si lidé všimnou, že nerostete?"

Opal skoro láskyplně poplácala Myrtu po tváři. „Moje milá, ubohá, špatně placená policistko, nemyslíte, že o tomhle všem jsem přemýšlela, když jsem se škvařila skoro rok v komatu? Nemyslíte si, že jsem pamatovala na všechno? Vždycky jsem věděla, že nás lidé nakonec objeví, tak jsem se připravila." Opal se naklonila dopředu a rozhrnula inkoustově černé vlasy, aby ukázala magicky mizející sedmicentimetrovou jizvu na hlavě. „Zakulacení uší nebyla jediná operace, kterou jsem podstoupila. Taky jsem si nechala něco vložit do lebky."

„Hypofýzu," hádal Artemis.

„Výborně, Bláteníčku. Takovou malinkou umělou lidskou hypofýzu. Produkuje sedm hormonů včetně LRH."

„LRH?" ptala se Myrta.

„Lidský růstový hormon," vysvětloval Artemis.

„Přesně tak. Jak sám název napovídá, LRH podporuje růst orgánů a tkání, zvláště svalů a kostí. Za tři měsíce jsem už vyrostla o centimetr. Možná nikdy nebudu hrát závodně volejbal, ale nikdo taky neuvěří, že jsem skřítko."

„Vy nejste skřítko," prohlásila Myrta trpce. „Srdce jste odjakživa měla lidské."

„To měla asi být urážka. Možná si ji zasloužím, vzhledem k tomu, co vám hodlám provést. Za hodinu z vás nezbude ani tolik, co by se vešlo do kořistné truhly."

Tohle byl výraz, který Artemis ještě neslyšel. Kořistná truhla? To zní jako nějaký pirátský výraz.

Opal otevřela tajnou desku v podlaze, takže vespod se objevila malá schránka. „Tohle je kořistná truhla. Tenhle termín vymysleli pašeráci zeleniny před osmi tisíci lety. Tajná schránka, které si nevšimnou celníci. Dnes, kdy jsou rentgeny, infračervené paprsky a kamery citlivé na pohyb, samozřejmě taková kořistná truhla moc použitelná není." Opal se poťouchle usmála jako dítě, které převezlo učitele. „Pokud ovšem není úplně sestrojena z nekovu, chlazená a vybavená vnějšími projektory, které zmatou rentgenové a infračervené paprsky. Jediný způsob, jak tuhle kořistnou truhlu objevit, je šlápnout do ní. Takže i kdyby policie na mou loď vstoupila, nenašla by to, co zrovna chci pašovat - což je v tomhle případě krabice čokoládových lanýžů. To sice není nelegální, ale lednice je plná. Já totiž miluji čokoládové lanýže, víš? Celou tu dobu, co jsem byla mimo, jsem toužila jen po dvou věcech. Po lanýžích a po pomstě."

Artemis zívá. Jak fascinující. Tajná schránka. Vy jste ale génius. S kořistnou truhlou plnou čokoládových lanýžů prostě musíte dobýt svět."

Opal odhrnula Artemisovi vlasy z čela. „Vtipkuj si, jak chceš, Bláteníku. Nic jiného než slova ti už nezbylo."

O pár minut později Merv s neviditelným letounem přistál. Artemisovi a Myrtě nasadili pouta a vyvedli je ven po zatahovacím můstku. Vyšli do obrovského tunelu, slabě osvětleného luminopásky.

Většina osvětlovacích panelů byla rozbitá a zbytek dodělal. Tahle část tunelů kdysi patřila ke kypící metropoli, ale teď byla docela opuštěná a rozpadala se. Přes pokroucené, odlepené billboardy byla nalepena demoliční upozornění.

Opal na jedno z nich ukázala. „Za měsíc to tady všechno strhnou. Stihli jsme to taktak."

„To máme kliku," zabručela Myrta.

Merv a Disk je hlavněmi pistolí beze slova postrkovali tunelem. Silnice pod jejich nohama byla vyboulená a popraskaná. Na vlhkých místech seděla hejna nadávavých žab a vykřikovala sprostárný. Kolem cesty stály opuštěné stánky s občerstvením a obchůdky se suvenýry. V jednom okénku byly vystavené panenky v podobě lidí, naaranžované do nejrůznějších bojových pozic.

Artemis se i přes hlaveň pistole v zádech zastavil. „Takhle nás vidíte?" zeptal se.

„Ale ne," řekla Opal. „Vy jste mnohem horší, ale výrobci nechtěli moc děsit děti."

Na konci tunelu stálo několik mohutných polokruhových staveb, každá o velikosti fotbalového hřiště. Tvořily je šestiúhelníkové panely, svařené dohromady. Některé z nich byly průhledné, některé mléčné, a každý z nich byl velký asi jako malý dům.

Před polokoulemi se klenul mohutný oblouk, z jehož konstrukce visely pruhy oprýskaného pozlátka.

Na oblouku byl nápis dvoumetrovými gnómskými písmeny.

Jedenáct divů lidského světa," prohlásila teatrálně Opal. „Deset tisíc let civilizace, a vy se zmůžete na pouhých jedenáct takzvaných divů."

Artemis zkoušel pouta. Byla těsně utažená.

„Víte samozřejmě, že na oficiálním seznamu je divů jen sedm."

„To vím," odsekla podrážděně Opal. „Ale lidé jsou hrozně úzkoprsí. Učení skřítkové studovali videozáznamy a rozhodli se zahrnout do seznamu i chrám Abú Simbel v Egyptě, sochy moai na ostrově Rapa Nui, chrám Borobudur v Indonésii a trůní síň íránské Persepole."

„Jestli jsou lidé tak úzkoprsí," poznamenala Myrta, „překvapuje mě, že se chcete stát jednou z nich."

Opal prošla pod obloukem. „No, já bych byla radši šotka - bez urážky, Artemisi - ale Národ skřítků bude brzo vyhlazen. Dohlédnu na to osobně, jen co vás vyložím ve vašem novém domově. Za deset minut budeme už na cestě na ostrov a budeme sledovat na monitorech letounu, jak vás dva trahají trollové na kusy."

Procházeli dál zábavním parkem, kolem první polokoule, v níž byl dvoutřetinový model velké pyramidy v Gize. Několik šestiúhelníkových panelů bylo vyrvaných a Artemis mezerami v nich zahlédl i zbytky modelu. Byl to impozantní pohled, o to víc, že po svazích pyramidy lezly nahoru a dolů spousty chlupatých tvorů.

„Trollové," vysvětlila Opal. Jednotlivé exponáty si přivlastnili. Ale nebojte se, jsou krajně teritoriální a nenapadnou vás, když se nepřiblížíte k pyramidě."

Artemise už tou dobou nemohlo překvapit nic, ale i tak mu pohled na ty obrovské masožravce, kteří lovili jeden druhého, trochu rozbušil srdce. Zastavil se, aby si toho nejbližšího prohlédl. Byl to děsivý tvor, aspoň dva a půl metru vysoký, se špinavými spečenými chlupy poletujícími kolem obrovské hlavy. Chlupaté paže se trollovi houpaly až pod kolena a ze spodní čelisti trčely dva dlouhé pilovité tesáky. Zvíře se dívalo, jak jdou kolem, a oči zvyklé na tmou rudě žhnuly.

Skupinka dorazila ke druhému exponátu, chrámu bohyně Artemis v Efesu. Hologram u vchodu představoval otáčející se obraz této turecké budovy.

Opal si přečetla historický výklad na panelu u vchodu. „Zajímavé," řekla. „Co myslíš, proč někdo pojmenuje dítě mužského pohlaví po bohyni ženě?"

Je to jméno mého otce," řekl Artemis unaveně, protože to už vysvětloval aspoň stokrát. „Dá se použít pro chlapce i pro dívky, znamená lovec nebo

lovkyně. Dost případné, nemyslíte? Možná by vás zajímalo, že jméno, které jste si vybrala jako člověk, to jest Belinda, znamená ‚krásný had'. To taky dost sedí. Přinejmenším půlka určitě."

Opal ukázala malým prstíkem na Artemisův nos. „Ty jsi hodně protivné stvoření, Fowle. Opravdu doufám, že všichni lidé nejsou jako ty." Kývla na Diska. „Postříkej je," přikázala.

Disk vytáhl z kapsy malý sprej a Myrtu i Artemise jeho obsahem štědře pokropil. Tekutina byla žlutá a nechutně páchla.

„Trollí feromony," vysvětlil Disk skoro omluvně. „Stačí, aby si k tomu trollové jednou čichli a budou absolutně bez sebe. Pro ně jste cítit jako samice v říji. Až zjistí, že nic takového nejste, roztrhají vás na tisíc kousíčků a ty pak rozžvýkají. Všechny rozbité panely jsme dali opravit, takže nemáte kam uniknout. Můžete skočit do řeky, jestli chcete, po nějakém tisíci let by se ten pach měl smýt.

Kapitánko Krátká, z vaší kombinézy jsem odstranil křídla a zkratoval maskovací fólii. Vyhřívání jsem vám tam ponechal -koneckonců, je fér nechat vám nějakou šanci."

Vyhřívání nám proti trollům bude hodně platné, pomyslela si Myrta zachmuřeně.

Merv obhlížel vstup do expozice jedním z průhledných panelů. „OK. Čistý vzduch."

Šotka otevřela hlavní vstup dálkovým ovládním. Zevnitř k nim dolehlo vzdálené vytí. Artemis uviděl několik trollů, jak se rvou na schodech k bráně chrámu. Jeho a Myrtu roztrhají na kusy.

Bratři Brillovi je postrčili dovnitř.

„Hodně štěstí," popřála jim Opal, když se dveře zavíraly. „A nezapomeňte, nejste sami. Budeme vás sledovat přes kamery."

Dveře se zlověstným třeskem zapadly. O pár vteřin začal elektronický ovládací panel jiskřit, jak ho jeden z bratrů Brillových zvenčí taval. Artemis a Myrta byli zavření s hejnem nadržovaných trollů a byli cítit jako samice jejich druhu.

Expozice Artemidina chrámu byl zmenšený model vytvořený s detailní přesností, včetně animatrických lidských postav, které vykonávaly své každodenní činnosti stejně, jako by to dělaly v roce 400 před Kristem. Většinu modelů trollové obrali až na dráty, ale některé se ještě trhavě pohybovaly ve svých drahách a nosily dary bohyni. Každý robot, kterého naprogramovaná trasa přivedla příliš blízko k hloučku trollů, byl napaden a rozerván na cáry. Byl to pochmurný předobraz toho, co se stane s Myrtou a Artemisem.

Zdroj potravy tu byl jediný: sami trollové. Mláděta a osamělci se stávali kořistí samců, kteří je rozporcovali tesáky, drápy a zuby. Vůdce stáda sežral lví podíl a zbytek pak hodil vyjící smečce. Kdyby tu trollové zůstali zavření ještě nějakou dobu, vyhladili by se sami.

Myrta hrubě strhla Artemise k zemi. „Honem," řekla. „Vyválej se v bahně. Úplně se obal, ať to ztlumí ten pach."

Artemis udělal, co mu řekla, házel na sebe bahno spoutanýma rukama. Kam nedosáhl, tam mu pomohla Myrta, a on jí pak oplatil stejnou službou. Za pár chvil už by je skoro nikdo nepoznal. Artemis cítil něco, co si nevzpomínal, že by už někdy v životě zažil: absolutní strach. Ruce se mu třáslly, až řetězy řinčely. V mozku neměl vůbec místo pro analytické myšlenky. *Nemůžu*, myslel si. *Nemůžu nic dělat.*

Myrta se ujala velení, zvedla ho a postrčila ho k několika kaširovaným kupeckým stanům vedle rychlého proudu řeky. Krčili se za otrhaným plátnem a sledovali trolly trhlínami po ostrých drápech. Na koberečcích před stany seděli dva animatroničtí kupci a koše jim přetékały soškami bohyně Artemis ze zlata a slonoviny. Ani jeden z modelů neměl hlavu. Jedna z hlav ležela v prachu kousek odtud a umělý mozek vykukoval prokousnutou dírou.

„Musíme se zbavit těch pout," řekla Myrta naléhavě.

„Cože?" zamumlal Artemis.

Myrta mu zatřásla pouty před obličejem. „Tohle musíme rychle sundat! Bláto nás ochrání na minutku, ale pak po nás trollové půjdou. Musíme do vody, a s pouty se v tom proudu leda utopíme."

Artemis hleděl do prázdna. „V proudu?"

„Vzpamatuj se, Artemisi," sykla mu Myrta do tváře. „Vzpomeň si na svoje zlato. Když budeš mrtvý, nevyzvedneš si ho. Velký Artemis Fowl a sesype se při prvním problému. Už jsme byli v horších kaších, než je tahle." To nebyla tak docela pravda, ale Bláteník si to nepamatuje, ne?

Artemis se vzpamatoval. Na uklidňující meditaci nebyl čas, bude prostě muset svoje pocity potlačit. Z psychologického hlediska je to velice nezdravé, ale lepší než se stát jen kusem masa v trollích zubech. Prohlédl si pozorně pouta. Nějaký ultralehký plastický polymer. Uprostřed byla malá digitální klávesnice, umístěná tak, že spoutaný na ni nedosáhl.

„Kolik čísel?" zeptal se.

„Cože?"

„V kódu těch pout. Ty jsi policistka. Určitě víš, kolikamístný je kód pro pouta."

„Trojmístný," odpověděla Myrta. „Ale možností jsou tisíce."

„Miliony," opravil ji Artemis, který dokázal být protivný i ve chvíli, kdy byl jeho život ohrožen.

„Statisticky vzato se ale osmatřicet procent lidí neobtěžuje změnit tovární kód na digitálních zámčích. Můžeme jen doufat, že skřítkové jsou podobně nedbalí."

Myrta se zamračila. „Opal nedbalá není."

„Ona možná ne, ale ti její dva šotci poskoci snad tak pozorní nejsou." Artemis natáhl ruce k Myrtě.

„Zkus tři nuly."

Myrta je palcem vymačkala. Červené světlo zůstalo červené.

„Devítky. Tři devítky."

Světla zase zůstala červená.

Myrta rychle vyzkoušela třikrát zopakovat všechny číslice. Žádná nezabrala.

Artemis povzdechl. „No dobře. Tři stejné číslice byly asi moc jednoduché. Jsou ještě nějaká trojčíferná čísla, která si pamatuje mezi skřítky úplně každý? Něco, co všichni skřítkové znají a je hodně nepravděpodobné, že by to zapomněli?"

Myrta horečně přemýšlela. „Devět pět jedna. Kód Jistoty."

„Zkus to."

Udělala to. Bez úspěchu. „Devět pět osm. Kód Atlantidy."

Zase nic.

„Tahle čísla jsou moc místní," vyjel na ni Artemis. Jaké číslo zná každý muž, žena i dítě?"

Myrta vytřeštila oči. „No jasně. No jasně. Devět nula devět. Policejní nouzové číslo. Je v rohu každého billboardu pod světem."

Artemis si něčeho všiml. Vytí ustalo. Trollové se přestali rvát a čichali. Feromony pluly ve vánku a přitahovaly ty bestie jako loutky na šňůrkách. V příšerném souzvuku se jejich hlavy otočily k Artemisovi a Myrtě.

Artemis zatřásl pouty. „Honem to zkus."

Myrta to udělala. Světlo zezelenalo a pouta odskočila.

„Dobře. Výborně. Teď já pustím tebe."

Artemis se zarazil nad klávesnicí. Já neumím číst skřítkovské písmo ani číslice."

„Umíš, vlastně jsi jediný člověk, který to umí," řekla Myrta. Jen si na to nevzpomínáš. Ta klávesnice má standardní rozložení. Od jedné do devíti, zleva doprava, a nula dole."

„Devět nula devět," opakoval si Artemis a mačkal příslušná tlačítka. Myrtina pouta povolila na první pokus - což bylo štěstí, protože na druhý by už neměli čas.

Trollové se blížili, hnali se od schodů chrámu s děsivou rychlostí a koordinací. Používali váhu svých chlupatých rukou k tomu, aby je zhouply dopředu, a zároveň napínali svalnaté nohy. Touthle odrážecí metodou dokázali na jediný skok překonat i šest metrů. Zvířata přistála na kloubech prstů a přehoupala nohy pod sebe k dalšímu skoku.

Ten pohled Artemise a Myrtu skoro přimrazil na místě: smečka šílených šelem řítících se po mírném písčitém svahu. Větší samci to brali rovnou dolů soutěskou. Dospívající a starší samci se drželi na okolních svazích, protože se chtěli vyhnout

kousancům a ránám tesáků. Trollové sráželi figuríny i kulisy a hnali se rovnou ke stanům. S každým krokem se jim zhouply chomáče chlupů na hlavě a v kalném světle jim oči rudě žhnuly. Drželi hlavy v záklonu tak, aby nejvýš měli nosy. Nosy, které je vedly přímo k Myrtě a Artemisovi. A co bylo ještě horší, také Myrta a Artemis už cítili trolly.

Myrta zastrčila oboje pouta za pás. Měla baterie a dalo se z nich získat teplo nebo by se dokonce dala použít jako zbraně, jestli tak dlouho přežijí.

„Tak jdem, Bláteníku. Do vody."

Artemis se nehádal ani nevyptával, na to nebyl čas. Mohl jen předpokládat, že jako mnoho jiných zvířat ani trollové vodu nemilují. Rozběhl se k vodě a cítil, jak zem pod ním duní stovkami nohou a pěstí. Znovu se ozvalo i vytí, ale teď bylo jiné, divočejší, nevázanější a brutálnější, jako by veškeré sebeovládání, které snad trollové měli, bylo to tam.

Artemis dělal, co mohl, aby doběhl Myrtu. Utíkala před ním, lehká a pružná, a cestou se sehnula pro jedno plastové poleno z táborového ohně. Artemis udělal totéž a sevřel ho pod paží. Ve vodě možná budou dost dlouho.

Myrta skočila do vody, elegantním obloukem prolétla vzduchem a vjela pod hladinu skoro bez šplouchnutí. Artemis klopýtal za ní. Na takovýhle běh o život nebyl stavěný. Mozek měl velký, ale tělo slabé - a to byl pravý opak toho, co člověk potřebuje, když má v patách trolly.

Voda byla vlažná, ale ten hlt, který Artemis nechtěně spolkl, byl pozoruhodně dobrý. Žádné znečištění, usoudil tou malou částí mozku, která ještě dokázala racionálně přemýšlet. Něco ho ťalo do kotníku, prořízlo ponožku a kůži. Odrazil se od břehu a byl volný. Chvilku za ním zůstala stopa horké krve a pak ji odnesl proud.

Myrta šlapala vodu uprostřed řeky. Kaštanové vlasy jí v ulízaných špičkách trčely kolem hlavy.

Jsi zraněný?" zeptala se.

Artemis zavrtěl hlavou. Na mluvení mu nestačil dech.

Myrta si všimla kotníku, který táhl za sebou. „Krev, a mně už nezbyla ani kapka kouzla, abych tě vyléčila. Krev je skoro stejně zlá jako ty feromony. Musíme odtud."

Trollové na břehu doslova nadskakovali. Opakovaně tloukli hlavami do země a bušili do ní ve slo-

žitých rytmech.

„Rituál páření," vysvětlovala Myrta. „Myslím, že se jim líbíme."

Uprostřed řeky byl proud silný a rychle oba táhl s sebou. Trollové je sledovali a někteří po nich házeli nevelkými předměty. Jeden zasáhl Myrtino plastické poleno a málem ji shodil.

Vyplivla vodu. „Potřebujeme plán, Artemisi. To je tvůj obor. A jsem nás dostala až sem."

„No jasně, dobrá práce," prohlásil Artemis, kterému se zjevně vrátil smysl pro ironii. Shrnul si z tváře vlhké prameny vlasů a rozhlédl se kolem, přes postrkující se dav na břehu. Chrám byl veliký a vrhal mohutný rozeklaný stín do okolního pouštního písku. Vnitřek byl celý otevřený a nikde nebylo vidět místo, kam by se dalo před trolly ukrýt. Jediné opuštěné místo byla střecha chrámu.

„Umějí trollové šplhat?" prskal vodu.

Myrta sledovala jeho pohled. „Když musejí, tak ano. Jako velké opice. Ale jen když musejí."

Artemis se zamračil. „Kdybych si tak vzpomněl," řekl. „Kdybych tak věděl, co vím."

Myrta rázným kopnutím nohou doplula k němu a popadla ho za límec. Otáčeli se v divoké vodě, mezi jejich poleny se vařily bubliny a pěna.

„Kdybych“ nám nepomůže, Bláteníku. Potřebujeme plán, než nás to zažene k filtru."

„K filtru?"

„Tohle je umělá řeka. Filtruje se ústřední nádrž."

V Artemisově mozku se rozsvítilo. „Ústřední nádrž. To je naše cesta ven!"

„Zabije nás to! Nemáš ponětí, jak dlouho bychom byli pod vodou."

Artemis se ještě jednou rozhlédl, měřil, zvažoval, počítal. „Za těchto okolností nemáme na vybranou."

Před nimi se proud začal stáčet a stahoval do sebe všechno smetí stržené ze břehů. Uprostřed řeky se vytvořil malý vír. Pohled na něj jako by trolly uklidnil. Přestali tlouci hlavami i pěstmi a usadili se na břehu jako diváci. Někteří z nich, kteří se měli později ukázat jako ti chytřejší, popošli ještě kus po břehu.

„Poplujeme s proudem," křikl Artemis. „Poplujeme a budeme doufat."

„To je všechno? To má být ten geniální plán?" Myrtin oblek prskal, jak voda pronikala do jeho obvodů.

„To není plán, to je strategie na záchranu života," odsekl Artemis. Snad by řekl ještě něco, ale řeka ho přerušila, protože ho strhla od jeho elfské společnice do proudu.

Vůči téhle síle si připadal významný asi jako suchá větvička. Když se pokusil vodě vzdorovat, vyrazila mu dech, jako když násilník uhodí svou obět'. Artemisovi to tisklo plíce; i když se mu podařilo vyzvednout ústa nad vodu, nedokázal do plic dostat potřebné množství vzduchu. Mozku chyběl kyslík. Nemohl jasně uvažovat. Všechno bylo zakřivené: jeho stáčející se tělo, proud vody. Bílé kruhy na modrých kruzích na zelených kruzích. Nohy mu vlály pod tělem v malých osmičkách. Vodní akrobacie. Ha ha.

Myrta byla před ním a tiskla jejich dvě polena dohromady. Improvizovaný vor. Něco křičela, ale nebylo ji slyšet. Zbyla jen voda. Voda a chaos.

Zvedla tři prsty. Tři vteřiny. Pak se potopí. Artemis dýchal tak zhluboka, jak mu stisknuté plíce dovolily. Dvě vteřiny. Jedna.

Artemis a Myrta pustili polena a proud je stáhl pod vodu jako pavouka do odpadu. Artemis se snažil zadržet dech, ale náraz proudu mu vymáčkl vzduch ze rtů. Bublínky za nimi ve spirálách letěly k hladině.

Voda nebyla příliš hluboká ani temná. Byla ale rychlá a jen málo obrazů zůstalo na jednom místě tak dlouho, aby byly k poznání. Kolem Artemise prolétla Myrtina tvář a jedině, co si uvědomil, byly velké oříškové oči.

Trychtýř víru se zužoval a tiskl Artemise a Myrtu k sobě, hnalo je to šikmo dolů, naráželi o sebe trupem, mávali končetinami na všechny strany, přitiskli čela k sobě a našli trochu útěchy ve vzájemném pohledu do očí. Nemělo to ale dlouhého trvání. Jejich postup zprudka zarazila kovová mříž pokrývající odpadovou rouru. Mříž byla lesklá a nová. Kolem kraje měla čerstvé bodové svary. Tohle bylo nové a všechno ostatní staré. Kobo!

Něco šťouchlo Myrtu do paže. Vodotěsný plochý monitor. Byl připoutaný k mříži plastovým páskem. Na malé obrazovce byla vidět Opalina hlava a většinu její tváře zabíral zlý úsměv. Byla to krátká smyčka, na které něco znova a znova říkala. V rámusu proudící vody a bublin ji nebylo slyšet, ale význam byl jasný: *Zase jsem vyhrála.*

Myrta popadla monitor a odervalala ho od úvazu. Trhnutí ji odhodilo z hlavního proudu do relativně klidnější okolní vody. Síla ji opouštěla a ona tak neměla na vybranou - musela plout tam, kam ji nesla řeka. Artemis se s námahou odtrhl od ploché mříže a poslední zbytky vzduchu použil k tomu, aby kopl nohama. Jen dvakrát.

Dostal se z proudu a plul za Myrtou k temnému kopečku dál v řece. *Vzduch*, myslel si zoufale. *Potřebuju dýchat. Ne brzo. Hned. Když ne hned, tak už nikdy.*

Artemis se vynořil na hladinu ústy napřed. Jeho hrdlo sálo vzduch dřív, než byla voda úplně pryč. První dech byl ještě příliš smíšený s vodou a vrátil se, ale druhý už v plicích zůstal a třetí také. Artemis cítil, jak se mu do končetin vrací síla, jako by mu žilami proudila rtuť.

Myrta z toho byla také venku. Ležela na temném ostrově uprostřed řeky a hrud' se jí zvedala a klesala jako měchy. Pod roztaženými prsty jí ležel další malý monitor.

„No jak jinak," říkala na obrazovce Opal Kobi. „Vždyť jsem to čekala." Říkala to pořád dokola, dokud se Artemis nevyškrábal z mělké vody, nevylezl na pahorek a nenašel vypínač.

„Začínám jí mít plné zuby," vyřázel ze sebe zadýchaně. „Těch svých rafinovaností, jako byla ta podvodní televize, možná ještě bude litovat. Přesně tyhle věci jsou pro mě nejlepší motivace se odtud dostat."

Myrta se posadila a rozhlédla se. Leželi na hromadě odpadků. Artemis usoudil, že jakmile Opal nechala zakrýt odtok mříží, proud všechno, co trollové do řeky hodili, odnášel na tuhle mělčinu. Malý odpadkový ostrov v ohybu řeky. Na hromadě byly robotí hlavy bez těl, otlučené sochy a trollí pozůstatky. Trollí lebky s tlustými čelními kostmi a hnijící kůže.

Přinejmenším tihle konkrétní trollové je nemohli sežrat. Nebezpeční trollové je sledovali a už se zas dostávali do varu na obou březích. Od pevniny ale Myrtu a Artemise oddělovalo nejméně šest metrů vody patnáct centimetrů hluboké. Aspoň pro tuto chvíli byli v bezpečí.

Artemis cítil, jak se na povrch pokoušejí prodrat vzpomínky. Byl si jistý tím, že si užuž musí na všechno vzpomenout. Seděl naprosto bez hnutí a vůlí se snažil napomoci, aby se to stalo. Před očima se mu míhaly nesouvislé obrazy: hora zlata; zelení šupinatí tvorové frkající ohnivé koule; Butler obložený ledem. Ale ty obrazy klouzaly po jeho vědomí jako kapky vody po čelním skle auta.

Myrta se posadila. „Napadlo tě něco?"

„Snad," řekl Artemis. „Něco. Nejsem si jistý. Všechno to jde strašně rychle. Potřebuju čas na meditaci."

„Ten čas nemáme," vylezla Myrta na vrchol hromady. Pod nohama jí praskaly lebky. „Koukej."

Artemis se obrátil k levému břehu. Jeden troll sebral veliký kámen a zvedl ho nad hlavu. Artemis se snažil zmenšit. Jestli je ten balvan zasáhne, budou oba přinejmenším ošklivě zranění."

Troll hekl jako tenisový profesionál při podání a hodil balvan do řeky. Kámen těsně minul hromadu a s velkým šplouchnutím přistál v mělké vodě.

„Špatná muška," řekla Myrta.

Artemis se zamračil. „Pochybuju."

Další troll popadl balvan a pak i třetí. Za chvíli už všichni trollové vrhali do vody kameny, kusy robotů, klacky a všechno, co jim přišlo pod ruku. Nikdo z nich nezasáhl roztřesenou dvojici, která se choulila na hromadě.

„Netrefí se," řekla Myrta. „Ani jeden."

Artemise bolely všechny kosti zimou, strachem a dlouhým napětím.

„Oni se nesnaží zasáhnout nás," řekl. „Oni stavějí most."

Skřítkovský terminál na Tara byl největší v Evropě. Jeho rentgenovými oblouky prošlo přes osm tisíc turistů ročně. Osm set padesát krychlových metrů terminálu se skrývalo pod zarostlým kopečkem uprostřed McGraneyovy farmy. Byl to div podzemní architektury.

Sláma Hraboš, kleptomanický permoník na útěku, byl sám v podzemí také živý div. Butler vyjel s Fowlovským bentleyem na sever a podle Slámových pokynů zpomalil luxusní auto asi pět set metrů od maskovaného vchodu do přístavu. To Slámovi umožnilo vrhnout se ze zadních dveří přímo do země. Rychle zmizel, zakryt vrstvou úrodné irské půdy. Nejlepší půdy na světě.

Sláma dobře věděl, jak to v přístavu vypadá. Jednou odtud dostal svého bratrance Norda, když ho LEPreko zatkl pro průmyslové znečišťování. Až k levé zdi přístavu se táhla jílová žíla, a když člověk věděl, kde hledat, byl tu jeden kus kovového pláště značně ztenčený roky působení irského vlhka. Tentokrát se ale Sláma nehodlal policii vyhýbat, právě naopak.

Vynořil se v holografickém křoví, které zakrývalo služební vchod do přístavu. Vylezl z tunelu, setřásl hlínu ze zadku, vypustil z útrob všechen tunelový plyn poněkud hlučněji, než bylo nezbytné, a čekal. O pět vteřin později se vchod otevřel, ven sáhly čtyři ruce a strhly Slámu dovnitř do terminálu. Sláma se nebránil, nechal se odvést temnou chodbou k výslechu. Složili ho na nepohodlnou židli, dali mu pouta a nechali ho samotného, aby trochu změkkl.

Sláma ale na tohle neměl čas. Každá vteřina, kdy on tady seděl a lovil si z vousů brouky, byla zároveň další vteřinou, po kterou Artemis a Myrta museli prchat před trolly.

Permoník se zvedl ze židle a uhodil dlaněmi o zrcadlo ve stěně, které bylo z druhé strany průhledné.

„Vraby Verbena," křikl, „já vím, že mě sleduješ. Musím s tebou mluvit. Jde o Myrtu Krátkou."

Sláma dál mlátil do skla, dokud se dveře cely nerozlétly a nevstoupil Vraby Verbena, zástupce LEPReko na povrchu. Vraby byl první zraněný při skřetím povstání B'wa Kell, a nebýt Myrty Krátké, byl by také jeho první obětí. Takhle dostal od Rady medaili, poskytl řadu rozhovorů prestižním médiím a pak mu přidělili příjemné místo na povrchu v E1.

Vraby vešel podezřívavě, vílí křídla složená na zádech. Pouzdro, ve kterém nosil své Neutrino, neměl zapnuté.

„Sláma Hraboš, co? Vzdáváš se?"

Sláma se ušklíbl. „A co myslíš? Nejdřív se tak namáhám, abych se dostal ven, a pak se jen tak vzdám vílovi. To sotva, ptačí mozečku."

Vraby se naježil a roztáhl křídla. „Tak poslouchej, permoníku. Ty nejsi zrovna v situaci na vtipkování. Jestli sis nevšiml, tak jsi pod mým dozorem. Kolem téhle místnosti je šest skřítků z bezpečnostní služby."

„Bezpečnostní služba? Dovol, abych se zasmál. Ti by neuhlídali ani jablko na stromě. Utekl jsem z pornoky v několikakilometrové hloubce. Vidím nejmín šest cest odtud, jednu snadnější než druhou."

Vraby se nervózně nadnesl. „To bych rád viděl. Napálil bych ti dva výboje do zadku dřív, než bys stačil vyhákovat tu svoji čelist."

Sláma se ušklíbl. Permoníci nemají rádi, když někdo vtipkuje o jejich zadku.

„No dobře, klid, nerozčiluj se hned. Co tvoje křídla? Hojí se to?"

Jak o tom víš?"

„Bylo to ve zprávách. Nějakou dobu tě byla plná televize, dokonce i na pirátském satelitu. Není to tak dávno, co jsem na tu tvou ošklivou tvář koukal v Chicagu."

Vraby se načepýřil. „V Chicagu?"

„Správně. Jestli si dobře vzpomínám, tak jsi tam vykládal, jak ti Myrta Krátká zachránila život a jak vilové na dluhy nikdy nezapomínají, a že kdykoli tě bude potřebovat ona, pomůžeš jí, ať se děje, co se děje."

Vraby si nervózně odkašlal. „Většina toho byla ve scénáři. A kromě toho, to bylo předtím, než..."

„Než se jedna z nejvíce vyznamenávaných důstojnic LEPReko rozhodla zbláznit a zastřelit vlastního velitele?"

„Ano. Předtím."

Sláma se podíval Vrabymu přímo do zelené tváře. „Doufám, že tomu nevěříš?"

Vraby se na chvilku vznesl ještě výš a mával křídly tak, až v místnosti rozproudil vzduch. Pak se vrátil na zem a usadil se na druhou židli. „Ne. Nevěřím tomu. Ani na vteřinu. Julius Břízný byl pro Myrtu jako otec, ostatně jako pro nás pro všechny."

Vraby si zakryl tvář rukama, protože se bál odpovědi na svou následující otázku:

„Tak, Hraboši, proč jsi tady?"

Sláma se k němu naklonil. „Nahrává se to?"

Jistě. To je běžná procedura."

„Můžeš ten mikrofon vypnout?"

„Asi ano. Ale proč bych měl?"

„Protože ti řeknu něco, co je důležité pro přežití Národa. Ale můžu ti to říct, jenom jestli jsou mikrofony vypnuté."

Vraby zase začal mávat křídly. „Doufám, že to bude něco opravdu důležitého. Jestli se mi to nebude hodně líbit, permoníku, tak se těš."

Sláma pokrčil rameny. „No, líbit se ti to nebude určitě. Ale důležité to je."

Vrabyho zelené prsty vyťukaly na klávesnici na stole kód. „Tak, Hraboši. Už můžeme mluvit."

Sláma se naklonil přes stůl. Jde o to, že Opal Koboi se vrátila."

Vraby neodpověděl slovy, ale z tváře se mu vytratila všechna barva. Místo obvyklé sytě smaragdové byla teď vilová pleť těstovitá a jedovatě zelenkavá.

„Opal se nějak povedlo utéct a rozpoutala velikou pomstu. Nejdřív generál Šupináč, pak velitel Břízný a teď Myrta a Artemis Fowl.“

„O-Opal?“ koktal Vraby a zraněné křídlo ho náhle rozbolelo.

„Likviduje všechny, kdo se nějak podíleli na jejím uvěznění. A pokud mě paměť neklame, ty mezi ně patříš taky.“

„Nic jsem neudělal“ vyjekl Verbena, jako by mu nějak pomohlo, že o své nevině bude přesvědčovat Slámu.

Sláma se pohodlněji uvelebil. „Koukej, mně to nevykládej. Já po tobě nejdu. Jestli si dobře vzpomínám, byl jsi v nějaké talkshow a vykládal tam, že ty osobně jsi byl první příslušník LEPReko, který přišel do styku se skřetími pašeráky.“

„Třeba to neviděla,“ zadoufal Vraby. „Byla v komatu.“

„Někdo jí to určitě nahrál.“

Verbena o tom přemítal a bezmyšlenkovitě si upravoval křídla.

„Tak co ode mě chceš?“

„Potřebuju, abys poslal zprávu Klusákovi. Řekni mu, co jsem povídal o Opal.“ Sláma si zakryl ústa rukou, aby se mu slova nedala ani odečíst ze rtů, kdyby si někdo chtěl se záznamem dát tu práci. „A chci policejní letoun. Vím, kde parkuje. Potřebuju jen startovací čip a kód od zapalování.“

„Cože? To je směšné. Zavřeli by mě!“

Sláma zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Bez zvuku uvidí celé policejní ústředí jen další geniální útěk Slámy Hraboše. Srazím tě k zemi, seberu ti čip a prokoušu se hlínou ven támhle za tím chladičem na vodu.“

Vraby se zamračil. Jak to myslíš, že mě srazíš?“

Sláma praštil dlaní do stolu. „Poslouchej, Verbena, Myrta je teď zrovna ve smrtelném nebezpečí. Možná je už mrtvá.“

„To jsem slyšel,“ skočil mu do řeči Vraby.

„No, a jestli se tam dolů nedostanu hned, tak určitě mrtvá bude.“

„A proč to nemůžu prostě nahlásit?“

Sláma dramaticky povzdechl. „No proto, ty pitomče, že než se sem dostane zásahová z ústředí, bude pozdě. Znáš pravidla: žádný policejní důstojník nemůže jednat na základě informace usvědčeného zločince, pokud tu informaci nepotvrdí jiný zdroj.“

„Tohle pravidlo nikdo nebere moc vážně, a nijak si nepomůžeš, když mi budeš říkat pitomče.“

Sláma vstal. Jsi přece víl, pro nebesa. Vy prý máte v sobě tu vrozenou rytířskost. Žena ti zachránila život, a teď je ve smrtelném nebezpečí ona sama. Jako vílovi ti čest přikazuje pomoci jí za každou cenu.“

Vraby se podíval Slámovi do očí. Je to všechno pravda? Řekni mi to, Slámo, protože to bude mít ošklivé následky. Nejde o nějaké tvoje ukradené klenoty nebo tak něco?“

„Je to pravda,“ kývl Sláma. „Máš na to moje slovo.“

Vraby se skoro zasmál. „No hurá. Slovo Slámy Hraboše. Na to mi v bance půjčí milion.“ Několikrát se zhluboka nadechl a pak zavřel oči. „Čip mám v kapse. Kód je napsaný na přívěsku. Snaž se nic nepolámat.“

„Žádné strachy, jsem skvělý řidič.“

Vraby se bolestně ušklíbl v očekávání věcí příštích. „Já nemyslím letoun, tupce. Myslím svůj obličej. Dámám se líbím, jak jsem.“

Sláma zvedl zaťatou pěst.

„No, dámy bych strašně nerad zklamal,“ řekl a srazil Vrabyho Verbenu ze židle.

Sláma zkušně projel Vrabymu kapsy. Víl nebyl doopravdy v bezvědomí, ale předstíral to. Chytrý tah. Během pár vteřin Sláma vytáhl startovací čip a schoval ho do plnovousu. Chumáč vousů se kolem něj stočil a vytvořil vodovzdorný obal. Sebral také Verbenovi Neutrino, i když to v dohodě nebylo. Pak dvěma skoky přeběhl přes místnost a pod kliku vrazil židli. To by mu mělo vynést pár vteřin náskoku. Jednou rukou objal chladič návodu, druhou si zároveň rozepínal poklopec na zadku. Rychlost byla teď životně důležitá, protože ti, co celý výslech sledovali průhledným zrcadlem, už bušili na dveře. Sláma uviděl, jak se na dveřích objevila černá tečka; propalovali se dovnitř.

Strhl chladič ze zdi, takže místnost zaplavilo několik desítek litrů studené vody.

„Ale pro nebesa,“ zasténal na podlaze Vraby Verbena. „Ta křídla schnou celou věčnost.“

„Mlč. Ty máš být v bezvědomí.“

Jen z přívodní trubky vytekla voda, vrhl se tam Sláma. Došel až k prvnímu spoji a ten kopnutím uvolnil. Trubku ucplala hlína. Sláma vyhákoval čelist. Byl zase v hlíně. Teď už ho nechytí nikdo. Letoun kotvil v nižším patře, hned těsně u samotného skluzu. Sláma zamířil dolů, kam ho vedl neomylný permonický vnitřní kompas. Na tomhle terminálu už byl a jeho plán se mu nesmazatelně vtiskl do paměti, ostatně jako plán každé budovy, ve které se kdy ocitl. Stačilo šedesát vteřin žvýkat hlínu, zbavovat ji minerálů a odpad vyhazovat opačným koncem, a Sláma se ocitl u větracího potrubí. Konkrétně tohle vedlo přímo ke kotvišti letounů. Permoník dokonce ve vousech cítil vibrace motorů. Normálně by kovovou stěnu potrubí propálil několika kapkami permonického leštidla, ale vězeňské strážce takovéhle věci obvykle zabavují, takže Sláma místo toho stěnu prorazil soustředěnou ranou z ukradené pistole. Plát se zhroutil jako kus ledu pod topením. Dal roztavenému kovu minutu na to, aby zchladl a ztuhl, a pak se protáhl do samotného potrubí. Dvakrát zahrnul doleva a už tiskl tvář k mřížce, odkud bylo vidět na kotviště. Nad každými dveřmi se otáčel červený majáček a ječící siréna nenechávala nikoho na pochybách, že něco není v pořádku. Dělníci se shlukli před obrazovkou intranetu a čekali na zprávy.

Sláma se spustil k zemi lehčeji, než byste to u tvora jeho konstituce čekali, a plížil se k policejnímu letounu. Ten byl zavěšený špicí nahoru nad svislým zásobovacím tunelem. Sláma se vkradl dovnitř, čipem Vrabýho Verbeny si otevřel dveře pro cestující. Ovládání bylo velice složité, ale Sláma měl pro takové případy svou teorii: *Ignoruj všechno kromě volantů a pedálů a všechno bude v pořádku.* Během své kariéry zatím ukradl padesát typů dopravních prostředků a tahle teorie ho ještě nezklamala. Permoník vrazil startovací čip do příslušné šterbiny, ignoroval radu počítače, aby zkontroloval systémy, a stiskl uvolňovací tlačítko. Osm tun těžký policejní letoun padal do skluzu jako kámen a točil se jako krasobruslař. Chopila se ho zemská přitažlivost a táhla ho k zemskému jádru. Sláma přišlápl pedál trysky, jen tak, aby zastavil pád. Vysílačka na palubní desce na něj začala mluvit. „Ty tam v letounu. Koukej se sem honem vrátit. Tohle není legrace. Za dvacet vteřin osobně spustím samozničení stroje.“

Sláma plívl na reproduktor a vzteklý hlas umlčel. Vykašlal další chuchvalec a ten namířil na krabičku s obvody pod rádiem. Obvody zasyčely a zajiskřily. Tak, to bychom měli samozničení. Ovládání bylo trochu těžší, než na jaké byl Sláma zvyklý. Po několika škrábnutích o stěnu ale nakonec stroj zkontroloval. Jestli ho policie někdy dostane zpátky, bude ho muset nechat znova natřít, a možná bude taky potřeba nový pravý nárazník.

Kolem okénka prolétl jiskřící laserový výboj. To byla varovná rána. Příště už nechají mířit počítač. Nejvyšší čas se ztratit. Sláma odkopl boty, prsty s dvěma klouby omotal kolem pedálů a vyrazil tunelem na místo schůzky.

Butler zaparkoval bentleye dvacet kilometrů severovýchodně od Tara, poblíž skály, která vypadala jako zaťatá pěst. Skála, která tvořila ukazovák, byla dutá, přesně jak Sláma říkal. Permoník se ovšem nezmiňoval o tom, že vchod bude zanesený sáčky od chipsů a papírky od žvýkaček, které tu zbyly po stovkách teenagerských mejdanů. Butler se propletl tím smetím a vevnitř našel dva přikrčené kluky, jak si dávají cigaretu. U nohou jim spalo štěně labradora. Bylo zjevné, že tihle dva se nabídlí, že vyvenčí psa, aby si mohli tajně zakouřit. Butler neměl kouření rád.

Chlapci vzhledli k obrovské postavě, která se nad nimi tyčila, a podrážděné pubertální výrazy jim zmrzly na tváři.

Butler ukázal na cigarety. „Tohle vám vážně poškodí zdraví,“ zavrčel. „A když ne tohle, tak to třeba udělám já.“

Oba teenageři udusili cigarety a vyběhli z jeskyně, což bylo přesně to, co si Butler přál. Odstrčil zubožený keř na konci jeskyně a za ním objevil hliněnou stěnu.

„Proraz tu hlínu,“ řekl mu Sláma. Já se obvykle prohryžu a zase za sebou zavřu, ale do toho by se tobě asi nechtělo.“

Butler vrazil čtyři napjaté prsty doprostřed hliněné stěny, do místa, kde už začala praskat. Stěna byla opravdu jen několik centimetrů tlustá a pod tlakem se lehce rozpadla. Strážce vytahoval kusy hlíny ven tak dlouho, dokud se nevytvořil dostatečný prostor, aby se jím protáhl do tunelu, který za ním byl. Tedy - dostatečný prostor byla poněkud nadsázka. Nerovné stěny černé hlíny ho tiskly ze všech stran. Tu a tam trčel z hlíny i ostrý kámen a trhal mu značkový oblek. To už byl druhý zničený oblek za dva dny, jeden v Mnichově a teď tenhle pod zemí v Irsku. Ale obleky byly to poslední, s čím by si teď lámal hlavu. Jestli má Sláma pravdu, prchá právě Artemis někde v podzemí s tlupou krvežíznivých

trollů v patách. Butler s trollem jednou bojoval a málem přitom přišel o život. Bojovat s celou skupinou, to si vůbec neuměl představit.

Butler zarýval prsty do země a protahoval se dál a dál. Sláma mu vysvětlil, že tunel je jedním z mnoha ilegálních vstupů do podzemního systému skluzů, které si permoníci prchající před zákonem za stovky let vyhloubili. Tenhle konkrétně vykopal Sláma sám dobře před třemi stovkami let, když se potřeboval vplížit zpátky do Jistoty na oslavu bratrancových narozenin. Butler se cestou snažil nemyslet příliš na permonický recyklační proces.

Po několika metrech se tunel rozšířil v hruškovitou komoru. Stěny nazelenale světélkovaly. To mu Sláma vysvětlil také. Stěny byly pokryté permonickými slinami, které při delším kontaktu se vzduchem tvrdly a také svítily. Neuvěřitelné. Pijí póry, mají živé vousy a teď ještě světélkující sliny. Co ještě? Výbušný hlen? Vůbec by ho to nepřekvapilo. Kdo ví, jaké trumfy mají ještě permoníci v rukávu. Nebo jinde.

Butler odkopl hromádku králičích kostí, zbytek předchozí permonické svačinky, a sedl si.

Pohlédl na světélkující ciferník na svých hodinkách omega. Vyložil Slámu na Tara skoro před třiceti minutami; ten malý by tu už měl být. Strážce by byl přecházel po komoře tam a zpátky, jenže tu nebylo ani dost místa, aby se postavil, natož aby chodil. Butler zkřížil nohy a rozhodl se, že si zatím schrupne. Nespál od toho raketového útoku v Německu a nebyl už tak mladý jako dřív. Jeho tep i dech se zpomalovaly, až nakonec nebyly skoro znatelné.

Za osm minut se malá komůrka začala divoce otřásat. Hlína pod jeho nohama rudě zažhnula a pavouci a červi v celých proudech z horké půdy prchali. Butler se postavil stranou a klidně si oklepával oblek. O chvíli později vypadl z podlahy válcovitý kus hlíny, po kterém zbyla kouřící díra. Z díry se ozval Slámův hlas, zesílený amplionem letounu: „Tak jedem, Blátivý. Hni sebou. Čeká na nás zachraňování, a za zadkem mám poldy.“

Za zadkem Slámy Hraboše, otrásl se Butler. *Chudák ten, kdo se tam ocitne.*

Přesto se ale strážce spustil do jámy a otevřeným střešním průlezem do čekajícího policejního letounu. V policejních vozidlech není zrovna moc místa ani pro skřítky, jenže Butler by si dokonce nemohl ani rovně sednout do křesla, i kdyby se tam nakrásně našlo takové, které by pro něj bylo dost široké. Musel se spokojit s tím, že si vedle velitelského křesla klekl.

„Můžeme?“ zeptal se.

Sláma sebral Butlerovi z ramene brouka. Strčil ho do vousů, které se kolem nešťastného hmyzu okamžitě sevřely.

„Na potom,“ vysvětlil. „Nebo ho chceš?“

Butler se usmál, ale dalo mu to dost práce. „Díky. Já jsem už jedl.“

„Vážně? No ale ať jsi jedl, co jsi jedl, dobře si to hlídej, protože pospícháme, takže možná trochu překročím povolenou rychlost.“

Permoník si pomačkal klouby na prstech rukou a nohou, až zapraskaly, a pak vyrazil s letounem po dlouhé, prudce klesající spirále. Butler sklouzl v letounu až dozadu a musel pospojovat tři bezpečnostní pásy, aby ho uchránily dalšího postrkování.

Je to vážně nutné?“ zeptal se ztěžka, protože měl tváře zvlněné přetížením.

„Tak se otoč,“ odpověděl Sláma.

Butler si s námahou klekl a podíval se zadním oknem ven. Pronásledovalo je něco, co vypadalo jako trojice světlušek, ale doopravdy to byly menší letouny. Každou jejich spirálu a každý manévr přesně zopakovaly. Jeden z nich vypálil malé jiskřící torpédo, po kterém celým trupem jejich člunu proběhla tlaková vlna. Butler cítil, jak ho zabrněly póry na oholené hlavě.

„Policejní unimoduly,“ vysvětlil Sláma. „Teď zrovna nám zkratovaly všechnu komunikaci, kdybychom snad měli někde ve skluzech komplice. Řídí se naším navigačním systémem. Jejich vlastní počítače nás budou sledovat navěky, když s tím něco neuděláme.“

Jako co?“

Jako třeba že jim uletíme. Dostaneme se jim z dosahu.“

Butler si utáhl pás. „A jde to?“

Sláma si protáhl všechny prsty. „To musíme vyzkoušet,“ řekl a otevřel trysky naplno.

Myrta a Artemis se spolu choulili na malém ostrůvku hniјících mrtvol a čekali, až trollové dostavějí svůj most. Ti tvorové byli teď už úplně šílení a vrhali do mělké vody kamen za kamenem. Někteří se dokonce odvážili namočit do vody špičku nohy, ale se zděšeným vytím vždycky zase ucukli.

Myrta si otřela vodu z očí.

„Poslyš," řekla, „mám plán. Já tu zůstanu a budu s nimi bojovat. Ty skoč zase do vody."

Artemis krátce kývl. „Vážím si toho, ale ne. Byla by to sebevražda pro nás oba. Tebe by sežrali za pár vteřin a pak by si prostě počkali, až mě sem proud přičene zpátky. Musí existovat jiný způsob."

Myrta hodila trollí lebku na nejbližšího tvora. Obluda jí obratně zachytila do drápů a rozmačkala na štěpinky. „Poslouchám, Artemisi."

Artemis si mnul čelo klouby ruky a snažil se vůlí rozpustit blok v paměti. „Kdybych si jen vzpomněl. Pak možná..."

„Nevzpomínáš si na nic?"

Jen obrazy. Pár scén. Nesouvislých. Spíš jako ze zlého snu. Tohle všechno může být halucinace. To je nejpravděpodobnější vysvětlení. Možná bych se měl prostě uklidnit a počkat, až se probudím."

„Ber to jako výzvu. Kdyby tohle byla počítačová hra, jak by tvoje postava unikla?"

„Kdyby tohle byla bojová hra, potřeboval bych znát slabosti protivníka. Jedna z nich je voda..."

„A světlo," vyhrkla Myrta. „Trollové nesnášejí světlo. Spaluje jim sítnice."

Zvířata teď opatrnými kroky zkoušela svůj improvizovaný most. Pach jejich nemyté srsti a zkaženého dechu se nesl až na malý ostrůvek.

„Světlo," opakoval Artemis. „Proto se jim tady tak líbí. Světlo tu skoro není."

„Ano. Luminopásky jedou na nouzový zdroj a falešné slunce je stažené na minimum."

Artemis se podíval vzhůru. Holografické mraky pluly po napodobenině oblohy a přímo uprostřed se nad střechou chrámu dramaticky vznášelo křišťálové slunce, které už v sobě mělo sotva jiskřičku energie.

V mysli se mu zrodil nápad.

„Na tom nejbližším rohu chrámu je lešení. Kdybychom tam dokázali vyšplhat a dostat se k slunci, mohla bys ho napojit na ty baterie z našich pout a rozsvítit ho?"

Myrta se zamyšleně zamračila. „To by asi šlo. Ale jak projdeme kolem trollů?"

Artemis sebral vodotěsný monitor, který přehrával Opalin vzkaz.

„Pustíme jim televizi."

Myrta si hrála s vestavěným ovládáním monitoru, až našla ukazatel jasu. Přepnula ho na maximum a Opalin obraz vystřídal čtverec prudkého světla.

„Rychle," radil Artemis a zatahal Myrtu za rukáv. První troll byl už v polovině mostu a za ním balancovali ostatní. Nejchlupatější taneční skupina na světě.

Myrta sevřela monitor v náručí. „Stejně to nejspíš nezabere."

Artemis si stoupl těsně za ni. „Já vím, ale jinou možnost nemáme."

„Dobře. Ale jestli to nedokážeš, mrzí mě, že si nevzpomínáš. V takovéhle chvíli je lepší být s přítelem."

Artemis jí stiskl rameno: Jestli se z tohohle dostaneme, tak budeme přátelé. Spojení společně prožitou hrůzou."

Malý ostrůvek se otřásal. Lebky se uvolňovaly a kutálely se do vody. Trollové byli už skoro u nich, hledali si cestu po nejisté stezce a ječeli při každé kapce vody, která jim dopadla na kožích. Zvířata, která ještě zbyla na břehu, bušila do země rukama a od tlam jim visely dlouhé provazce slin.

Myrta čekala až do poslední chvíle, aby dosáhla

co největšího účinku. Obrazovka monitoru byla přitisknutá do hromady smetí, takže blížící se zvířata neměla tušení, co je čeká.

„Myrto?" sykl naléhavě Artemis.

„Počkej," šeptala Myrta. Ještě pár vteřin."

První troll v řadě už se dostal až na ostrov. Byl to zjevně vůdce smečky. Zvedl se do výše skoro tří metrů, potřásl chlupatou hlavou a zavyl na umělou oblohu. Pak si zřejmě všiml, že Myrta a Artemis nejsou trollí samice, a v malinkém mozečku se mu zrodil divoký vztek. Z tesáků mu ukápl jed a drápatou tlapu obrátil dlaní vzhůru, aby mohl seknout zdola nahoru. Trollové nejraději zabíjeli ranou pod žebra; tím se rychle vyřadilo srdce a maso nemělo čas ztuhnout.

Na malý ostrůvek se namačkali další trollové, dychtící po podílu na kořisti nebo po šanci u nové samice. V té chvíli Myrta vyrazila. Zprudka zvedla monitor do výšky a bzučící obrazovkou zamířila přímo na nejbližšího trolla. Zvíře se vzepjalo a couvlo, tlapami se ohánělo po nenáviděném světle, jako by to byl skutečný nepřítel. Světlo spálilo trollovi sítnice a on klopýtal pozadu přímo do svých společníků. Několik jich srazil do řeky. Řadou se začala šířit panika jako virus. Tvorové reagovali na vo-

du, jako by jim srst postříkala kyselina, a rychle couvali zpátky ke břehu. Rozhodně to nebyl žádný ukázněný ústup. Co se jim připletlo do cesty, utržilo kousnutí nebo seknutí drápy. Kolem stříkala krev a jed a voda bublala, jako by se vařila. Krvežíznivé trollí vytí se změnilo v kvílení bolesti a hrůzy.

Tohle nemůže být pravda, myslel si ohromený Artemis Fowl. *To musí být halucinace. Možná jsem v komatu po tom pádu z okna hotelu.* A protože mozek mu nabídl tohle možné vysvětlení, jeho vzpomínky zůstaly nadále pod zámkem.

„Drž se mě za pás," přikázala Myrta a vykročila na improvizovaný most.

Artemis okamžitě poslechl. Tohle nebyla vhodná chvíle na to hádat se o velení. V každém případě, pokud tu byla sebeslabší možnost, že tohle všechno se děje doopravdy, pak byla kapitánka Krátká rozhodně mnohem lépe kvalifikovaná k tomu, aby si s těmi tvory poradila.

Myrta mávala monitorem jako přenosným laserovým dělem a krok za krokem postupovala po lávce. Artemis se snažil soustředit se hlavně na to, aby na zrádném terénu neztratil rovnováhu. Překračovali z balvanu na balvan a potáčeli se jako provazochodci začátečníci. Myrta mávala monitorem po oblouku ze strany na stranu a ozařovala trolly ze všech úhlů.

Je jich moc, myslel si Artemis. *Je jich strašně moc. Tohle nedokážeme.*

Ale vzdát se nemělo cenu. Postupovali tedy dál, dva kroky dopředu, jeden zpátky.

Jeden vynalézavější samec se přikrčil a vyhnul se prvnímu Myrtinu rozmachu. Ohnal se jednou drápatou tlapou a poškodil voděodolnou schránku monitoru. Myrta zavravorala dozadu a srazila Artemise. Oba spadli do řeky a s těžkým žuchnutím skončili v mělké vodě.

Artemisovi to vyrazilo vzduch z plic, a tak se instinktivně nadechl. Bohužel to, co do sebe dostal, byla spíš voda než vzduch. Myrta při pádu nepovolila ruce, takže prasklý obal do řeky nespádl. Pár kapek vody se ale do pukliny dostalo a po obrazovce se rozběhly jiskry.

Myrta se s námahou zvedla a už při tom zamířila obrazovkou na trolla. Artemis vstal za ní a vykšálával vodu z plic.

„Obrazovka je poškozená," vyrazila ze sebe Myrta. „Nevím, kolik ještě máme času."

Artemis si odhrnul vlasy z očí. „Běž," prskal vodu. „Běž."

Brodili se vodou, obcházelí zmítající se trolly. Myrta vybrala kus břehu, kde zrovna žádné zvíře nebylo, a vylezla ven. Byla to úleva být zase na souši, jenže voda byla aspoň jejich spojenec. Teď už se ocitli opravdu v území trollů.

Zbýlá zvířata je z bezpečné vzdálenosti obklíčila. Kdykoli se některé moc přiblížilo, Myrta se po něm rozehnala monitorem a obluda odskočila jako bodnutá.

Artemis bojoval s chladem, únavou a šokem. Kotník, do kterého ho sekl troll, ho pálil jako opařený.

„Musíme rovnou k chrámu," řekl drkotajícími zuby. „Na lešení."

„Dobře. Drž se mě."

Myrta se několikrát zhluboka nadechla, aby sebrala sílu. Ruce ji už bolely, jak držela monitor, ale ve tváři na sobě nedala znát ani vyčerpání, ani strach. Hleděla trollům přímo do zarudlých očí a dávala jim najevo, že mají co do činění s nebezpečným nepřítelem.

„Můžeme?"

„Můžeme," odpověděl Artemis, ačkoli si tím ani trochu nebyl jistý.

Myrta se ještě jednou nadechla a pak zaútočila. Tuhle taktiku trollové nečekali. Konečně, kterého tvora by napadlo útočit na trolla? Oblouk bílého světla jejich řady roztrhal a znepokojení jim vydrželo právě tak dlouho, aby Myrta a Artemis stačili vzniklou cestou proběhnout.

Hnali se po svahu nahoru k chrámu. Myrta se nijak nesnažila trollům vyhýbat, běžela rovnou na ně. Když se dočasně oslepeni rozháněli kolem sebe, způsobili spíš další zmatek ve vlastních řadách. V místech, kudy Myrta s Artemisem proběhli, vypukla desítka vzteklých rvaček, protože zvířata se náhodně navzájem posekala drápy ostrými jako meče. Někteří chytřejší trollové využili příležitosti k tomu, aby si vyrovnali staré účty. Řetězová reakce potyček se šířila, dokud se všude kolem neválela oblaka prachu a mrskející se bestie.

Artemis cestou do svahu hekal a funěl, prsty zaťaté do Myrtina pásku. Kapitánka Krátká teď dýchala rychle, ale pravidelně.

Nejsem fyzicky fit, říkal si Artemis, *a za to možná ošklivě zaplatím. Napříště budu muset cvičit víc než jen svůj mozek. Jestli bude nějaké příště.*

Chrást se tyčil nad nimi - zmenšený model, ale i tak patnáct metrů vysoký. Desítky stejných sloupů trčely do holografických mraků a podpíraly trojúhelníkovou střechu vyzdobenou složitými sádrovými

ozdobami. Spodní části sloupů byly podrápané tisíci škrábanců, jak se po nich mladí trollové uklízeli do bezpečí. Artemis a Myrta vystoupali asi po dvaceti schodech k samotným sloupům.

Na lešení našťestí žádní trollové nebyli. Všechna zvířata se v té chvíli zabývala vzájemným zabíjením nebo tím, že se snažila zabít uniknout, ale byla otázka jen několika vteřin, kdy si vzpomenu, že mají mezi sebou vetřelce. Čerstvé maso. Jen málo trollů kdy ochutnalo elfí maso, ale těch několik se nemohlo dočkat, až si to zopakuje. A pouze jeden z těch, kdo tu teď byli, ochutnal lidské maso a vzpomínka na jeho sladkost ten tupý mozek dodnes v noci pronásledovala.

Právě tehle konkrétní troll se vyškrábal z řeky, o deset kilo vody těžší. Ledabytle sekl mládě, které se připletlo příliš blízko, a začichal. Byl tu nějaký nový pach. Pach, který si pamatoval z té krátké doby, kterou strávil pod měsícem. Pach člověka. Stačilo, aby pach poznal, a žlázy v jeho hrdle spustily proud slin. Prudkým tempem vyrazil k chrámu. Za chvíli se už k lešení řítla celá skupina trollů lačnicích po mase.

Jsmo zas na jídelníčku," podotkla Myrta, když doběhla k lešení.

Artemis pustil kapitánčin pásek. Byl by odpověděl, ale jeho plíce se dožadovaly kyslíku. Lokal velikými doušky vzduch, rukama opřen o kolena.

Myrta ho vzala za loket. „Na to není čas, Artemisi. Musíš nahoru.“

„Po tobě," vyrazil ze sebe Artemis. Věděl, že jeho otec by nikdy nedopustil, aby dáma zůstala v tísní, zatímco on sám by prchal.

„Na debaty není čas," odsekla Myrta a postrčila Artemise za loket. „Šplhej ke slunci. Já nám ještě koupím pár vteřin tím monitorem. Jdi.“

Artemis se Myrtě podíval do očí, aby jí poděkoval. Byly kulaté, oříškové a... povědomé? Vzpomínky se snažily zpřetrhat svá pouta a bušily do stěn vězení.

„Myrto?" řekl.

Myrta ho obrátila k příčkám a ta vzácná chvíle zase zmizela. „Nahoru. Ztrácíš čas.“

Artemis poručil svým vyčerpaným údům a snažil se o koordinované pohyby. Krok, chytit, přitáhnout. Mělo by to být snadné. Už přece po žebřících lezl. Přinejmenším po jednom. Určitě.

Příčle lešení byly pokryté ohmatanou gumou, aby se po nich dobře stoupalo, a rozestupy mezi nimi byly přesně čtyřicet centimetrů, což je ideální pro průměrného skřítka. A náhodou také pro čtrnáctiletého člověka. Artemis začal stoupat, ale už na šesté příčce ho rozbolely ruce. To byl unavený trochu brzo. Ještě měl před sebou dlouhou cestu.

„No tak pojd', kapitánko," vyřázel ze sebe. „Lez.“

Ještě ne," odpověděla Myrta. Zády se opírala o lešení a snažila se přijít na to, jestli přibližující se smečky trollů se chovají podle nějakých zákonitostí.

Na policejním ústředí absolvovala školení o trollech. Jenže tam se hovořilo jen o boji jeden na jednoho. K Myrtinu nesmírnému zahanbení použil lektor videozáznam z její vlastní potyčky s trollem v Itálii před dvěma lety. „Tohle," řekl přednášející, když Myrtin obraz zastavil na plátně a poklepal na něj vysouvacím ukazovátkem, „je klasická ukázka, jak se to dělat nemá.“

Tenhle scénář byl ale docela jiný. Nikdy je nikdo neskolil, co dělat, když je napadne celá smečka trollů ve svém vlastním prostředí. Instruktoři se zřejmě domnívali, že tak hloupý přece nikdo nemůže být.

Přímo k ní se blížily dvě skupiny, ta první od řeky. Vedlo ji doslova monstrum, jemuž z obou tesáků odkapával anestetický jed. Myrta věděla, že stačí, aby se jí jediná kapka toho jedu dostala pod kůži, a upadne do spokojené otupělosti. A i kdyby unikla trollím drápům, pomalu působící jed by ji nakonec paralyzoval.

Druhá skupina se blížila ze západního hřebene a většinou sestávala z opozdílů a mlád'at. Uprostřed samotného chrámu bylo i pár samic, ale ty nastalého zmatku využívaly k obírání masa z opuštěných koster.

Myrta přepnula nastavení monitoru na nízký jas. Pro maximální účinek to bude muset přesně načasovat. Byla to její poslední šance, protože jak začne šplhat, nebude už moci mířit.

Trollové se hnali po schodech chrámu a strkali se, kdo tam bude první. Obě skupiny se blížily téměř v pravém úhlu, ale přímo na Myrtu. Jejich vůdci se už z dálky odrazili a skočili, aby si do vetřelkyně hryzli první. Cenili přitom řady děsivých šelmích zubů a neviděli nic než svůj cíl. A v té chvíli Myrta zaútočila. Přepnula jas na maximum a spálila oběma obludám sítnice, když byly ještě ve vzduchu.

Příšerně zavyly a začaly se ohánět proti nenáviděnému světlu a na zem dopadly v divokém chumlu paží, tesáků, drápů a zubů. Oba trollové se domnívali, že je napadla nepřátelská skupina, a během pár

vteřin zuřilo pod lešením primitivní násilí.

Myrta ten zmatek dokonale využila a zlehka vyběhla po prvních třech příčlích kovové konstrukce. Připnula si monitor na pás tak, aby mířil dolů jako dělo na zádi. Velká ochrana to nebyla, ale lepší než nic.

Za chvíličku Artemise dohnala. Lidský chlapec přerývaně dýchal a postupoval pomalu. Z rány na kotníku mu kapala krev. Myrta by ho byla mohla snadno předběhnout, ale místo toho se zahákovala loktem o lešení a ohlédla se, jak to vypadá s trolly. Ještě že. Jeden relativně malý lezl po příčlích s obratností horské gorily. Nedospělé tesáky mu sotva vyčuhovaly přes čelist, ale byly ostré a na jejich špičkách stály kapky jedu. Myrta proti němu obrátila obrazovku a on se pustil, aby si chránil spálené oči. Elf by byl dost chytrý, aby se jednou rukou držel a druhým předloktím si zakryl oči, ale trollové nejsou na stupnici IQ o moc výš než smrdutci a skoro úplně se řídí instinktem.

Malý troll padl zpátky, přímo na ten chlupatý, svíjející se koberec. Okamžitě ho vtáhli do rvačky. Myrta zase začala šplhat a cítila, jak jí monitor naráží do zad. Artemis postupoval bolestně pomalu a ona ho ani ne za minutu dostihla.

Jsi v pořádku?"

Artemis kývl se stisknutými rty. Oči měl ale vytřeštěné a byl na pokraji paniky. Tenhle výraz už Myrta viděla na tvářích některých policistů v boji. Musela dostat Bláteníka do bezpečí dřív, než se přestane ovládat docela.

„No tak pojď, Artemisi. Ještě pár příček. Zvládneme to.“

Artemis na pět vteřin zavřel oči a zhluboka dýchal nosem. Když je znovu otevřel, zářilo v nich nové odhodlání. „Dobře, kapitánko. Jsem připravený.“

Artemis sáhl nad sebe po další příčce a vytáhl se o čtyřicet centimetrů blíž k bezpečí. Myrta lezla za ním a pobízela ho jako seržant nováčky.

Ještě celou minutu trvalo dolézt až k samotné střeše. Mezitím si trollové vzpomněli, koho vlastně pronásledují, a začali šplhat nahoru. Myrta táhla Artemise na šikmou střechu a po čtyřech se drápali až na hřeben. Sádra byla bílá a nedotčená; ve slabém světle to vypadalo, jako by se pohybovali po sněhové pláni.

Artemis se zarazil. Ten pohled v něm vyvolal nějakou nejasnou vzpomínku.

„Sníh,“ řekl nejistě. „Na něco si vzpomínám...“

Myrta ho popadla za rameno a vlekla ho dál. „No jistě, Artemisi. Arktida, vzpomínáš? Potom si o tom popovídáme pořádně, až se nás nebudou snažit sežrat trollové.“

Artemis se zprudka vrátil do reality. „Ano. Dobrá taktika.“

Střecha stoupala ve čtyřicetistupňovém úhlu ke křišťálové kouli falešného slunce. Dvojice lezla tak rychle, jak jen Artemise nesly jeho zubožené končetiny. Na bílé sádře po nich zůstávala nepravidelná krvavá stopa. Lešení se trásl a naráželo na střechu, jak se trollové blížili.

Myrta se usadila obkročmo na hřeben střechy a natáhla se po umělém slunci. „D'Arvit,“ zaklela.

„Nemůžu najít zásuvku. A měla by tu nějaká vnější být.“

Artemis se doplazil na druhou stranu. Nijak zvlášť se výšek nebál, ale i tak se snažil nedívat dolů.

Člověk nemusí trpět závratí, aby mu dělaly starost patnáctimetrový pád a smečka hltavých trollů.

Natáhl se a zkoumal kouli prsty jedné ruky. Ukazováčkem na cosi narazil.

„Něco mám,“ hlásil.

Myrta přelezla k němu a otvor si prohlédla.

„Dobře,“ kývla. „To je ono. Baterie mají jednotné kontakty, takže ty z pout by tam měly pěkně zapadnout.“

Vylovila pouta z kapsy a otevřela kryty baterií.

Baterie samy byly asi tak velké jako kreditní karta a po celé délce modře zářily.

Myrta se postavila na hřebeni úzkém jako břitva a obratně tam balancovala na špičkách. Trollové už vylézali na střechu. Postupovali jako pekelná smečka. Bílá sádra střechy se zbarvila černou, hnědou a rezavou trollí srstí. Blížili se k Myrtě a Artemisovi a ještě rychleji než oni se blížilo jejich vytí a jejich pach.

Myrta počkala, až byli na střeše všichni, a pak zasunula baterie do zástrčky sluneční koule. Koule zabzučela, probrala se k životu a pak vyslala záblesk, oslepující stěnu světla. Na chvíli celou expozici ozářilo jasné bílé světlo, pak koule zakvílela a znova pohasla.

Trollové se kutáleli jako koule po nakloněném kulečnickovém stole. Někteří přepadli přes okraj střechy, ale většina z nich se na okraji zastavila. Leželi tam, kňučeli a drápali si tváře.

Artemis zavřel oči, aby si oči rychleji zvykly znova na tmu. „Doufal jsem, že baterie rozsvítí to slunce na delší dobu. Taková námaha a tak malý výsledek.“

Myrta vytáhla vyčerpané baterie a odložila je. „Takováhle koule asi potřebuje hodně šťávy.“

Artemis zamrkal, pak se pohodlně usadil na střeše a objal si kolena.

„Ale i tak. Máme ještě trochu času. Nočním tvorům může trvat až patnáct minut, než se jim po prudkém světle zase vrátí orientace.“

Myrta si sedla vedle něj. „Fascinující. Najednou jsi úplně klidný.“

„Nemám na vybranou,“ odpověděl Artemis prostě. „Analyzoval jsem situaci a došel jsem k názoru, že neexistuje způsob, jak bychom mohli uniknout. Jsme na střeše směšného modelu Artemidina chrámu, obklopení dočasně oslepenými trolly. Jak se vzpamatují, dolezou sem a sežerou nás. Zbývá nám tak čtvrt hodiny života a já ji nehodlám strávit v hysterickém záchvatu pro pobavení Opal Koboi.“

Myrta vzhledla a podívala se po kamerách. Na polokouli střechy blikal ve tmě dobrý tučet červených světýlek. Opal se na svou pomstu bude moci podívat ze všech úhlů.

Artemis měl pravdu. Nic by Opal neudělalo takovou radost, jako kdyby se před těmi kamerami sesypali. Bude si to video pravděpodobně přehrávat, aby se pobavila, až ji bude příliš zatěžovat být princeznou světa.

Myrta natáhla ruku a hodila vypotřebované baterie prudce po střeše dolů. Jak to vypadalo, tohle byl konec. Cítila spíš bezmocný vztek než strach. Poslední Juliův rozkaz zněl, zachránit Artemise, a ona nedokázala ani to.

„Mrzí mě, že si nevzpomínáš na Julia,“ řekla. „Vy dva jste se hodně hádali, ale přes to všechno tě obdivoval. Ale hlavně měl rád Butlera. Ti dva byli naladěni na stejnou vlnu. Dva staří vojáci.“

Trollové pod nimi se sbírali. Mrkali, aby zahnali hvězdy v očích.

Artemis si oklepal prach z kalhot.

Já si vzpomínám, Myrto. Vzpomínám si na všechno. Zvláště na tebe. Jsem vážně rád, že jsi tady.“

Myrtu to překvapilo - dokonce šokovalo. Víc ji však vyvedl z míry Artemisův tón než to, co vlastně řekl, i když to také bylo překvapivé. Nikdy neslyšela Artemise mluvit tak vřele a upřímně. Chlapec obvykle neuměl příliš dávat najevo city a neobratně přes ně klopýtal. Tohle se mu vůbec nepodobalo.

„To je moc hezké, Artemisi,“ řekla po chvílce uvažování. „Ale kvůli mně to předstírat nemusíš.“

Artemis to nechápal. Jak jsi to uhodla? Myslel jsem, že jsem ty emoce vystihl přesně.“

Myrta se podívala dolů na sbírající se trolly. Opatrně se blížili nahoru, hlavy skloněné pro případ, že by přišel další záblesk.

„Takhle dokonalý není nikdo. Proto jsem to poznala.“

Trollové se teď už přímo hnali a ještě si pomáhali chlupatými pažemi k větší rychlosti. Se sebejistotou se jim vrátil i hlas. Vytí stoupalo ke střeše a odráželo se od kovové konstrukce. Artemis přitáhl kolena těsněji k bradě. Konec. Je po všem. Je to nepředstavitelné, že umře takhle, když toho má ještě tolik vykonat.

Při takovém vytí se člověk těžko soustředil. A ten odporný zápach všechno ještě zhoršoval.

Myrta ho popadla za rameno. „Zavři oči, Artemisi. Neucítíš vůbec nic.“

Ale Artemis nezavřel oči. Místo toho se podíval nahoru. Nad zem, kde jeho rodiče čekají, až se jim ozve. Rodiče, kteří nikdy neměli příležitost být na něj doopravdy pyšní.

Otevřel ústa, aby zašeptal sbohem, ale to, co nad hlavou uviděl, mu ta slova zadrželo v hrdle.

„Tohle je důkaz,“ řekl. „To prostě musí být halucinace.“

Myrta pohlédla nahoru. Část jednoho z panelů byla odstraněna a ke střeše chrámu se spouštěl provaz. Z toho provazu viselo něco, co vypadalo jako nahý a strašně chlupatý zadek.

„No to snad není možné!“ vykřikla Myrta a vyskočila. „Že ti to ale trvalo!“

Vypadalo to, že si povídá se zadkem. A co bylo ještě neuvěřitelnější, zadek jí zřejmě odpověděl.

Já tě taky miluju, Myrto. Teď zavři všechno, co máš otevřené. Já těm trollům trochu zahltnu smysly.“

Myrta chvíli nechápavě zírala, pak vytřeštila oči a tváře jí zbledly, protože jí to došlo. Popadla Artemise za ramena.

„Lehni si, rukama si ucpi uši. Zavři oči a pusu. A ať se děje cokoli, nenadechuj se.“

Artemis si lehl na střechu. „Řekni mi, že na druhém konci toho zadku někdo je.“

„To je,“ potvrdila Myrta. „Ale pozor si musíme dávat právě na ten zadek.“

Trollové byli už jen pár metrů daleko. Bylo už vidět jejich rudé oči a letitou špínu spečenou ve chlupech.

Nad jejich hlavami Sláma Hraboš (protože to samozřejmě byl on) vypustil malou bublinku plynu. Jen takovou, aby ho to na laně rozhoupalo do malého kruhu. Tenhle krouživý pohyb byl nezbytný pro stejnoměrné rozložení plynu, který hodlal vypustit. Po třech kolečkách se vnitřně zaťal a vystřelil každou bublinku plynu, kterou v nadmutém břiše měl.

Trollové jsou od přirozenosti bytosti z tunelů a řídí se proto právě tolik čichem jako nočním viděním. Slepý troll dokáže často přežít celé roky a hledá si potravu a vodu jen po čichu.

Slámový nečekané recyklované plyny vyslaly do trollích mozečků milion protichůdných informací. Už sám zápach byl hrozný, a větry byly tak silné, že trollům odfoukly z tváří spečenou srst, ale kombinace pachů v permonickém plynu - včetně hlíny, vegetace, hmyzu a všeho ostatního, co Sláma za posledních pár dní jedl - stačila trollům zkratovat nervový systém. Klesli na kolena a popadli se drápatými prsty za ztrápené rozbolavělé hlavy. Jeden z nich byl tak blízko k Artemisovi a Myrtě, že jeho chlupaté předloktí dopadlo kapitánci na záda.

Myrta se zpod něj vykroutila. Jdeme," zavelela a zvedla také Artemise. „Ten plyn trolly nevyřadí na déle než to světlo."

Sláma nad jejich hlavami zpomaloval otáčky.

„Děkuji vám," řekl s teatrální poklonou, což na laně není nic snadného. Permoník se po laně vyšplhal nahoru, přidržoval se přitom prsty u nohou i rukou. Pak lano zase spustil Artemisovi a Myrtě.

„Naskočte si," volal. „Rychle."

Artemis skepticky zkoušel lano. „Ten divný tvor je přece moc malý, než aby nás dokázal vytáhnout až tam nahoru."

Myrta stoupla do smyčky na konci lana. „To je pravda, jenže není sám."

Artemis zamžoural do míst, kde ve střeše chyběl panel. Objevila se tam ještě jedna postava. Rysy tváře úplně skrýval stín, ale ta silueta byla nezaměnitelná. „Butlere," usmál se Artemis. „Ty jsi tady."

A najednou, i přes všechno, co se dělo kolem, si mladý Ir připadal v naprostém bezpečí.

„Pospěšte si, Artemisi," pobízel ho jeho strážce. „Nesmíme ztratit ani vteřinu."

Artemis stoupl do smyčky vedle Myrty a Butler je oba rychle vytáhl z nebezpečí.

„Tak vidíš," řekla Myrta s tváří jen několik centimetrů od jeho, „přežili jsme. Znamená to, že jsme teď přátelé? Spojení společně prožitou hrůzou?"

Artemis se zamračil. Přátelé? Má on ve svém životě místo pro přítelkyni? I když možná, že nemá na vybranou.

„Ano," odpověděl. „Ovšem v tomhle ohledu mám jenom malé zkušenosti a možná si o tom budu muset pořídit nějakou literaturu."

Myrta obrátila oči v sloup. „Přátelství není věda, Bláteníčku. Zapomeň na minutu na svůj obrovský mozek. Prostě dělej, co ti připadá správné."

Artemisovi se nechtělo ani věřit, že se skutečně chystá říct to, co říct chtěl. Možná mu euforie ze záchrany zatemnila úsudek. „Myslím, že bych si neměl brát peníze za to, že pomáhám přítelkyni. Nech si to skřítků zlato. Opal Koboí to musíme zarazit."

Myrta se usmála s nehranou vřelostí poprvé od velitelské smrti, ale byl v tom i náznak nesmiřitelnosti. „Když po ní půjdeme my čtyři, nemá šanci."

KAPITOLA 8:

TROCHA INTELIGENTNÍ KONVERZACE

Sláma nechal ukradený policejní letoun u brány zábavního parku. Pro Butlera byla hračka vyřadit kamery a odstranit napůl zpuchřelý panel ze střechy polokoule, aby mohla proběhnout záchranná akce. Když se vrátili k letounu, Myrta zapnula motory a zkontrolovala systémy.

„Cos to propána dělal, Slámo?" nevěřila vlastním očím, když viděla, co jí počítač říká. „Podle těchhle záznamů jsi celou cestu až sem měl zařazenou jedničku!"

„Ono se v tom řadí?" podivil se permoník. „já myslel, že tyhle necky jsou automat."

„Někteří piloti mají radši normální řazení. Já vím, že je to staromódní, ale při prudkém zatačení máš větší kontrolu. A mimochodem, i tu plynovou exhibici na laně sis mohl odpustit. Sklad zbraní je plný omračovacích granátů."

„Ono to má taky sklad zbraní? Tak nejdřív rychlosti a teď ještě sklad, no to mě podržte." Butler zkoumal, zda je Artemis zraněný. „Vypadáte v pořádku," řekl a položil mohutnou dlaň na Artemisovu hrud'. „Vidím, že vám Myrta spravila žebra." Artemis byl trochu jako omámený. Když teď už nebyl v bezprostředním nebezpečí, začaly na něj doléhat události toho dne. Kolikrát za čtyřiařacet

hodin může jeden člověk uklouznout smrti? Jeho šance se značně krátily.

„Poslyš, Butlere," zašeptal, aby ho neslyšeli ostatní, „je to všechno pravda? Nebo je to halucinace?" Už když Artemis ta slova vypouštěl z úst, uvědomil si, že je to hloupá otázka. Jestli tohle všechno je halucinace, tak i jeho strážce se mu jen zdá.

„Odmítl jsem zlato, Butlere," pokračoval Artemis, který se ještě pořád nevyrovnal s vlastním velkorysým gestem. Já. Odmítl jsem zlato."

Butler se usmál a byl to mnohem víc úsměv přítele než bodyguarda. „To mě vůbec nepřekvapuje. Před tím výmazem paměti jste začínal být docela velkodušný."

Artemis se zamračil. Jestli patříš k té halucinaci, nemůžeš samozřejmě říct nic jiného."

Sláma celou dobu natahoval uši a teď si neodpustil poznámku. „Copak jsi necítil, čím jsem sestřelil ty trolly? Myslíš, že tohle by mohla být halucinace, Bláteníku?"

Myrta nastartovala motory.

„Pozor tam vzadu," zavolala. „Musíme vypadnout. Senzory zachytily několik člunů prohledávajících místní skluzy. Úřady nás hledají. Musíme se dostat někam mimo mapu."

Myrta přišlápla plyn a zvedla letoun plynule ze země. Kdyby v trupu nebyla okénka, byli by si cestující možná startu ani nevšimli.

Butler šfouchl do Slámy loktem. „Viděls to? Tomu říkám start. Doufám, že ses poučil."

Permoník se trpce urazil. „Co ještě musím udělat, abych se tady dočkal kapky respektu? Všichni jste živí jenom mojí zásluhou, a jediné, co z toho mám, jsou urážky."

Butler se zasmál. „No dobře, přítelíčku, omlouvám se. Vděčíme ti za život a přinejmenším já na to nikdy nezapomenu."

Artemis tento rozhovor zvědavě poslouchal. „Soudím z toho, že si pamatuješ na všechno, Butlere."

Když aspoň na chvíli připustím, že tahle situace je skutečná, něco ti muselo povzbudit paměť. Schoval jsem třeba někde něco?"

Butler vytáhl z kapsy laserový disk.

„Přesně tak, Artemisi. Na tomhle disku byl vzkaz pro mě. A pro sebe jste tam nechal taky jeden."

Artemis si disk vzal. „No konečně," řekl. „Trocha inteligentní konverzace."

Artemis si našel vzadu v letounu malou toaletu. Byla určena pouze k použití v nejnaléhavějších případech a sedadlo bylo z nějakého houbovitého materiálu, který, jak ho ujistil Sláma, rozloží veškerý odpad, který jím projde. Artemis se rozhodl, že filtr vyzkouší jindy, a sedl si na malou římsu u okénka. Na stěně byla plazmová obrazovka, patrně proto, aby se cestující ani na toaletě nenudili. Stačilo jen zasunout disk do mechaniky pod obrazovkou a vzpomínky na skřítky se mu vrátí. Celý nový svět.

Vlastně starý.

Artemis otáčel diskem mezi palcem a ukazováčkem. Z psychologického hlediska, pokud tenhle disk vůbec do přístroje vkládá, znamená to, že nějaká část jeho já připouští, že tohle všechno je skutečně pravda. Vložit disk do videa ho může vrhnout ještě hlouběji do nějakého psychotického zážitku. Jenže nevložit ho tam může znamenat odsoudit svět k mezidruhovému válce. Svět skřítků a svět lidí se střetnou. *Co by udělal otec?* ptal se Artemis sám sebe.

Zasunul disk.

Na obrazovce se objevily dvě složky označené trojrozměrnými animovanými symboly, které k nim zřejmě přidal skřítkovský systém. Jména obou byla uvedena jednak anglicky a jednak v jazyce skřítků. Artemis si vybral vlastní složku tak, že se dotkl průhledného krytu plazmové obrazovky. Složka oranžově zažhnula a pak se zvětšila na celou obrazovku. Artemis viděl sám sebe ve Fowl Manor, jak sedí u svého stolu v pracovně.

„Buď zdrav," řekl ten Artemis na obrazovce. „Určitě jsi rád, že mě vidíš. Nepochybuji o tom, že tohle bude první inteligentní konverzace, jakou po dlouhé době povedeš."

Skutečný Artemis se usmál. „Správně," podotkl.

„Udělal jsem vteřinku pauzu," pokračoval Artemis na obrazovce, „abych ti dal možnost odpovědět, protože jinak by se to nedalo nazvat konverzací. Ale žádné další pauzy nebudou, protože je málo času. Kapitánka Myrta Krátká je dole, zabavuje ji tam Julie, ale určitě mě brzo přijde zkontrolovat. Za chvíli odlétáme do Chicaga, vypořádat se s jistým Jonem Spirem, který mi něco ukradl. Cenou za pomoc skřítků v téhle záležitosti je výmaz paměti. Všechny vzpomínky na Národ budou navěky pryč, leda bych dokázal zanechat vzkaz svému budoucímu já a přivolal tak vzpomínky zpátky. Toto je ten vzkaz. Následující videozáběry obsahují konkrétní podrobnosti z mých styků s Národem skřítků. Doufám, že tyto informace znovu rozsvítí utlumené mozkové spoje."

Artemis si zamnul čelo. Pořád se tam objevovaly ty nejasné, záhadné záblesky. Vypadalo to, že jeho mozek je připravený nervové dráhy obnovit. Potřeboval jen správný popud.

„A na závěr," řekl Artemis na obrazovce, „chci popřát tobě, tedy sobě, hodně štěstí. A vítěz zpátky." Příští hodina doslova letěla. Na obrazovce naskakovaly obrazy a doplňovaly prázdná místa v Artemisově mysli. Každá vzpomínka se zdála správná hned ve chvíli, kdy ji Artemis zpracoval.

Samozřejmě, myslel si. Tohle vysvětluje všechno. Ty zrcadlové kontaktní čočky jsem si nechal udělat, abych mohl skřítkům lhát a utajit existenci tohoto záznamu. Upravil jsem povolení k prohlídce u Slámy Hraboše, aby se dostal ven a mohl mi ten disk vrátit. Butler vypadá starší proto, že opravdu je starší; to kouzelné léčení v Londýně mu zachránilo život, ale stálo ho patnáct let.

Ne všechny vzpomínky byly příjemné. *Unesl jsem kapitánku Krátkou. Uvěznil jsem Myrta. Jak jsem to mohl udělat?*

Nemohl to už dál popírat. Bylo to všechno pravda. Všechno, co viděly jeho oči, byla skutečnost. Skřítky existovali a jeho život se prolínal s tím jejich po víc než dva roky. Ve vědomí mu vyskakovaly miliony obrazů a obnovovaly elektrické spoje v jeho mozku. Míhaly se mu před očima jako matoucí změt barev a úžasu. Méně schopný mozek než Artemisův by to možná docela vyčerpalo, ale mladý Ir byl nadšený.

Vím teď všechno, říkal si. *Už jsem Koboi jednou porazil a udělám to znovu.* To odhodlání ještě podpořil smutek. *Velitel Břízný je mrtvý. Vzala ho jeho Národu.*

Tohle Artemis věděl už předtím, ale teď to konečně něco znamenalo.

A pak tu byla ještě jedna myšlenka, naléhavější než ostatní. Zaplavila jeho mysl jako tsunami.

Já mám přátele? myslel si Artemis Fowl II. *Já mám přátele.*

Artemis vyšel z toalety jako někdo jiný. Fyzicky byl dosud potlučený, vyčerpaný a samá modřina, ale emocionálně byl připraven na všechno, co ho čeká. Kdyby ho v té chvíli analyzoval odborník na řeč těla, byl by si povšiml uvolněných ramen a otevřených dlaní a došel by k závěru, že tohle je (z psychologického hlediska) otevřenější a důvěryhodnější osoba než ta, která před hodinou na toaletu vešla.

Letoun parkoval v pomocném skluzu mimo běžné trasy a jeho cestující svačili. Ležely před nimi otevřené a vyprázdněné obaly od policejních potravinových dávek, největší hromada samozřejmě před Slámou Hrabošem.

Sláma se podíval po Artemisovi a okamžitě si změny všiml. „Bylo načase, že sis to v té hlavě srovnal," zavrčel Sláma a s námahou se zvedl. Já na ten záchod nutně potřebuju."

Já tě taky moc rád vidím, Slámo," usmál se Artemis a ustoupil stranou, aby mohl permoník projít.

Myrta ztuhla, sáček s džusem na půl cesty k ústům. „Pamatuješ se na něj?"

Artemis se znova usmál. „Samozřejmě, Myrto. Známe se víc než dva roky."

Myrta vyskočila a popadla Artemise za ramena.

„Artemisi. Tak ráda tě vidím. Myslím tebe doopravdy. Bohové vědí, že zrovna teď Artemise Fowla potřebujeme."

„No, tak je tady a hlásí se do služby, kapitánko."

„Pamatuješ se na všechno?"

„Ano. A nejdřív se ti musím omluvit za toho 'konzultanta'. To byla ode mě hrozná hrubost. Odpuť mi to, prosím."

„Ale jak to, že sis vzpomněl?" divila se elfka. „Neříkej mi, že stačilo zajít si na záchod a paměť ti naskočila."

„Ne tak docela." Artemis jí ukázal počítačový disk. „Tohle jsem dal Slámovi. Je to můj videodeník. Měl mi to vrátit, až ho pustí z vězení."

Myrta zavrtěla hlavou. „To není možné. Slámu prohledali odborníci. Jediná věc, kterou jsi mu dal, byl ten zlatý medailon."

Artemis naklonil disk tak, že se zaleskl.

„No jistě," uhodila se Myrta do čela. „Ty jsi ten disk maskoval jako zlatý medailon. To bylo vážně chytré."

Artemis pokrčil rameny. „Spíš geniální. Takhle zpětně to vypadá jen chytře, ale původní nápad byl prostě geniální."

Myrta naklonila hlavu ke straně. „Geniální. Jak jinak. Věř tomu nebo ne, ale tenhle samolibý úsměv mi chyběl."

Artemis se zhluboka nadechl. „To s Juliem mě strašně mrzí. Já vím, že naše vztahy nebyly vždycky

nejlepší, ale hrozně jsem si ho vážil a obdivoval jsem ho."

Myrta si otřela oči hřbetem ruky. Neřekla nic, jen kývla. Kdyby Artemis potřeboval ještě další důvod, proč jít po Opal Koboi, tenhle pohled na zdrcenou elfskou kapitánku by mu stačil.

Butler polkl obsah jedné potravinové dávky jediným soustem. „Tak se všichni zase známe a teď bychom se měli pokusit Opal Koboi najít. Svět je velký."

Artemis pohrdlivě mávl rukou. „Není třeba. Já vím přesně, kde je ta naše vražedkyně. Jako všichni megalomani má chuť se předvádět."

Došel k plastové klávesnici počítače na zdi a vyvolal na obrazovku mapu Evropy.

„Koukám, že se ti vrátila i gnómština," popotáhla Myrta.

„Samozřejmě," kývl Artemis a jednu část mapy zvětšil. „Opal odhalila ze svých plánů trochu víc, než tušila. Uklouzla jí dvě slova, i když jedno by bylo stačilo. Řekla, že jako člověk se bude jmenovat Belinda Zito. A kdybyste chtěli dovést lidi k Národu, kým jiným byste se tak asi spíš nechali adoptovat než proslulým miliardářem a ochráncem životního prostředí Giovannim Zitem?"

Myrta došla k obrazovce blíž. „A kde toho pana Zita najdeme?"

Artemis párkrát ťukl do tlačítek a zvětšil Sicílii.

„Na jeho světově proslulé Farmě *Země*. To je tadyhle, v provincii Messina," řekl.

Sláma vystrčil hlavu z toalety. Zbytek byl našťěstí schovaný za dveřmi. „Slyšel jsem dobře, že mluvíte o Blátivém jménem Zito?"

Myrta se obrátila k permoníkovi a pak zase rychle zpátky. „Ano. A co? A pro nebesa, zavři ty dveře."

Sláma přitáhl dveře, až zbyla jen škvírka. „Zrovna jsem tu koukal na lidskou telku, jako to děláte vy.

No a na CNN zrovna nějaký Zito je. Myslíte, že je to on?"

Myrta popadla ze stolu dálkové ovládání.

„Upřímně doufám, že ne," řekla. „Ale vsadím krk, že je."

Na obrazovce se objevila skupina lidí. Stáli v místnosti, která vypadala jako laboratoř, a měli na sobě bílé pláště. Jeden z nich se od ostatních výrazně lišil. Mohlo mu být nějakých šestá sedmačtyřicet, byl snědý, měl výraznou hezkou tvář a přes límec mu splývaly dlouhé vlnité vlasy. Měl brýle bez obrouček a laboratorní plášť. Pod bílými klopami pláště vykukovala pruhovaná košile značky Versace.

„Giovanni Zito," ukázal na něj Artemis.

Je to skutečně neuvěřitelné," říkal Zito právě s mírným přízvukem reportérovi. „Poslali jsme kosmické lodi na jiné planety a nemáme ponětí, co vlastně leží pod našima nohama. Vědci nám dokážou říct, jaké chemické složení mají prstence Saturnu, ale upřímně řečeno nevíme, jak to vypadá uprostřed naší vlastní planety."

„Ale pod zem už přece byly vyslány sondy," namítl reportér a snažil se tvářit, že tuhle informaci se nedozvěděl až teď ze sluchátka.

„Ano," souhlasil Zito. „Ale jen do hloubky kolem třinácti čtrnácti kilometrů. My se potřebujeme dostat až k samotnému vnějšímu jádru, a to je kolem tří tisíc kilometrů hluboko. Představte si, kdyby se proudy tekutého kovu ve vnějším jádru daly zkrotit. V tom kovu je tolik energie, že by to mohlo navěky pohánět všechny stroje lidstva."

Reportér byl skeptický - přinejmenším ten skutečný vědec, který mu radil přes sluchátko, mu řekl, aby byl skeptický. „Ale to jsou všechno spekulace, doktore Zito. Cesta do středu Země je přece jen fantazie, ne? Něco takového je možné jen na stránkách science fiction."

Přes tvář Giovanniho Zita přelétl podrážděný mrak. „Ujišťuji vás, že to není fantazie. Tohle není žádná vyfantazírovaná cesta. Posíláme tam automatickou sondu, která se jen ježí senzory. Ať je tam dole cokoli, my to zjistíme."

Reportér vytřeštil oči v panice, protože ve sluchátku se ozvala obzvlášť technická otázka. Několik vteřin poslouchal a vyslovoval slova tak, jak je slyšel.

„Doktore Zito, ehm... Ta sonda, kterou tam dolů posíláte, ta bude myslím obklopená sto miliony tun roztaveného železa za teploty asi pět a půl tisíce stupňů Celsia. Je to tak?"

„Přesně tak," potvrdil Zito.

Reportérovi se zřejmě ulevilo. „Ano. Věděl jsem to. Ale oč mi jde: shromáždit tolik železa potrvá několik let. Proč jste nás sem tedy dnes pozval?"

Zito vzrušeně zatleskal. „To je právě to úžasné. Jak víte, sonda do jádra byla dlouhodobý projekt. Plánoval jsem shromáždit železo během příštích deseti let. Ale teď laserové vrty odhalily hluboko položené ložisko hematitu, železné rudy, na spodním okraji zemské kůry přímo tady na Sicílii. Je neuvěřitelně bohaté, snad až osmdesát pět procent železa. Stačí jen odpálit uvnitř ložiska několik náloží a

budeme své roztavené železo mít. Už jsem od vlády získal povolení k těžbě."

Další otázku položil reportér úplně sám. „Takže, doktore Zito, kdy ty nálože odpálíte?"

Giovanni Zito vytáhl z kapsy laboratorního pláště dva tlusté doutníky.

„Odpálíme je dnes," řekl a jeden doutník podal reportérovi. „O deset let dřív. Je to historický okamžik."

Zito roztáhl závěsy v kanceláři, takže za oknem bylo vidět ohrazenou křovinatou oblast. Uprostřed toho asi kilometru čtverečního trčel ze země konec kovové roury. Před jejich očima z ní vylezla parta dělníků a spěchala pryč. Z roury stoupaly obláčky nějakého chladicího plynu. Muži nastoupili do golfového vozíku a z oblasti vyjeli. Schovali se v betonovém krytu na jejím obvodu.

„Na strategických místech uvnitř ložiska je uloženo několik megatun TNT," vysvětloval Zito.

„Kdybychom něco takového odpálili na povrchu, vyvolalo by to zemětřesení stupně sedm Richterovy škály."

Reportér nervózně polkl. „Opravdu?"

Zito se zasmál. „Nebojte se. Nálože jsou tvarované. Výbuch zamíří dolů a dovnitř. Železo se roztaví a začne klesat dolů k zemskému jádru a sondu bude unášet s sebou. My neucítíme skoro nic."

„Dolů a dovnitř? Jste si tím jistý?"

„Naprosto," kývl Zito. „Tady nahoře jsme zcela v bezpečí."

Na stěně za Žitem třikrát pípl reproduktor. „Dottori Zito," řekl hrubý hlas. „Připraveni. Připraveni."

Zito uchopil ze stolu černý dálkový detonátor.

„Přišel čas," řekl zasněně. Podíval se přímo do kamery. „Moje drahá Belindo, tohle je pro tebe."

Zito stiskl tlačítko a s napjatě rozšířenými očima čekal. Ostatní lidé v místnosti, asi deset vědců a techniků, se s úzkostí obrátilo k přístrojovým deskám a monitorům.

„Detonace," ohlásil jeden.

Čtrnáct kilometrů pod zemí čtyřicet dva tvarovaných náloží zároveň vybuchlo a roztavilo sto osmnáct milionů tun železa. Železo rozdrtilo a spálilo kameny i všechno ostatní. Z válcovitého otvoru vyrazil oblak dýmu, ale žádná zjevná vibrace nepřišla.

„Sonda funguje na sto procent," řekl jeden technik.

Zito si oddechl. „To byla naše největší starost. I když je sonda konstruovaná právě na takovéhle podmínky, nikdo na světě ještě takový výbuch neprovedl." Obrátil se k jinému laborantovi. „Co pohyb?"

Muž zaváhal a pak odpověděl. „Ano, doktore Zito. Vertikální pohyb. Pět metrů za vteřinu. Přesně podle vaší hypotézy."

Pod zemskou kůrou obrovská masa železa a kamení začala ztěžka klesat k zemskému jádru. Bublala a vařila se, převalovala a syčela, prohlodávala se zemským pláštěm pod sebou. A v tavenině sonda velká jako grapefruit dál vysílala svá data.

V laboratoři se rozpoutalo spontánní veselí. Muži a ženy se objímali. Zapalovaly se doutníky, létaly zátky šampaňského. Někdo dokonce vytáhl housle.

Jsme na cestě!" volal jásající Zito a zapálil reportérovi doutník. „Člověk míří do středu Země. Pozor tam dole!"

V ukradeném skřítkovském letounu Myrta zastavila obraz. Zitův triumfující výraz vyplnil celou obrazovku.

„Pozor tam dole," opakovala zachmuřeně. „Člověk míří do středu Země."

Nálada v letounu se pohybovala od pochmurné po zoufalou. Zvlášť si to brala Myrta. Celá skřítkovská civilizace byla znova v ohrožení a tentokrát tu nebyl velitel Břízný, aby hrozbě čelil. A nejen to - protože policejní čluny, které pronásledovaly Slámu s Butlerem, vyřadily letounu všechny komunikace, nebylo ani jak varovat Klusáka, že se sonda blíží.

„Nepochybuju o tom, že už o ní ví," ujišťoval Artemis. „Ten kentaur monitoruje všechny lidské stanice."

Jenže neví, že Zitovi svými skřítkovskými znalostmi pomáhá Opal Koboí." Myrta ukázala na Giovanniho obraz. „Podívej na ty oči. Ten chudák byl tolikrát mesmerizovaný, že má okraje zornic doslova roztrhané."

Artemis si zamyšleně hladil bradu. Jak znám Klusáka, zřejmě ten projekt monitoroval od samého začátku. Nejspíš má pro jistotu připravený nějaký plán."

„To určitě má. Plán proti bláznivému nápadu, který se má uskutečnit za deset let a nejspíš vůbec ne-

bude fungovat."

Jistě," souhlasil Artemis. „Na rozdíl od vědecky podloženého plánu, který se uskutečňuje právě teď a má velikou šanci uspět."

Myrta vykročila do kokpitu. „Musím se vzdát policii, i když mě podezírají z vraždy. Tady je v sázce víc než moje budoucnost."

„Moment," protestoval Sláma. „Já jsem kvůli tobě utekl z vězení. Nemám chuť nechat se tam strčit zpátky."

Artemis jí zastoupil cestu. „Počkej chvíli, Myrto. Přemýšlej o tom, co se stane, když se vzdáš."

„Artemis má pravdu," přidal se Butler. „Měla bys o tom přemýšlet. Jestli je vaše policie stejná jako ta lidská, tak uprchlíky nevtá zrovna s otevřenou náručí. Leda tak s otevřenými dveřmi celý."

Myrta se donutila zastavit se a přemýšlet, ale bylo to těžké. Každá vteřina, kterou čekala, byla zároveň vteřinou, kdy si obrovský železný slimák prokousával cestu zemským pláštěm.

„Když se vzdám Vnitřnímu vyšetřování, vezmou mě do vazby. Jako policistku mě tam můžou držet až dvaasedmdesát hodin bez rozhodnutí soudu. A jako podezřelou z vraždy dokonce až týden. I kdyby se našel někdo, kdo by věřil, že jsem úplně nevinná a že za tím vším je Opal Kobi, trvalo by nejméně osm hodin získat povolení k operaci. Ale pravděpodobnější je, že všechna moje tvrzení by považovali jen za běžné výmluvy provinilého. Zvlášť kdybyste je potvrdzovali vy tři. Bez urážky."

„Nikdo se neurazil," kývl Sláma.

Myrta si sedla a složila hlavu do dlaní. „Můj svět je pryč. Pořád si myslím, že existuje nějaká cesta zpátky, ale ono je to pořád horší a horší."

Artemis jí položil ruku na rameno. „Odvalu, kapitánko. Ptej se sama sebe, co by udělal velitel."

Myrta se třikrát zhluboka nadechla, pak vyskočila ze židle, záda odhodlaně napřímená.

„Nezkoušej se mnou manipulovat, Artemisi Fowle. Já se rozhoduju sama za sebe. Ale tak nebo tak, Julius by si to s Opal Kobi vyřídil sám. Takže já to udělám taky."

„Výborně," kývl Artemis. „V tom případě potřebujeme strategii."

Jo. Já budu pilotovat. Ty zaměstnej ten svůj mozek a vymysli nějaký plán."

„Každý to, co umí nejlíp," kývl chlapec. Usadil se do křesla, jemně si masíroval spánky špičkami prstů a začal přemýšlet.

TATÍNKOVA HOLČIČKA

Opalin plán, jak přivést do kontaktu svět lidí a skřítků, byl velice jednoduchý provedením, ale geniální svou původní myšlenkou. Ulehčila prostě jednomu člověku to, co stejně chtěl udělat. Skoro každá velká energetická společnost na světě měla projekt sondy k zemskému jádru, ale všechno se pohybovalo v hypotetické rovině vzhledem k velikému množství výbušnin potřebných k proražení zemské kůry a železa nezbytného k tomu, aby sonda pronikla zemským pláštěm.

Opal si ze svého seznamu potenciálních loutek vybrala Giovanniho Zita ze dvou důvodů: Zito měl obrovské bohatství a vlastnil pozemky přímo nad velikým a vysoce kvalitním ložiskem hematitu. Giovanni Zito byl sicilský inženýr a průkopník na poli alternativních zdrojů energie. Byl to zapálený ochránce životního prostředí a vyvinul několik způsobů, jak vytvářet elektřinu a nedrancovat přitom Zemi ani neničit prostředí. Bohatství mu přinesl vynález Zitovy solární turbíny, což byla větrná elektrárna se solárními panely místo lopatek. Její výkon se tak oproti konvenčním větrným elektrárnám mnohonásobně zvýšil.

Před šesti týdny se Zito vrátil z Ženevy, ze summitu o ochraně životního prostředí, kde měl klíčový projev k ministrům Evropské unie. Než dorazil do své vily s výhledem na Messinskou úžinu, zapadající slunce vrhalo na vodu oranžové odlesky a Zito byl vyčerpaný. Mluvit s politiky bylo těžké. Dokonce i ty, kteří měli o ochranu životního prostředí upřímný zájem, brzdili jiní, které platily velké nadnárodní společnosti.

Zito si napustil vanu. Vodu zahřívaly solární panely na střeše. Vlastně celá vila byla soběstačná, pokud šlo o energii. V solárních bateriích bylo tolik elektřiny, že by stačila osvětlovat a vytápět dům šest měsíců. A emise přitom nulové.

Po koupeli se Zito zabalil do koupacího pláště, nalil si sklenici bordeauxského a usadil se do svého oblíbeného křesla.

Dlouze se napil a snažil se zahnat celodenní napětí. Přejel očima po známé řádce zarámovaných

fotografií na stěně. Většinou to byly titulní stránky časopisů opěvující jeho technické inovace, ale jeho nejoblíbenější, tou, která ho proslavila, byla fotografie mladšího Giovanniho Zita, jak sedí na hřbetě velryby kepokaka a nad nimi se tyčí velrybářská loď. Nešťastný tvor uvázl v mělkých vodách a nemohl se ponořit, takže Zito mu skočil z člunu ochránců přírody rovnou na hřbet a chránil ho tak před harpunami velrybářů. Někdo na člunu to vyfotografoval a tahle fotka se stala jedním z nejslavnějších mediálních záběrů minulého století.

Zito se usmál. To byly bezstarostné časy. Právě chtěl zavřít oči a před večerí si krátce schrupnout, když se v koutě pokoje ve stínu něco pohnulo. Něco malého, sotva do výšky stolu.

Zito se zprudka narovnal. „Co je to? Je tam někdo?”

Rozsvítila se lampa a ozářila malou holčičku sedící na stoličce. Držela v ruce šňůru od lampy a nevypadala nijak vystrašená ani znepokojená. Dívka byla vlastně úplně klidná a vyrovnaná a dívala se tak, jako by veřelcem byl Zito, ne ona.

Giovanni vstal.

„Kdo jsi, maličká? Co tu děláš?”

Dívka na něj upřela úplně neuvěřitelné oči. Temně hnědé oči. Hluboké jako kád' čokolády.

Jsem tady kvůli tobě, Giovanni," řekla hlasem stejně krásným jako její oči. Vlastně úplně všechno na ní bylo krásné: porcelánová pleť... a ty oči. Nemohl od nich odtrhnout zrak.

Zito bojoval s okouzlením. „Kvůli mně? Jak to myslíš? Máš tu někde maminku?”

Dívka se usmála. „Tady ne. Ty jsi teď moje rodina.”

Giovanni se pokoušel pochopit smysl té prosté věty, ale nedokázal to. Jenže - bylo to skutečně tak důležité? Ty oči a ten hlas. Tak melodický. Jako když cinká křišťál.

Lidé reagují na skřítkovský mesmer různě. Většina jich okamžitě podlehne jeho hypnotickému kouzlu, ale pak jsou silnější povahy, které potřebují trochu nutit. A čím víc je nutíte, tím větší je riziko poškození mozku.

„Já jsem teď tvoje rodina?” opakoval Zito pomalu, jako by v každém slově hledal skrytý význam.

„Ano, člověče,” utrhla se na něj Opal netrpělivě a přitlačila. „Moje rodina. Já jsem tvoje dcera Belinda. Minulý měsíc jsi mě tajně adoptoval. Papíry máš v sekretáři.”

Zitův pohled se rozostřil. „Adoptoval? V sekretáři?”

Opal bubnovala prstíky o podstavec lampy. Zapomněla už, jak umějí být někteří lidé nemožní, zvláště pod mesmerem. A tohle má prý být génius.

„Ano. Adoptoval. V sekretáři. Miluješ mě víc než život, vzpomínáš? Udělal bys cokoli pro svou milovanou Belindu.”

Zitovi se objevila v koutku oka slza. „Belinda. Moje holčička. Udělal bych pro tebe cokoli, miláčku, cokoli.”

„Ano, ano, ano,” odpověděla netrpělivě Opal. „Samozřejmě. To jsem říkala. Jen proto, že jsi mesmerizovaný, nemusíš ještě opakovat všechno, co řeknu. Hrozně to obtěžuje.”

Zito si povšiml v rohu dvou malých tvorů. Tvorů se špičatýma ušima. Ten fakt pronikl i přes otupělost mesmeru.

„Vidím. Táhle. Jsou to lidé?”

Opal probodla bratry Brillovy pohledem. Neměli se vůbec ukazovat. Mesmerizovat silnou mysl, jako je ta Zitova, byla dost choulostivá záležitost i bez takového rozptylování.

Přidala do svého hlasu ještě jednu vrstvu. „Ty postavy nevidíš. Nikdy je neuvidíš.”

Zitovi se ulevilo. „Samozřejmě. Dobře. Vůbec nic. Klamou oči.”

Opal se zamračila. Lidi! Stačí první náznak stresu a gramatika vyletí oknem. Klamou oči. To snad není možné.

„Tak, Giovanni, tatínku. Myslím, že si musíme promluvit o tvém příštím projektu.”

„Myslíš auto na vodu?”

„Ne, hlupáku. Ne auto na vodu. Sonda do zemského jádra. Víím, že jsi takovou navrhl. Na člověka docela slušný design, i když v něm udělám pár změn.”

„Sonda k jádru. Nejde. Neprojdeme pláštěm. Málo železa.”

„Sonda neprojde pláštěm. Máme málo železa. Mluv pořádně, propána. Už tak je dost těžké mluvit blátivinou, ještě abych musela poslouchat to tvoje blábolení. Vážně, vy lidští géniové vůbec nejste tak skvělí, jak se o vás tvrdí.”

Zitův omámený mozek se skutečně snažil. „Omlouvám se, nejdražší Belindo. Chci říct jenom to, že projekt sondy k zemskému jádru je dlouhodobá záležitost. Bude muset počkat, dokud neobjevíme

praktický způsob, jak nashromáždit tolik železa a jak prorazit zemskou kůru."

Opal se podívala na zmámeného Sicilana. „Chudinko milý hloupý tatínku. Vyvinul jsi superlaser a ten tu kůru prořízne. Nevzpomínáš si?"

Zitovi stekla po tváři kapka potu. „Superlaser? No, když teď o tom mluvíš..."

„A jestlipak uhodneš, co najdeš, až tu kůru prořízneš?"

Zito to uhodl. Aspoň část intelektu ještě patřila jen jemu. „Ložisko hematitu? Ale to by muselo být ohromné. A hodně čisté."

Opal ho vedla k oknu. V dálce se od lopatek větrných elektráren odráželo světlo hvězd.

„A kde myslíš, že by bylo dobře kopat?"

„Myslím, že pod elektrárnami," řekl Zito a opřel si čelo o chladné sklo.

„Výborně, tati. Když tam budeš dolovat, já budu hrozně šťastná."

Zito pohladil šotku po vlasech. „Hrozně šťastná,"

řekl ospale. „Belindo, holčičko moje. Papíry v sekretáři."

„Papíry jsou v sekretáři," opravila ho Opal. Jestli nepřestaneš s tímhle dětským žvatláním, budu tě muset potrestat."

A neměl to být vtip.

Myrta se musela cestou na povrch vyhýbat hlavním skluzům. Klusákové senzory monitorovaly veškerý pohyb na komerčních a policejních trasách. To znamenalo navigovat bez světla a proplétat se pomocnými skluzy, jenže druhá možnost byla nechat se vysлідit kentaurovými štenicemi a dovléct na policejní ústředí dřív, než bude úkol splněný.

Myrta se vyhýbala stalaktitům velikým jako mrakodrapy a prosmekávala se kolem kráterů hemžících se světélkujícím hmyzem. Myrta ale pilotovala instinktivně. Její myšlenky byly kilometry daleko, zabývaly se událostmi uplynulých čtyřadvaceti hodin. Vypadalo to, že její srdce konečně začíná vnímat totéž co tělo.

Všechna její předchozí dobrodružství s Artemisem v porovnání se současnou situací byly jen komiksové vylomeniny. Vždycky nakonec nastalo nějaké „a žili šťastně až do smrti". Občas to bylo o chlup, ale všichni z toho vyšli živí. Myrta se zadívala na pravý ukazováček, na ten, jímž tiskla spoušť. U kořene byla vidět slabá jizva v místech, kde byl oderván během té záležitosti v Arktidě. Byla by mohla jizvu zahojit úplně nebo ji zakrýt prstenem, ale ona dávala přednost tomu ji vidět. Jizva k ní patřila. Také velitel k ní dřív patřil. Její nadřízený, její přítel.

Smutek jako by ji celou vyprázdnil a pak zase naplnil až po okraj. Nějakou dobu ji poháněla myšlenka na pomstu. Ale teď jí dokonce ani představa, jak zavírá Opal Koboi do studené cely, v srdci nevznítala jiskřičku pomstychtivé radosti. Bude pokračovat a postará se, aby byl Národ zachráněn před lidmi. Až bude tenhle úkol hotov, asi bude vhodný čas pořádně se podívat na vlastní život. Možná je tu pár věcí, které by potřebovaly změnit.

Sotva Artemis dokončil svou práci na počítači, přivolał všechny do kabiny pro cestující. Jeho „nové staré" vzpomínky mu přinášely obrovské potěšení. Přejížděl prsty po gnómské klávesnici a znovu žasl nad lehkostí, s jakou zvládá skřítkovský systém. Žasl také nad samotnou technikou, i když ta pro něj už nebyla nová. Chlapec cítil stejné nadšení ze znovuobjevování, jako když malé dítě náhodou najde ztracenou oblíbenou hračku.

Během poslední hodiny bylo znovuobjevování hlavním tématem jeho života. Mít hlavní téma hodinu nevypadá jako nic zvláštního, avšak Artemis měl katalog vzpomínek a ty se teď všechny snažily se připomenout. Už přímo ty vzpomínky byly dost znepokojivé: jak naskakovali do radioaktivního vlaku u Murmanská nebo jak letěli přes oceán, schovaní pod maskovací fólií LEPreko. Ale Artemise především zajímalo, jak se účinky vzpomínek násobí. Doslova cítil, jak se stává jiným člověkem. Ne přesně takovým, jakým býval, ale téměř. Než mu skřítkci vymazali paměť v rámci dohody kolem Jona Spira, jeho osobnost prodělávala něco, co by se

patrně dalo nazvat změnou k lepšímu. Dokonce natolik, že se rozhodl chovat se zcela legálně a daroval devadesát procent obrovitého Spirova majetku Amnesty International. Od výmazu paměti se vrátil ke starým způsobům a hověl své vášni pro zločiny. Teď byl někde uprostřed. Neměl chuť ubližovat nevinným ani je okrádat, ale vzdát se svých zločineckých plánů se mu také moc nechťelo. Někteří lidé si prostě říkají o to, aby je někdo okradl.

Snad největším překvapením však bylo, jak velice toužil pomoci svým skřítkovským přátelům a jak opravdový smutek pocítil nad smrtí Julia Břízného. Pro Artemise nebyly ztráty nic nového; ztratil a

zase našel už všechny své blízké. Juliova smrt ho zasáhla právě tak hluboko jako kterákoli z předchozích ztrát. Jeho touha pomstít velitele a zastavit Opal Kobi však byla mocnější než jakýkoli zločinecký popud, který kdy zažil.

Artemis se pro sebe usmál. Zdá se, že dobro je ještě silnější motivace než zlo. Koho by to bylo napadlo?

Zbytek skupiny se shromáždil kolem centrálního holografického projektoru. Myrta zaparkovala letoun na podlaze pomocného skluzu kousek pod povrchem.

Butlerovi nezbylo nic jiného než sedět ve dřepu; tahle loď byla stavěná na skřítky.

„Tak co, Artemisi, co jste zjistil?“ zeptal se obrovitý strážce a pokoušel se založit si mohutné ruce, aniž by přitom srazil někoho menšího.

Artemis zapnul holografickou animaci, která se pomalu otáčela uprostřed kajuty. Na ní byl průřez Zemí od kůry po jádro. Artemis rozsvítil laserové ukazovátko a začal s výkladem.

Jak vidíte, mezi povrchem Země a vnějším jádrem je vzdálenost asi tři tisíce kilometrů.”

V tekutém vnějším jádru na projekci se přelévало a bublalo roztavené magma.

„Lidstvu se ovšem nikdy nepovedlo proniknout kůrou dál než čtrnáct kilometrů. Aby se někdo dostal hloub, musel by použít jaderné hlavice nebo obrovské množství dynamitu. Výbuch takového rozsahu by mohl vyvolat velké posuny tektonických ker Země a způsobit na celém světě zemětřesení a přílivové vlny.”

Sláma se jako obvykle něčím cpal. Nikdo nevěděl čím, protože lodní špižírnu vyplenil už před hodinou. A nikdo se ani moc nechtěl ptát. „To nevypadá dobře.”

„Taky není,” souhlasil Artemis. „Proto také tuhle teorii o sondě v železe nikdo nevyzkoušel v praxi, až teď. Původně myšlenku vymyslel Novozélandčan, profesor David Stevenson. Je mimochodem velice chytrý, i když nepraktický. Odolnou sondu obalit sto miliony tun roztaveného železa. Železo pronikne skulinou, kterou vytvoří výbušnina, a dokonce tu trhlinu za sebou zavře. Během týdne se sonda dostane k jádru. Železo je pohlceno vnějším jádrem a sonda se postupně rozpadne. Celý ten projekt je dokonce i šetrný k životnímu prostředí.”

Projekce změnila Artemisova slova v obrazy.

Jak to, že železo zase neztuhne?“ ptal se Sláma.

Artemis zvedl dlouhé tenké obočí. „Neztuhne? Ta masa je tak obrovská, že to prostě nejde.”

Myrta vstala, vstoupila do projekce a podrobně si prohlížela ložisko. „O tomhle musí Klusák vědět. Něco tak velkého lidé nemohli udržet v tajnosti.”

„To je pravda,” spustil Artemis druhou holografickou projekci. „Prohledal jsem palubní databázi a našel jsem tohle: Klusák provedl několik počítačových simulací, už víc než před osmdesáti lety. Došel k závěru, že nejlepší způsob, jak se s tou hrozbou vypořádat, je vysílat k takové případné sondě nesprávné informace. Pro lidi by sonda prostě klesala pár set kilometrů přes různé rudy a pak by masa kovu ztuhla. Naprostý a velice nákladný neúspěch.”

Počítačová simulace ukazovala, jak se z Jistoty vysílají informace do sondy uprostřed kovu. Nad zemí si vědci jako vystřížení z komiksu drbali hlavy a trhali poznámky.

„Velice zábavné,” podotkl Artemis.

Butler studoval hologram. „Mám za sebou dost akcí na to, abych věděl, že tahle strategie má jednu velkou díru, Artemisi,” řekl.

„Ano?”

Butler si s námahou klekl a prstem přejel po trase sondy. „Co když se ta sonda na cestě setká s některým skluzem Národa? Jakmile kov jednou prorazí skluz, tak je na expresní trati do Jistoty.”

Artemise velice potěšila chytrost a všímavost jeho strážce. „Ano, to jistě. Proto je čtyřicet hodin denně v pohotovosti nadzvukový útočný letoun, který má v případě potřeby taveninu odvést jinam.

Všechny lidské projekty sond jsou monitorované, a pokud se zdá, že by některý z nich mohl představovat hrozbu, je tiše sabotován. Když to nevyjde, policejní geologická jednotka se pod taveninu provrtá a změní její tok tvarovanými náložemi. Železo pokračuje novou cestou, kterou pro ně nálože vyrazí, a Jistota je v bezpečí. Samozřejmě že ten důlní letoun nebyl nikdy použit.”

Je tu ještě jeden problém,” namítla Myrta. „Musíme počítat s podílem Opal. Je jasné, že Giovannimu Zitovi pomohla provrtat plášť, možná skřítkovským laserem. Můžeme také předpokládat, že vylepšila i samotnou sondu, takže Klusákovy falešné signály nepřijme. Musí tedy mít v plánu dostat nějak tu sondu do kontaktu s Národem. Ale jak?”

Artemis rozsvítil třetí hologram a první dva vypnul. Tenhle třírozměrný obraz představoval Zitovu

Farmu Země a kůru a plášť pod ní.

Já myslím, že takhle," řekl. „Zito s Opalinou pomocí roztaví tohle ložisko. To začne klesat rychlostí pět metrů za vteřinu k zemskému jádru a díky vylepšením, která na něm Koboi provedla, vysílá přesné údaje. Klusák si mezitím myslí, že jeho plán perfektně funguje. V hloubce sto sedmdesát kilometrů se ta kovová masa bude pohybovat necelých pět kilometrů od tohoto hlavního skluzu, E7, který ústí v jižní Itálii. Tři sta kilometrů postupují souběžně, pak se zase rozejdou. Kdyby Opal mezi těmi dvěma tunely vytvořila trhlinu, železo by si vybralo cestu nejmenšího odporu a vylilo by se do skluzu."

Myrta cítila, jak ji opouští síla. „Do skluzu a tím rovnou do Jistoty."

„Přesně tak," kývl Artemis. „Tehle konkrétní skluz běží necelé dva tisíce kilometrů víceméně diagonálně k západu a město samo míjí ve vzdálenosti pěti set metrů. Při rychlosti, jakou kov nabere ve volném pádu, odřízne dobrou polovičku města. A všechno, co zbude, bude vysílat signály, které uslyší celý svět."

„Ale máme stěny odolné proti výbuchu," namítla Myrta.

Artemis pokrčil rameny. „Myrto, na světě ani pod ním není nic, co by dokázalo zastavit sto milionů tun roztaveného hematitu ve volném pádu. Všechno, co mu přijde do cesty, bude zničeno. Většina železa obloukem zahne a poteče tunelem dál, ale přímo dolů ho bude pokračovat ještě dost na to, aby prorazilo sebeodolnější stěny."

Cestující letounu se dívali na Artemisovu počítačovou simulaci, na níž roztavený kov prorazil veškerá obranná opatření Jistoty, čímž zároveň umožnil, aby sonda zachytila všechny skřítkovské elektronické signály.

„Počet obětí dosáhne asi pětapadesáti procent," doplnil Artemis. „Možná i víc."

Jak to Opal dokáže, aniž by ji zachytily Klusákovy senzory?"

„To je jednoduché," odpověděl Artemis. „Prostě umístí v E7 tvarovanou nálož v hloubce sto sedmdesát kilometrů a na poslední chvíli ji odpálí. Než Klusák tu explozi zachytí, bude už tak pozdě, že s tím nepůjde vůbec nic dělat."

„Takže musíme tu nálož odstranit."

Artemis se usmál. Kdyby to jen bylo takhle jednoduché. „Opal nebude nic riskovat. Kdyby ji nechala na stěně tunelu delší dobu, mohl by ji shodit nějaký otřes nebo by ji mohly objevit Klusákovy senzory. To její zařízení je určitě dobře odstíněné, ale stačí jedna trhлина v krytu a bude vysílat jako satelit. Ne, Opal tam tu nálož neumístí dřív než v poslední chvíli."

Myrta kývla. „No dobře. Tak počkáme, až ji tam dá, a pak ji vyřadíme."

„Ne. Když budeme čekat ve skluzu, Klusák nás najde. A jestli se to stane, Opal do toho skluzu ani nepáchne."

„No to je dobře, ne?"

„Ne tak docela. Můžeme ji na pár hodin zdržet, jenže nezapomeň, že Opal má tři sta kilometrů na to, aby tu nálož umístila. Klidně si může počkat, až nás policie zatkne, a pořád ještě bude mít spoustu času svou věc dokončit."

Myrta si protřela oči. Já to nechápu. Někdo snad už musí vědět, že Opal utekla. Klusák si to přece musel dát dohromady."

Artemis zaťal pěst. „To je jediný háček. Na tomhle jednom bodu celá situace visí. Klusák zjevně neví, že Opal unikla. Po útěku generála Šupináče byla určitě ta první, koho zkontrolovali."

Je to tak. Byla jsem u toho. Když Šupináč unikl, byla Opal pořád v bezvědomí. To rozhodně nemohla naplánovat ona."

„Ale přesto naplánovala," připomněl Artemis. „Mohla tamta Opal být dvojnice?"

„To není možné. Každý den kontrolují DNA."

„Takže Opal, která je pod dozorem, má DNA Koboi, ale prakticky žádnou mozkovou aktivitu."

„Přesně tak. Vypadá tak už rok."

Artemis chvilku mlčky přemýšlel. „To by mě zajímalo, jak daleko se pod zemí dostala technika klonování." Rázně došel k hlavnímu počítačovému terminálu a vyvolal si policejní informace na tohle téma.

„Dospělý klon je s originálem ve všech směrech totožný, až na to, že jeho mozkové funkce se omezují na udržování základních životních pochodů," četl. „Ve skleníkových podmínkách trvá rok až dva, aby klon dosáhl dospělosti." Artemis couvl od počítače a zatleskal. „To je ono. Takhle to provedla."

Navodila si to kóma sama, aby záměnu nikdo nezpozoroval. To tedy všechna čest."

Myrta uhodila pěstí do dlaně. „Takže i kdybychom přežili všechny pokusy nás zabít, veškeré řeči o

Opalině útoku by vypadaly jen jako výmluvy provinilých."

„Rekl jsem Vrabymu Verbenovi, že se Opal vrátila," vzpomněl si Sláma. „Ale to nevadí, protože ten si stejně už myslí, že mluvím z cesty."

„Kdyby Opal utekla," pokračoval mladý Ir, „celá policie by byla ve střehu a čekala nějakou intriku. Jenže jestli je Opal pořád ještě v komatu..."

„Není důvod k panice. A ta sonda je jen překvapení, nikoli ohrožení."

Artemis vypnul holografickou projekci. „Takže si musíme poradit sami. Musíme ukrást poslední nálož a neškodně ji odpálit výš, než je ta souběžná část. A nejen to, musíme taky odhalit Opal, aby nemohla prostě celý plán zopakovat. Na to samozřejmě musíme najít Opalin letoun."

Sláma byl najednou celý nesvůj. „Vy jdete po Koboi? Už zase? Tak to hodně štěstí. Mě vyložte na nejbližším rohu."

Myrta ho ignorovala. „Kolik máme času?"

Na plazmové obrazovce byla kalkulačka, ale Artemis ji nepotřeboval. „Železo klesá rychlostí pět metrů za vteřinu. To je osmnáct kilometrů za hodinu. Při téhle rychlosti se k té souběžné části dostane za nějakých devět a půl hodiny."

„Za devět odteď?"

„Ne," opravil ji Artemis. „Devět hodin od odpalu, a to už jsou skoro dvě hodiny."

Myrta rázně vykročila do kokpitu a připoutala se do pilotního křesla. „Sedm a půl hodiny na záchranu světa. Není nějaký zákon, který zaručuje aspoň čtyřicet?"

Artemis se připoutal v křesle koopilota. „Myslím, že Opal se nějakými zákony neobtěžuje," řekl. „Tak. Dokážeš při pilotování zároveň mluvit? Potřebuju vědět pár věcí o letounech a náložích."

Koňský

Na policejním ústředí se nemluvilo skoro o ničem jiném než o Zitově sondě. Popravdě řečeno, všichni byli docela rádi, že mohou myslet na něco jiného než na nedávné události. Policie neztrácela svoje lidi v akci často. A teď hned dva za jedinou směnu. Klusák to nesl hodně těžce, zvláště ztrátu Myrty Krátké. Jedna věc byla přijít o přítele, který zemřel při plnění svých povinností. Ale aby ten přítel - přítelkyně - byla ještě falešně obviněna z vraždy, to bylo k nesnesení. Klusák se nedokázal smířit s myšlenkou, že Národ si navěky zapamatuje Myrtu jako chladnokrevnou vražednici. Kapitánka Krátká byla nevinná. A co víc, byla to významovaná hrdinka a zasloužila si, aby se na ni tak vzpomínalo. Na zdi se rozsvítila obrazovka; byl to jeden z jeho technických asistentů. Elfovy špičaté uši se chvěly rozčilením.

„Sonda je už v hloubce sto kilometrů. Ani se mi věřit nechce, že se lidé dostali takhle daleko."

Ani Klusákovi se tomu nechtělo věřit. Teoreticky by mělo trvat desítky let, než lidé vyvinou laser tak pokročilý, aby dokázal proniknout zemskou kůrou a neuškvárit přitom půl kontinentu. Jenže Giovanni Zito zřejmě takový laser vyvinul a vůbec nebral ohledy na Klusákovy předpovědi pro jeho živočišný druh.

Klusák skoro litoval, že bude muset Zitův projekt zlikvidovat. Tenhle Sicilan byl jednou z nejzářivějších nadějí lidstva. Jeho plán na zkrocení síly vnějšího jádra byl dobrý, jenže by znamenal odhalení skřítků a to byla příliš velká cena.

„Dobře ji sledujte," přikázal a snažil se, aby to znělo zaujatě. „Zvláště v místech, kde bude postupovat paralelně s E7. Žádné potíže neočekávám, ale pro všechny případy mějte oči na stopkách."

„Ano, pane. A, pane, mám na druhé lince Vrabeho Verbenu. Z povrchu."

To vznítlo v kentaurových očích jiskřičku zájmu. Verbena? To byl ten víl, který nechal Slámu Hraboše ukrást policejní člun. Sláma utekl přesně toho dne, kdy byli jeho přátelé od policie zabiti. Náhoda? Možná. Ale možná ne.

Klusák se propojil na povrch a uviděl Verbenovu hrud'

Klusák povzdychl. „Vrabý! Vy se vznášíte! Pojd'te dolů, ať vás vidím."

„Promiňte," řekl Vrabý a dosedl na zem. Jsem trochu rozčilený. Velitel Chaluha mě strašně seřval."

„Co chcete, Vrabý? Pac a pusů? Já mám svých starostí dost."

Verbenovi doslova vlála křídla. Dalo mu strašnou práci udržet se na zemi. „Mám pro vás vzkaz, od Slámy Hraboše."

Klusák bojoval s touhou zařehnat. Nepochyboval o tom, že Sláma pro něj našel pár velice vybraných

slov.

„Tak do toho. Řekněte mi, co si nás přítel Nevymáchaná huba o mně myslí."

„Bude to jenom mezi námi, ano? Nestojím o to, aby mě poslali do výslužby pro duševní nevyrovnanost."

„Ano, Vraby, bude to mezi námi. Každý má právo být dočasně nevyrovnaný. Dneska zvlášť."

Je to úplně směšné. Ani minutu jsem tomu nevěřil," pokračoval Vraby a pokusil se sebejistě usmát.

Klusák se na něj obořil: „Co je směšné? Čemu nevěříte? Řekněte mi to, Vraby, nebo proletím tou linkou a vytáhnou to z vás osobně."

Je to spojení bezpečné?"

Jo!" zařval kentaur. Je bezpečné. Tak mi to řekněte. Řekněte mi, co mi Sláma vzkazuje."

Vraby se zhluboka nadechl a při výdechu ze sebe vypravil: „Opal Koboi se vrátila."

Klusákův smích se zrodil někde u jeho kopyt, a než se dostal ústy ven, nabyl značně na hlasitosti a intenzitě. „Opal se vrátila! Koboi se vrátila! Už to chápu. Sláma vás doběhl tak, že jste ho nechal ukrást letoun. Hrál na váš strach z toho, že se Opal vzbudí, a vy jste mu to zbaštil. Opal se vrátila, nechtějte mě rozesmát."

„Tak to říkal," potvrdil uraženě Vraby. „Nemusíte se tak strašně chechtat. Prskáte na kameru. Já mám taky nějaké city, víte?"

Klusák se pomalu přestal smát. Ostatně stejně to nebyl upřímný smích, jen výbuch emocí. Většinou smutku a trochy bezmocného vzteku.

Jasně, Vraby. Já vám to nemám za zlé. Sláma už oklamal chytřejší skřítky, než jste vy."

Vrabymu chvilku trvalo, než si uvědomil, že to byla urážka.

„Mohla by to být pravda," trval podrážděně na svém. „Můžete se plést vy. Bylo by to možné. Třeba vás Opal Koboi podvedla."

Klusák se podíval na jinou obrazovku na své zdi. „Ne, Vraby, to není možné. Opal nemůže být zpátky, protože se tady na ni zrovna dívám."

Živý přenos z Argonových klinik potvrdil, že Opal je stále v komatu, zavěšená ve svém postroji. Jen před pár minutami jí dělali ster na DNA.

Vraby zapomněl na svou uraženost. „To je neuvěřitelné," zamumlal. „Sláma mluvil tak upřímně."

Vážně jsem myslel, že je Myrta v nebezpečí."

Klusák zaškubal ocasem. „Cože? Sláma říkal, že je Myrta v nebezpečí? Ale Myrta je mrtvá. Umřela."

„Ano," kývl nabručeně Vraby. „To mi tu Sláma nejspíš kydal další hnůj. Bez urážky."

No jistě. Opal by zařídila, aby Myrtu obviňovali z Juliovy smrti. Takový krutý detail, to by byla celá Opal. Kdyby nevisela tady ve svém postroji. DNA nelže.

Vraby zaklepal na mikrofon, aby na sebe Klusáka upozornil.

„Poslyšte, Klusáku, nezapomeňte, co jste mi slíbil. Je to mezi námi. Nikdo další nemusí vědět, že jsem se nechal doběhnout permoníkem. To bych za týden seškraboval z chodníku hraboší kari."

Klusák bezmyšlenkovitě ukončil spojení. Jo, jak chcete. Mezi námi. Jasně."

Opal byla ještě pod zámkem. O tom nebylo pochyb. Určitě nemohla utéct. Kdyby ano, tak ta sonda je možná hrozivější, než se zdálo. Ale nemohla utéct. To není možné.

Klusák byl ale od přírody paranoidní a nedokázal to odbýt mávnutím ruky. Přinejmenším mohl provést pár testů, aby si byl jistý. Vlastně by si měl vyžádat povolení, ale jestli se mýlí, nemusí se nikdo nic dozvědět. A jestli má pravdu, nikdo se nebude starat o pár hodin počítačového času.

Kentaur rychle prohledal sledovací databázi a našel si záběry z přístupového tunelu, kde zemřel Julius. Něco si tam chtěl ověřit.

Ukradený letoun zvládl cestu k povrchu ve skvělém čase. Myrta letěla tak rychle, jak jen mohla, aniž zavařila řazení nebo celý letoun roztráskala o stěny skluzu. Čas byl sice klíčový, jenže tahle nesořodá posádka by nikomu moc neprospěla, kdyby ji museli seškrabovat ze stěny jako zapečenou paštiku.

„Tyhle staré necky se používají hlavně pro střídání hlídek," vysvětlovala Myrta. „Tenhle letoun policie koupila z druhé ruky při aukci zabaveného majetku zločinců. Je hodně vylepšený, aby se vyhnul celníkům. Kdysi patřil pašerákovi kari."

Artemis začichal. V kokpitu bylo dosud slabounce cítit typickou žlutou vůni.

„Proč by někdo pašoval kari?"

„Hodně pálivé kari je v Jistotě zakázané. Protože žijeme v podzemí, musíme si dost hlídat emise, chápeš?"

Artemis pochopil a rozhodl se víc to nerozebírat.

„Musíme najít Opalin letoun dřív, než se pustíme do podzemí a tím se prozradíme.“

Myrta dosedla poblíž louže černého oleje, jehož hladinu tak rozvlnila.

„Artemisi, už jsem tuším říkala, že to je neviditelný letoun. Nikdo ho neobjeví. Nemáme tak dokonalé senzory, abychom ho našli. Opal a ti její poskoci by si mohli ve svém letounu sedět třeba hned tady za rohem a naše počítače by o nich nevěděly.“

Artemis se naklonil nad palubní desku. Jdeš na to ze špatné strany, Myrto. My musíme zjistit, kde ten raketoplán není.“

Artemis spustil různé průzkumné programy a hledal stopová množství určitých plynů v okruhu sto padesáti kilometrů. „Můžeme myslím předpokládat, že neviditelný letoun bude někde hodně blízko u E7. Možná hned u jeho ústí, ale i tak je to pořád ještě hodně velký prostor, zvlášť když se musíme spoléhat jen na vlastní oči.“

„Vždyť to říkám. Ale pokračuj, určitě tím někam míříš.“

„Takže používám omezené sensorové antény tohohle člunu a prohledávám skluz odtud až k povrchu a ještě asi padesát kilometrů směrem dolů.“

„A co hledáš?“ zeptala se Myrta už trochu podrážděně. „Díru ve vzduchu?“

„Přesně,“ zasmál se Artemis. „Normální prostor se totiž skládá z určitých plynů: kyslíku, vodíku a tak dál; jenže neviditelný koráb všechny průzkumné paprsky odráží, takže senzory uvnitř žádné plyny nezjistí. Čili když najdeme malý kus prostoru bez těch všudypřítomných plynů...“

„Tak jsme našli neviditelný koráb,“ doplnila Myrta.

„Přesně tak.“

Počítač byl s průzkumem rychle hotový a vytvořil na obrazovce model okolního prostoru. Plyny byly zobrazeny různými přelévajícími se barvami.

Artemis přikázal počítači hledat anomálie. Našel tři, v jedné z nich abnormálně vysokou koncentraci oxidu uhelnatého.

„To bude nejspíš letiště. Spousta výfukových plynů.“

Druhá anomálie byla velký prostor jen se stopovými množstvími jakýchkoli plynů.

„Vakuum, patrně počítačová továrna,“ soudil Artemis.

Třetí anomálie byla malá oblast těsně u ústí E7, kde jako by nebyly vůbec žádné plyny.

„To je ona. Velikost je přesná. Je na severní straně ústí skluzu.“

„Dobrá práce,“ plácla ho Myrta zlehka po rameni. „Tak jedem.“

„Uvědomuješ si, doufám, že jak vystrčíme nos do hlavního skluzu, Klusák nás najde.“

Myrta dopřála motorům pár vteřin na zahřátí. „Na tyhle starosti je pozdě. Jistota je skoro tisíc kilometrů daleko. Než se sem někdo dostane, budou z nás buď hrdinové, nebo psanci.“

„Psanci už jsme teď,“ připomněl jí Artemis.

„To je pravda,“ souhlasila Myrta. „Ale brzo bychom mohli být psanci, které nikdo nepronásleduje.“

Opal Koboi je zpátky. Bylo by to možné? Ta myšlenka nedávala Klusákově uspořádané mysli pokoj a rušila každou myšlenku, kterou se pokoušel zformulovat. Nebude mít klid, dokud se tak či tak nepřesvědčí.

První, co musel zkontrolovat, byl videozáznam z E37. Kdyby vycházel z předpokladu, že Koboi je skutečně živá, vysvětlovalo by to spoustu věcí. Zaprvé tu divnou mlhu, která se objevila na všech záznamech. To nemusela být prostě porucha, mohla být umělá a něco zakrývat. Také ztrátu audio-signálu mohla zařídit Koboi, aby utajila, co si Myrta a Julius v tunelu říkali. A ten katastrofální výbuch mohlo být dílo Koboi, ne Myrtino. Tahle možnost přinesla Klusákovi obrovskou úlevu, ale ještě jí nepodléhal. Zatím nedokázal nic.

Klusák pustil záznam přes několik filtrů, ale bezúspěšně. Ta divná mlhavá část se nedala zaostřit, klonovat ani posunout. To samo bylo divné. Kdyby nejasné místo byla prostě porucha počítače, byl by Klusák patrně schopen něco s tím udělat. Jenže rozmazaná skvrna odolávala a odrážela všechno, čím na ni Klusák útočil.

No dobře, o high-tech ses postarala, myslel si kentaur, ale co takhle starý dobrý low-tech?

Klusák přetočil záznam na těch několik okamžiků před Juliovou smrtí. Nejasná skvrna se přesunula na Juliovu hrud' a skutečně se občas zdálo, že se na ni velitel dívá. Byla tam pod ní nějaká výbušnina?

Jestli ano, musela být odpálena na dálku. A rušivý signál byl patrně vyslán ze stejného dálkového ovládání. Povel k odpálení by vypnul všechny ostatní signály včetně rušení. To by znamenalo, že byť

jen tisícinu vteřiny před výbuchem bude to, co má Julius na hrudi, vidět. Ne na tak dlouho, aby to zachytilo oko skřítky, ale kamera to přesto uvidí.

Klusák posunul záznam až k výbuchu a pak se začal vracet zpátky, políčko po políčku. Bylo příšerné dívat se, jak se jeho přítel ve zpětném pohybu znova skládá. Kentaur se to snažil ignorovat a soustředit se na záznam. Plameny se zmenšovaly z oranžových chocholů na bílé úlomky a nakonec se koncentrovaly v oranžovém minislunci. Pak se na jednom jediném políčku něco objevilo. Klusák to nejdřív přejel, pak se vrátil. Tady! Na Juliově hrudi, přesně tam, kde bylo dřív rozostřené místo. Nějaký přístroj.

Klusák to na obrazovce zvětšil. Julius měl ke hrudi oktopouty přivázanou nějakou kovovou desku, asi třicet na třicet centimetrů. Kamera ji zachytila na jediném okénku. Objevila se na méně než tisícinu vteřiny, proto vyšetřovatelům ušla. Na desce byla plazmová obrazovka. Někdo s velitelem komunikoval, než Břízný zemřel. Ten někdo nechtěl, aby ho slyšeli, proto rušil poslech. Bohužel obrazovka byla teď prázdná, protože signál k odpálení vypnul i video.

Já vím, kdo to je, myslel si Klusák. *Je to Opal Koboi, a není ani trochu bez sebe.* Jenže potřeboval důkaz. Kentaurovo slovo znamenalo pro Arka Soola asi tolik, jako kdyby se permoník zapřísahal, že ty větry nevypustil on.

Klusák se zamračil na živý přenos z Argonovy kliniky. Byla tam Opal Koboi, stál ještě v hlubokém komatu. Navenek.

Jak jsi to udělala? Jak jsi dokázala vyměnit si místo s jinou skřítkou?

Plastická chirurgie by nestačila. Chirurgie nedokáže změnit DNA. Klusák otevřel zásuvku ve stole a vytáhl přístroj, který připomínal dva malinké instalatérské zvony.

Byl jen jediný způsob, jak zjistit, co se tu děje. Bude se muset septat přímo Opal.

Když Klusák dorazil na kliniku, doktoru Argonovi se moc nechtělo pustit ho do Opalina pokoje.

„Slečna Koboi je ve stavu hluboké katatonie,“ řekl podrážděně gnóm. „Kdo ví, jaké účinky ty vaše přístroje mohou mít na její psychiku? Je velice obtížné, ne-li nemožné, vysvětlit laickému skřítkovi, jaké škody mohou rušivé popudy napáchat na zotavující se mysl.“

Klusák tiše zařehotal. „Ale televizní štáby jste dovnitř pouštěl klidně. Zřejmě platí lip než policie.

Doufám, že se na Opal nezačínáte dívat jako na svůj osobní majetek, doktore. Je to vězeň a já ji můžu nechat převézt do státního zařízení, kdy si vzpomenu.“

„No dobře, tak snad pět minut,“ souhlasil Jerbal Argon a vytákal bezpečnostní kód.

Klusák kolem něj prošel a složil aktovku na stůl. Opal se v průvanu ode dveří zlehka zhoupla. A zdálo se, že to skutečně je Opal. I takhle zblízka, kdy Klusák ostře viděl každý její rys, byl by přísahal, že to je jeho stará protivnice. Stejná Opal, která s ním na vysoké škole bojovala o každou cenu. Ta Opal, které se málem povedlo shodit na něj vinu za skřeti vzpouru.

„Sundejte ji odtamtud,“ přikázal.

Argon přisunul pod postroj lehátko a při každém kroku si stěžoval. „Neměl bych se fyzicky namáhat,“ sténal. „Moje kyčel. Nikdo neví, jaké mám bolesti. Nikdo. Čarodějové pro mě nedokážou udělat vůbec nic.“

„Copak na tyhle věci nemáte personál?“

„Normálně ano,“ kývl Argon a spustil postroj. „Ale moji zřízenci jsou na dovolené. Oba najednou. Normálně bych to nedovolil, ale dobří šotci se najímají těžko.“

Klusák nastražil uši. „Šotci? Vaši zřízenci jsou šotci?“

„Ano. Jsme tady na ně dost pyšní - jsou sami tak trochu celebrity, víte? Šotci dvojčata. A mne si samozřejmě velice váží.“

Klusákovi se třásl ruce, když vybaloval své přístroje. Všechno to do sebe zapadalo. Nejdřív Vraby, pak ta divná věc na Juliově hrudi, teď zřízenci šotci, kteří mají dovolenou. Potřeboval ještě jeden poslední dílek skládanky.

„Co to máte?“ ptal se Argon s obavami. „Nemůže jí to nějak ublížit?“

Klusák zaklonil bezvědomé šotce hlavu dozadu. „Nebojte se, Argone. To je jen Retinoskop. Nepůjde hloub než k sítnici.“

Přidržel šotce otevřené oči jedno po druhém a kalíšky podobné instalatérským zvonům upevnil kolem důlků. „Každý obraz se na sítnici zaznamená. Tím vzniknou mikrostopy, které se dají zesílit a přečíst.“

Já vím, co to je Retinoskop,“ odsekl Argon. Já občas čtu vědecké časopisy, víte? Takže zjistíte, co bylo to poslední, co Opal viděla. A jak vám to pomůže?“

Klusák propojil očníce k počítači na stěně. „Uvidíme,“ řekl a snažil se, aby to znělo záhadně a ne

zoufale.

Spustil program Retinoskopu a na plazmové obrazovce se objevily dva temné obrazy.

„Levé a pravé oko," vysvětloval Klusák a hrál si s tlačítkem tak dlouho, až se obrazy překryly. Obraz zřejmě představoval hlavu ze strany, ale byl tak temný, že se nedal rozpoznat.

„Ó, no to je nádhera," rozplýval se jedovatě Argon. „Mám zavolat do televize? Nebo mám jenom omdlít úžasem?"

Klusák ho ignoroval. „Zesvětli a zvýrazni," přikázal počítači. Přes obrazovku přešel počítačem generovaný štětec. Obraz byl teď jasnější a větší.

Je to šotek," bručel si Klusák. „Ale pořád tam ještě není dost detailů." Podrbal se na bradě. „Počítači, porovnej ten obrázek s pacientkou Kobi, Opal."

Ve zvláštním okénku se rozsvítil obrázek Opal. Sám se upravil na správnou velikost a otáčel se tak dlouho, až byl ve stejném úhlu jako originál. Mezi oběma obrázky začaly naskakovat červené šipky, spojující identické body. Po několika okamžicích byl prostor mezi oběma obrázky úplně zaplněný červenými čarami.

Jsou to obrázky stejné osoby?" zeptal se Klusák.

„Potvrzují," řekl počítač. „Pravděpodobnost chyby nula celá nula pět procent."

Klusák zmáčkl tlačítko Tisk. „Tuhle pravděpodobnost beru."

Argon přistoupil k obrazovce, celý omámený. Tvář měl bledou a zbledl ještě víc, když si uvědomil, co ten obrázek znamená.

„Viděla sama sebe z boku," zašeptal. „To znamená..."

„Že Opal Kobi jsou dvě," dořekl místo něj Klusák. „Ta pravá, kterou jste nechal utéct. A tady tahle skořápka, která může být jediná..."

„Klon."

„Přesně tak," kývl Klusák a vytáhl z tiskárny papír. „Nechala se klonovat a vaši zřízenci ji pak odtud odstěhovali vám přímo pod nosem."

„Propána."

„Propána je slabé slovo. Možná teď by byla ta vhodná chvíle zavolat do televize nebo omdlít úžasem."

Argon si vybral druhou možnost a svezl se na podlahu jako bezvládná loutka. Tak náhlou ztrátu snů o slávě a bohatství neunesl.

Klusák ho překročil a celou cestu až na policejní velitelství vzal cvalem.

Opal Kobi dělalo potíže být trpělivá. Všechnu svou trpělivost do poslední kapky vyčerpala na Argonově klinice. Teď chtěla, aby se věci děly hned, jak je nařídí. Bohužel, sto milionů tun hematitu se do země propadá rychlostí pět metrů za vteřinu a nikdo s tím nemůže moc dělat.

Opal se rozhodla ukrátkit si tu dobu tím, že se podívá, jak Myrta Krátká umírala. Ta idiotská kapitánka. Kdo si myslela, že je, s těmi nakrátko ostříhanými vlasy a andělíčkovskou pusou? Opal se na sebe podívala v nejbližší lesklé ploše. Tomu se říká skutečná krása. To byla tvář, která by si zasloužila zobrazení na vlastních mincích, a bylo docela možné, že je také brzo bude mít.

„Mervalle," vyštěkla, „dones mi ten disk z Jedenácti divů. Potřebuji se nějak rozveselit."

„Hned to bude, slečno Kobi," řekl Merv. „Chcete, abych nejdřív dodělal jídlo, nebo vám mám ten disk přinést hned?"

Opal obrátila oči v sloup. „Co jsem teď zrovna řekla?"

„Řekla jste, abych vám donesl ten disk."

„Tak co tedy myslíš, že bys měl udělat, můj nejdražší Mervalle?"

„Myslím, že bych vám měl donést ten disk," odpověděl Merv.

„Geniální, Mervalle. Ty jsi prostě geniální."

Merv vyšel z kuchyňky letounu a vysunul disk z videorekordéru. Počítač měl samozřejmě záznam na harddisku, ale slečna Kobi měla ráda svoje oblíbená videa na discích, aby se mohla bavit, kdekoli zrovna byla. Mezi tyto výjimečné okamžiky z minulosti patřilo nervové zhroucení jejího otce, útok na policejní ústředí a Klusák, jak si může oči vyplakat ve svém velínu.

Merv podal disk Opal.

„No?" pronesla tázavě malá šotka.

Merv byl chvilku zmatený, pak se rozpomněl. Jedno z Opalinych nových přikázání znělo, že se bratři Brillovi mají uklonit, když přistupují ke své vůdkyni. Polkl hrdost a hluboce se uklonil v pase.

„To je lepší. A nemáš náhodou chystat večeri?"

Merv stále v předklonu vycouval. Během posledních pár hodin už oba bratři museli mnohokrát spolknout hrdost. Opal nebyla spokojená s tím, jak jí sloužili a jakou úctu jí projevovali, a tak sestavila seznam pravidel. Ta zahrnovala výše zmíněné klanění, zákaz dívat se Opal do očí, vypouštění větrů výhradně mimo letoun a zákaz přemýšlet příliš hlasitě ve vzdálenosti tří metrů od jejich zaměstnavatelky.

„Protože já vím, co si myslíte," řekla Opal tichým, chvějivým hlasem. „Vidím, jak se vám ty myšlenky točí kolem hlavy. Teď právě žasnete nad tím, jak jsem krásná."

„To je neuvěřitelné," zalapal Merv po dechu a zrádcovsky přitom uvažoval, jestli na něm není moc vidět, co si myslí doopravdy. Opal doslova cvokatěla, co si změnila druhovou příslušnost a začala plánovat vládu nad světem. On i Disk by od ní už byli utekli, kdyby jim neslíbila, že dostanou Barbados, až bude královnou Země. A kromě toho svou roli hrál samozřejmě také fakt, že kdyby od ní teď utekli, přidala by Opal bratry Brillovy na svůj pomstychtivý seznam.

Merv se vrátil do kuchyně a pokračoval ve snaze připravit slečně Koboi jídlo, aniž by se ho přímo dotkl. Další nové pravidlo. Disk byl zatím v nákladním prostoru a kontroloval rozbušky na posledních dvou tvarovaných náložích. Jedna byla určená pro akci a druhá záložní. Nálože byly velké asi tak jako melouny, ale až vybuchnou, nadělají pěknou paseku. Ověřil si, že magnetické spínače bezpečně sedí na pláštích. Byly to standardní jiskrové rozbušky, používané v dolech; přijmou signál z dálkového ovládání a vyšlou do nitra náloží neutronový výboj.

Disk mrkl na bratra přes kuchyňské dveře.

Merv si nenápadně zakroužil prstem na čele. Disk unaveně kývl. Oba už začínali mít Opalina nemožného chování plné zuby. Utěšovala je jen představa, jak popíjejí piña coladu na pláži na Barbadosu.

Opal, která nic netušila o vzrůstající nespokojenosti ve svém táboře, zastrčila videodisk do multimechaniky. Sledovat smrt svých nepřátel ve skvělých barvách a s prostorovým zvukem byla jedna z největších vymožeností techniky. Na obrazovce se otevřelo několik videooken. V každém byl pohled z jedné střešní kamery.

Opal se s potěšením dívala, jak Artemise a Myrtu zahнала tlupa slintajících trollů do řeky. Slastně vzdychala, když se uchýlili na malý ostrov mrtvol. Její srdíčko tlouklo rychleji, když se šplhali po lešení chrámu. Právě chtěla přikázat Mervallovi, aby jí k filmu donesl z kořistné truhly pár čokoládových lanýžů, když kamery vypověděly službu.

„Mervalle!" rozkřikla se a nervózně kroutila jemnými prsty. „Diskante! Ke mně!"

Bratři Brillovi vletěli do salonu s tasenými zbraněmi.

„Ano, slečno Koboi?" řekl Disk a položil tvarované nálože na kožešinový potah pohovky.

Opal si zakryla tvář. „Nedívej se na mě!" přikázala.

Disk sklopil oči. „Promiňte. Zákaz dívání do očí. Zapomněl jsem."

„A přestaň si to myslet."

„Ano, slečno Koboi. Promiňte, slečno Koboi." Disk neměl ponětí, co si vlastně má přestat myslet, a tak se radši snažil nemyslet vůbec.

Opal si založila ruce na prsou a poklepávala si prsty o předloktí, dokud se oba bratři před ní náležitě neukláněli.

„Něco se stalo," řekla pak a hlas se jí přitom trochu třásl. „Kamery v Artemidině chrámu zřejmě selhaly."

Merv vrátil záznam k poslednímu obrazu. Na něm se trollové hnali po střeše chrámu k Myrtě a Artemisovi.

„Vypadá to, že s nimi byl stejně konec, slečno Koboi."

Jasan," souhlasil Disk. „Z toho se dostat nemohli."

Opal si odkašlala. „Zprv, jasan není žádné slovo a já nedovolím, aby se se mnou mluvilo slangem. Nové pravidlo. Zadruhé, už jednou jsem předpokládala, že je Artemis Fowl mrtvý, a výsledkem bylo, že jsem strávila rok v komatu. Musíme postupovat, jako by Fowl a Krátká přežili a byli nám v patách."

„Když dovolíte, slečno Koboi," oslovil Merv špičky vlastních nohou, „tohle je neviditelný koráb. Ne-nechali jsme za sebou stopu."

„Pitomče," řekla Opal lhostejně. „Naše stopa je na každé televizní obrazovce nad zemí a pod ní nejspíš taky. I kdyby Artemis Fowl nebyl génius, došlo by mu, že za Zitovou sondou stojím já. Musíme tu poslední nálož umístit hned teď. Jak hluboko je sonda?"

Disk nakoukl do údajů počítače. „Sto čtyřicet tři kilometrů. K optimálnímu místu výbuchu zbývá ještě devadesát minut.“

Opal chvilku přecházela tam a zpátky. „Nezachytili jsme žádnou komunikaci s policejním ústředím, takže jestli jsou živí, jsou sami. Bude lepší to neriskovat. Umístíme nálož hned a budeme ji střežit. Diskante, zkontroluj ještě jednou plášť. Mervalle, proved' kontrolu systémů letounu - nechci, aby trupem unikl jediný iont.“

Oba šotci vycouvali a cestou se klaněli. Udělají, co jim bylo řečeno, ale šéfka už skutečně začíná kapku trpět stihomamem.

Já jsem slyšela, co si myslíš!" zaječela Opal. „Netrám stihomamem!"

Merv ucouvl za ocelovou přepážku, aby odstínil své mozkové vlny. Skutečně slečna Koboi tu myšlenku zachytila? Nebo to byl zase jen její stihomam? Konečně, lidé, kteří jím trpí, obvykle věří, že všichni ostatní si o nich myslí, že jsou stíženi stihomamem. Merv vystrčil hlavu za přepážkou a vyslal k Opal myšlenku, aby si to ověřil.

Myrta Krátká je hezčí než ty, myslel si tak nahlas, jak mohl. Byla to vysloveně kacírská myšlenka a Opal by ji rozhodně nepřešla bez povšimnutí, kdyby opravdu dokázala myšlenky číst.

Opal ho probodla pohledem. „Mervalle?"

„Ano, slečno Koboi?"

„Díváš se přímo na mě. To mi vůbec nedělá dobře na pleť.“

„Promiňte, slečno Koboi," řekl Merv a odvrátil oči. Přitom se náhodou podíval přes přední sklo kokpitu k ústí skluzu. Právě včas, aby viděl, jak se z holografické skalky maskující vstup vynořil policejní letoun. „Ehm, slečno Koboi, máme potíže.“ Ukázal do okna.

Letoun vystoupal do výšky deseti metrů a vznášel se nad italskou krajinou. Bylo zřejmé, že něco hledá.

„Našli nás," zašeptala Opal zděšeně. Pak potlačila paniku a rychle zhodnotila situaci. Je to transportní letoun, ne stíhačka," všimla si. Rychle došla do kokpitu, oba bratry v patách. „Musíme předpokládat, že na palubě jsou Artemis Fowl a Myrta Krátká. Nemají zbraně a jen základní skenery. V tomhle špatném světle jsme pouhým okem prakticky neviditelní. Jsou slepí.“

„Nemáme je sestřelit?" zeptal se dychtivě mladší z bratrů Brillových. Konečně trochu té agrese, kterou jim slibovala.

„Ne," odpověděla Opal. „Plazmový záblesk by prozradil naši polohu skřítkovským i lidským policejním satelitům. Naopak, umlkneme. Vypněte všechno. Dokonce i životní systémy. Nevím, jak se dostali takhle blízko, ale jediný způsob, jak můžou objevit, kde přesně jsme, je narazit do nás. A jestli se to stane, tak se ta jejich ubohá skořápka zmačká jako papír.“

Bratři Brillovi okamžitě uposlechli a vypnuli všechny systémy lodi.

„Správně," zašeptala Opal a položila si štíhlý prst na rty. Několik minut letoun sledovali, pak Opal porušila ticho.

„Kdo tady vypouští větry, ať toho prosím nechá, jinak budu muset vymyslet odpovídající potrestání." Já to nebyl," sykli oba bratři zároveň. Nikdo nestál o to zjistit, jaké by to vhodné potrestání za pouštění větrů asi bylo.

Myrta protáhla policejní člun obzvlášť obtížným pomocným skluzem do E7. Na palubní desce se skoro okamžitě rozblíkala dvě červená světélka.

„Běží nám čas," ohlásila. „Zrovna jsme spustili dva Klusákovy senzory. Dají si člun dohromady se sondou a přiznou se sem na plný plyn.“

„Za jak dlouho?" zeptal se Artemis?

Myrta v duchu počítala. Jestli pošlou nadzvukovou stíhačku, tak za necelou půlhodinu.“

„Výborně," usmál se potěšené.

„To mě těší, že si to myslíš," zakvílel Sláma. „Nadzvukové policajty žádný zloděj nevidí rád. Obecně vzato máme policii radši podzvukovou.“

Myrta přichytila letoun ke skalnímu výběžku na stěně skluzu. „Chceš z toho vycouvat, Slámo? Nebo je to jenom obvyklé stěžování?"

Permoník zakroužil čelistmi, aby je připravil na nadcházející úkol. Já bych řekl, že mám právo si trochu stěžovat. Proč tyhle plány vždycky skončí tím, že já lezu do nebezpečí a vy tři si pěkně počkáte v letounu?"

Artemis mu podal z kuchyně termosáček. „Protože ty jsi jediný, kdo to dokáže, Slámo. Ty jediný

můžeš Koboi zastavit."

Na Slámu tím nezapůsobil. „Tím na mě dojem neuděláš," řekl permoník. „Doufám, že za tohle dostanu medaili. A z pravého zlata. Žádné pozlacené počítačové disky."

Myrta ho postrčila ke dveřím na pravoboku. „Slámo, jestli mě na doživotí nezavrou do vězení, tak rozpoutám kampaň, aby ti dali tu největší medaili, co má policie v šuplíku."

„A amnestii za minulé i budoucí zločiny?"

Myrta otevřela dveře. „Za minulé možná. Za budoucí v žádném případě. Ale nic nezaručuju. Já teď na policejním ústředí nejsem zrovna oblíbená akční hrdinka."

Sláma si zastrčil sáček pod košili. „No dobře. Možná velkou medaili a pravděpodobně amnestii. Tak já to беру." Vykročil jednou nohou ven, na skalní plošinu. Průvan v tunelu mu zatahal za nohavici a hrozil ho stáhnout do propasti. „Sejdeme se zase tady za dvacet minut."

Artemis podal permoníkovi z policejní skříně malou vysílačku. „Pamatuj, jaký je plán," hulákal Artemis, aby přeřval vítr. „Nezapomeň tam nechat komunikátor. A ukradni jen to, co máš. Nic víc."

„Nic víc," opakoval Sláma, ale moc potěšené nevypadal. Konečně, kdo ví, jaké cennosti se tam Opal můžou válet. „Leda by něco vysloveně bilo do očí."

„Nic," trval na svém Artemis. „Víš jistě, že se dokážeš dostat dovnitř?"

Sláma vycenil řady obdélníkových zubů. „Dovnitř se dostanu. Jen se postarejte, aby měli všechno vypnuté a aby se koukali jinam."

Butler nadzvedl vak, který si přinesl z Fowl Ma-nor. „Neboj, Slámo. Ti se budou koukat jinam, za to ti ručím."

Všichni šéfové byli v operační místnosti a dívali se na živý televizní přenos postupu sondy, když dovnitř vrazil Klusák.

„Musím s vámi mluvit," vyhrkl k celému shromáždění.

„Tiše," sykl předseda Rady Cahartez. „Dejte si kari."

Předsedovi Cahartezovi patřila flotila pojiždných prodejen kari v městě Jistota. Jeho specialita bylo hraboší kari. Bylo zřejmé, že na téhle předváděčce má na starost catering.

Klusák si bufetu nevšímal. Popadl na opěradle křesla dálkové ovládání a ztlumil zvuk videa.

„Máme velký problém, dámy a pánové. Opal Koboi unikla a podle mého je za Zitovou sondou ona." Křeslo s vysokým opěradlem se otočilo. V něm se rozvaloval Ark Sool.

„Opal Koboi? No nepovídejte. A to všechno dělá telepaticky, předpokládám."

„Ne. Co děláte v tom křesle? To je křeslo pro velitele. Skutečného, ne Vnitřního vyšetřování."

Sool si poklepal na zlatý žalud na klopě. „Povýšili mě."

Klusák zbledl. „Vy jste nový velitel Řeko."

Sool se usmál tak, že by rozsvítil v temné komoře. „Ano. Rada měla pocit, že Rekognoskační se v poslední době trochu vymykalo z rukou. Mají pocit - a já musím říct, že s nimi souhlasím - že Řeko potřebuje pevnou ruku. Samozřejmě zůstanu na Vnitřním vyšetřování, dokud za mě nenajdou odpovídající náhradu."

Klusák se zamračil. Na tohle teď nemá čas. Teď ne. Musí dostat povolení ke startu pro nadzvukovou stíhačku, a to okamžitě.

„Dobře, Soole, tedy veliteli. Námitky můžu vznést potom. Teď tu máme krizi."

Nyní už poslouchali všichni. Nikdo z nich ale s velkým nadšením, až na velitelku perutě Vinyáju, která byla vždycky neochvějnou příznivkyní Julia Břízného a pro Soola by rozhodně nehlasovala.

Vinyája byla jedno ucho. „Co je to za krizi, Klusáku?"

Klusák strčil počítačový disk do místní multimechaniky. „Ta věc na Argonově klinice není Opal Koboi, ale klon."

„Důkaz?" žádal Sool.

Klusák zvětšil jedno okno na obrazovce. „Zkoumal jsem její sítnice a zjistil jsem, že to poslední, co její klon viděl, byla Opal Koboi sama. Zřejmě během útěku."

Soola to nepřesvědčilo. Já jsem těm vašim hračkám nikdy nevěřil, Klusáku. Váš Retinoskop se nepřipouští ani jako důkaz u soudu."

„Tady nejsme u soudu, Soole," procedil Klusák skrz zaťaté zuby. „Když připustíme, že je Opal možná na svobodě, události posledních čtyřadvaceti hodin získají úplně nový význam. Začínají se objevovat zákonitosti. Šupináč je mrtvý, z kliniky zmizeli šotci, Julius je zavražděn a Myrta je z té vraždy obviněná. A během několika hodin pak lidé pošlou do podzemí sondu, o několik desítek let dřív,

než správně měli. Za tím vším je Koboi. Sonda je na cestě sem a my tu sedíme a koukáme na televizi... a cpeme se smradlavým hraboším kari!"

„Proti té pohrdlivé poznámce o kari protestuji," ohradil se Cahartez. „Ale jinak s vámi souhlasím." Sool vyskočil. „S čím souhlasíte? Klusák spojuje tečky, které neexistují. Jenom se snaží zbavit viny svou mrtvou kamarádku kapitánku Krátkou."

„Myrta je možná živá!" odsekl Klusák. „A snaží se něco udělat s Opal Koboi."

Sool obrátil oči v sloup. „Ale odečty jejích životních funkcí zmlkly, kentaure. Dálkově jsme zlikvidovali její přilbu. Byl jsem tam, nezapomeňte."

Dovnitř nakoukla hlava jednoho z Husákových laborantů.

„Mám ten kufřík, pane," funěl. Jak nejrychleji to šlo."

„Dobrá práce, Roobe," řekl Klusák a vytrhl mu kufřík z ruky. Obrátil ho. „Dal jsem Myrtě a Juliovi nové obleky. Prototypy. Oba měly biosenzory a sledovače. Nejsou propojené do hlavního policejního počítače. Předtím mě nenapadlo je zkontrolovat. Myrtina přilba je možná vyřazená, ale její oblek ještě funguje."

„A co ty senzory z obleku říkají, Klusáku?" zeptala se Vinyája.

Klusák se skoro bál podívat. Jestli i senzory v obleku budou bez signálu, bude to jako ztratit Myrtu podruhé. Napočítal do tří a pak se podíval na malou obrazovku v kufříku. Byly na ní dva výstupy. Jeden tvořily jen rovné čáry. Julius. Ale ten druhý byl plně aktivní.

„Myrta je živá!" vykřikl Kentaur a vlepil komandérce Vinyáje pořádnou pusku na tvář. „Živá a celkem zdravá, až na zvýšený krevní tlak a téměř vyčerpané kouzlo."

„A kde je?" zeptala se s úsměvem Vinyája.

Klusák na obrazovce zvětšil lokátorovou část. „Míří nahoru po E7, v tom letounu, co ukradl Sláma Hraboš, jestli se nepletu."

Sool byl nadšený. „Tak abychom si to vyjasnili. Myrta Krátká, podezřelá z vraždy, je v ukradeném letounu ve skluzu poblíž Zitovy sondy."

„Správně."

„To znamená, že je také první podezřelá, pokud v dráze sondy dojde k nějaké nepředvídané změně."

Klusák byl v silném pokušení Soola rozdupat, ale kvůli Myrtě udržel svůj vztek na uzdě. Já chci jen jedno, Soole. Dejte mi povolení poslat tam nadzvukovou stíhačku, aby to vyšetřila. Jestli se nepletu, tak váš první čin ve funkci velitele bude odvrácení kalamity."

„A jestli se pletete? Což nejspíš ano?"

Jestli se pletu, tak zatknete veřejnou nepřítelkyni číslo jedna Myrtu Krátkou."

Sool si hladil bradku. Tady skutečně nemohl prohrát. „Tak dobře. Pošlete tu stíhačku. Jak dlouho vám bude trvat, než ji připravíte?"

Klusák vytáhl z kapsy telefon a zmáčkl zkrácenou volbu.

„Majore Chaluho," řekl do něj. „Máme povolení. Start." Klusák se usmál na Arka Soola. „Majoru Chaluhovi jsem dal pokyny cestou sem. Byl jsem si jistý, že se na to budete dívat stejně jako já. Obvykle to tak u velitelů bývá."

Sool se zamračil. „Ne tak důvěrně, koníku poníku. Tohle není začátek krásného vztahu. Posílám tam stíhačku jenom proto, že nic jiného se dělat nedá. Jestli mnou nějak manipulujete nebo zkreslujete pravdu, tak nebudete příštích pět let dělat nic jiného než se zodpovídat před tribunálem. A pak vás vyrazím."

Klusák ho ignoroval. Na výměnu hrozeb bude dost času později. Šok z Myrtiny smrti prodělal už jednou a nehodlal si to zopakovat.

Sláma Hraboš by mohl závodně sportovat. Měl čelisti i recyklační systém pro rychlostní tunelování, možná dokonce i pro přesporní. Veliký přirozený talent, ale žádná vytrvalost v tréninku. Na univerzitě to pár měsíců zkoušel, ale přísný režim diety a tréninku mu nevyhovoval.

Sláma si dodneška pamatoval, jak mu jeho univerzitní trenér jednou večer po tréninku mluvil do duše: „Máš na to čelisti, Hraboši," připustil starý permoník, „a zadek máš určitě. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by dokázal tak vystřelovat bubliny jako ty. Ale srdce nemáš, a to je důležité."

Možná měl starý permoník pravdu. Sláma opravdu nikdy nebyl zrovna žhavý do nějakých nesobeckých činností. Tunelování byla osamělá disciplína a nevynášela moc peněz. A protože to byl etnický sport, nezajímal ani velké televize. Žádná reklama, tudíž ani žádné velké prémie pro sportovce. Sláma došel k závěru, že své dolovací schopnosti lépe využije na temné straně zákona. Kdyby

měl nějaké to zlato, možná by se permonice nedávaly v telefonu zapírat.

A teď? Teď tu porušoval veškerá vlastní pravidla. Chystal se vloupat do letounu, který se ježil skřítkovskými senzory a ve kterém seděli ozbrojení nepřátelé, jen aby pomohl někomu jinému. Ze všech vozidel, plavidel a letounů, co jich bylo na světě i pod ním, se Artemis musel chtít vloupat zrovna do toho technicky nejvyspělejšího, jaké vůbec existuje. Každíčký čtvereční centimetr trupu neviditelného korábu budou hlídat lasery, senzory pohybu, statické destičky a kdoví co ještě. Jenže každý alarm je k ničemu, když není v činnosti, a s tím Sláma právě počítal.

Sláma zamával na rozloučenou směrem k raketoplánu, pro případ, že by ho ještě někdo sledoval, a opatrně se přešoural po skalním výběžku k bezpečí stěny skluzu. Permoníci nemají rádi výšky, a i když technicky vzato byl pod úrovní mořské hladiny, proti závratí mu to nijak nepomáhalo.

Permoník zaryl prsty do žíly měkké hlíny pronikající skalnatou stěnou. Byl doma. Permoník je doma kdekoli na světě, jen když je tam hlína. Sláma cítil, jak se mu tělem rozlévá vlna klidu. Byl v bezpečí - přinejmenším prozatím.

Permoník vyhákoval čelist s dvojítm lupnutím, při jakém by každá jiná myslící rasa bolestně sykla. Rozepnul poklopec na zadku a vrhl se do hlíny. Jeho zuby rvaly zem ze zdi po takových soustech, že jedno by naplnilo pořádný kbelík, a vytvářely tak okamžitě tunel. Sláma do něj vlezl a recyklovanou hlinou ze zadní části za sebou otvor zase uzavřel.

Po nějakých pěti šesti soustech sonarová vlákna v jeho vlasech zaznamenala vrstvu skály před ním a on podle toho změnil kurs. Neviditelný koráb určitě nestál na skále, protože to bylo špičkové plavidlo a jako takové mělo bateriovou anténu. Antény vysunuté z břicha lodi se zavrtaly patnáct metrů pod zem a nabíjely baterie letounu zemskou energií. Nejčistší energií.

Bateriová anténa při nabíjení zlehka vibrovala a Slámovi ta vibrace posloužila jako navigační maják. Trvalo mu něco přes pět minut rytmického žvýkání, než obešel výběžek skály a dostal se ke špičce bateriové antény. Vibrace už hlínu trochu uvolnily a Slámovi nedalo skoro žádnou práci vyhloubit si jeskyni. Po stěnách rozetřel sliny a čekal.

Myrta vyvedla policejní člun ven z malého přístavu, bezpečnostní dveře otevřela svým policejním kódem. Na ústředí se neobtěžovali její kód vyřadit, protože pro ně byla Myrta mrtvá.

Když vypluli z holografické skalky ukrývající přístav, na italskou krajinu vrhaly stín temné dešťové mraky. Narezlou hlínu pokrývala slabá vrstvička ledu a jižní vítr nadzvedával letounu ocas.

„Nemůžeme tady venku zůstat dlouho,“ upozorňovala Myrta, když ztlumila plyn a přepnula na vznášení. „Tenhle transportér nemá žádnou obranu.“

„Ani to nebude potřeba,“ prohlásil Artemis. „Létej po mřížce, jako bys prohledávala nějakou oblast. Jako bychom si nebyli jistí, kde přesně ten neviditelný letoun je.“

Myrta vytukala do letového počítače souřadnice. „Ty jsi tady génus.“

Artemis se obrátil k Butlerovi, který seděl v uličce se zkříženýma nohama. „A teď, příteli, můžeš zařídit, aby se Opal dívala sem?“

„Můžu,“ kývl Butler a zamířil ke dveřím na levé přední straně lodi. Kloubem prstu stiskl otevírání a dveře se odsunuly. Letoun sebou trochu škulbl, jak se vyrovnal tlak v kabině, a pak se zase uklidnil. Butler otevřel svůj vak se zbraněmi a vytáhl z něj hrst kovových kuliček, velkých asi jako tenisové míčky. Odklopil na jedné bezpečnostní víčko a palcem zmáčkl tlačítko pod ním. Tlačítko se začalo zvedat do původní polohy.

„Za deset vteřin se tlačítko vyrovná s povrchem. Pak dojde ke spojení.“

„Díky za přednášku,“ prohlásil suše Artemis. „I když teď na ni není vhodná doba.“

Butler se usmál a vyhodil kovovou kouli do vzduchu. Za pět vteřin vybuchla a v zemi pod nimi vyryla malý kráter. Od něj se na všechny strany táhly sežehnuté čáry, takže to celé dohromady vypadalo jako černá květina.

„Vsadím se, že se Opal teď kouká,“ řekl Butler a připravoval další granát.

„A jiní se budou určitě za chvíli koukat taky. Výbuchy obvykle dlouho bez povšimnutí nezůstanou. Jsme tady na relativně osamělém místě. Nejbližší vesnice je asi patnáct kilometrů daleko. Když budeme mít štěstí, dáva nám to deset minut času. Další bod sítě, prosím, Myrto. Ale ne moc blízko, nechceme je vyplašit.“

Patnáct metrů pod zemí čekal Sláma Hraboš ve své improvizované jeskyni a sledoval špičku bateriové antény. Jen přestala vibrovat, začal se prokousávat nakypřenou hlinou nahoru. Teleskopická anténa byla na dotek teplá, zahřátá energií, kterou přenášela do baterií letounu. Sláma si jí pomáhal při cestě nahoru, ručkoval k lodi. Hlína, kterou polykal, byla rozbitá a provzdušněná, jak se an-

téna provrtávala dolů, a Sláma byl vděčný za ten vzduch navíc. Měnil ho ve větry a těmi ještě zrychloval cestu nahoru.

Sláma zvýšil rychlost a vzduch a hlinu svým recyklovacím systémem doslova proháněl. Policejní člun odvede Opalinu pozornost jen na určitou dobu, než jí dojde, že je to léčka. Anténa se postupně rozšiřovala, až se Sláma nakonec dostal ke gumové manžetě ve spodní části samotného trupu. Ten stál na třech zatažitelných nožkách půl metru nad zemí. Za letu zakrývá manžetu kovová deska, ale teď loď neletěla a senzory byly vypnuté.

Sláma vylezl z panelu a znova zahákoval čelist. Tohle byla hodinářská práce a on potřeboval svoje zuby ovládat přesně. Guma nebyla doporučovaná součástí permonické stravy a on ji proto nemohl polknout. Napůl strávená guma by mu mohla ucpat útroby stejně účinně jako sud lepidla.

Byl to těžký úkol. Nebylo jak se k manžetě dostat. Sláma přitiskl tvář k anténě a soukal se nahoru, až se jeho řezáky aspoň trochu opřely o manžetu. Zapřel se o silnou gumu a otáčel čelisti v malých kruzích, dokud se mu nepovedlo protrhnout ji horním zubem. Pak začal zuby zatínat, až nakonec rozšířil trhlinu na desetacentimetrovou díru. Ted' už Sláma dostal do trhliny jednu stranu čelisti. Začal rvát velké kusy gumy, ale dával si velký pozor, aby všechnu hned vyplivl.

Ani ne za minutu vyrval Sláma díru třicet na třicet centimetrů. Kdo permoníky nezná, byl by se vsadil, že Sláma svou vypasenou postavu tak úzkým otvorem nikdy neprotáhne, ale prohrál by.

Permoníci strávili tisíce let unikáním ze závalů a vytvořili si schopnost prosmeknout se těsnější dírou, než byla tahle.

Sláma vtáhl břicho a začal se soukat protrženou manžetou hlavou napřed. Byl rád, že se zbavil slabého světla úsvitu. Slunce je další věc, kterou permoníci neradi; po pouhých několika minutách na přímém slunci permonická kůže zčervená jako vařený rak. Protáhl se kolem antény k motoru raketoplánu.

Většinu toho malého prostoru zabíraly ploché baterie a vodíkový generátor. Ve stropě byla dvířka, která by měla vést do nákladového prostoru. Po celé délce motorové komory se táhly světelné provazce vydávající světle zelené světlo. Jakýkoli únik radiace z generátoru by zářil červeně. Důvod, proč světelné provazce fungovaly i bez energie, byl ten, že osvětlení poskytovaly speciálně vypěstované rozkladné řasy. Ne že by Sláma něco z toho věděl, jen ho napadlo, že takhle podobně světélkují permonické sliny, a ten známý pohled ho uklidnil. Až moc uklidnil, jak se ukázalo, protože nechal poklopem na zadku uniknout malou bublinku tunelového plynu. Snad si toho nikdo nevšimne...

Ani ne o půl minuty později slyšel shora Opalin hlas:

„Kdo tady vypouští větry, ať toho prosím nechá, jinak budu muset vymyslet odpovídající potrestání.“

A kruci, pomyslel si Sláma provinile. Mezi permoníky se považuje skoro za zločin dopustit, aby za vaše vzduchové bubliny obvinili někoho jiného. Silou zvyku Sláma skoro zvedl ruku a přiznal se, ale naštěstí byl pud sebezáchovy silnější než jeho svědomí.

O pár vteřin později přišel signál. Těžko se dal přehlédnout. Výbuch naklonil celou loď o dvacet stupňů. Byl čas vyrazit a věřit Artemisovi, když tvrdil, že je skoro nemožné nesledovat výbuch.

Sláma maličko pootevřel padací dvířka temenem hlavy. Napůl očekával, že na dvířka někdo dupne, ale nákladový prostor byl prázdný. Permoník otevřel dveře docela a plížil se až k malé kóji. Tam byla spousta věcí, které ho zajímaly. Bedny zlatých cihel, perspexové krabice lidských peněz a starožitné šperky zavěšené na figurínách. Opal, zjevně neměla v úmyslu být ve své nové roli člověka chudá.

Sláma sebral z nejbližší busty jednu diamantovou náušnici. Ano, Artemis mu říkal, aby nic nebral. No a co? Jedna náušnice ho nezdrží.

Sláma si hodil diamant jako holubí vejce do úst a spolkl ho. Vypustí ho později, až bude sám. Zatím může šperk počkat uložený v žaludeční stěně, a až vyjde, bude naleštěnější, než když šel dovnitř.

Další výbuch otřásl podlahou pod Slámovýma nohama a připomněl mu, aby pokračoval. Došel ke dvěma skladiště, které byly pootevřené. Vedlejší místnost byla určená pro cestující a byla skutečně tak přepychová, jak ji Myrta popsala. Sláma znechuceně ohrnul ret při pohledu na křesla pokrytá kožesinou. Odporné. Za kabinou pro cestující byl kokpit. Jasně tam viděl Opal a její dva přátele, jak upřeně hledí předním oknem ven. Nevydali jediný zvuk, nevyslovili jediné slovo, přesně jak říkal Artemis.

Sláma klekl na kolena a plížil se po koberci v kabině pro cestující. Byl teď naprosto nekrytý. Kdyby se jediný ze šotků nyní rozhodl obrátit, uvízl

by Sláma uprostřed kabiny a mohl by se schovat tak leda za úsměv.

Pokračuj a nemysli na to, přikazoval si Sláma. Jestli tě Opal chytí, dělej, že jsi zabloudil nebo že trpíš

ztrátou paměti nebo že ses zrovna probral z komatu. Třeba s tebou bude mít soucit, dá ti trochu zlata a pošle tě svou cestou. Jo, až naprší a uschne.

Něco zlehka zaskřípalo pod Slámovým kolenem. Permoník ztuhl, ale šotci na zvuk nereagovali. Nejspíš to bylo víko od kořistné truhly, Opaliny malé skřížky. Sláma raději lezl okolo. Jestli něco nemohl potřebovat, bylo to další skřípání.

Dvě tvarované nálože ležely na křesle ve stejné úrovni jako Slámův nos. Nechtělo se mu tomu ani věřit. Přímo tady, ani ne metr daleko. Tahle jediná část plánu závisela na štěstí. Kdyby měl některý z bratrů Brillových nálože zastrčené pod paži nebo kdyby tu bylo víc náloží, než by unesl, museli by nakonec do letounu narazit a doufat, že ho vyřadí z provozu. Ale ty nálože tu ležely a skoro žadonily o to, aby je někdo ukradl. Když Sláma páchal loupež, často věcem, které hodlal ukrást, přimýšlel hlasy. Věděl, že zbytku světa by to asi znělo bláznivě, ale on trávil hodně času o samotě a potřeboval někoho, s kým by si promluvil.

Jen pojd'te, krásný pane permoníku, řekla jedna z náloží zadýchaným falzetem. Čekám. Víte, mně se tady nelíbí. Zachraňte mě, prosím.

Jak si přejete, madam, myslel si Sláma a vytáhl zpod košile sáček. *Odnesu vás, ale moc daleko to nebude.*

Mě taky, řekla druhá nálož. *Já chci taky s vámi.*

Nebojte se, dámy. Tam, co máte namířeno, je spousta místa pro vás obě.

Když se Sláma Hraboš asi o minutu později protahoval dírou v manžetě, nálože už na křesle neležely. Místo nich tam byl malý přenosný komunikátor.

Tři šotci seděli tiše v kokpitu neviditelného korábu. Jedna se soustředovala na transportní člun, který se vznášel dvě stě metrů před jejich přídílí. Ostatní dva se soustředovali na to, aby nevypouštěli větry a aby nemysleli na to, že nemají vypouštět větry.

Postranní vchod přepravního člunu se otevřel, něco z něj vyletělo směrem k zemi a v ranním světle se to zalesklo. O pár vteřin později to něco vybuchlo a neviditelný koráb to rozhoupalo na vznášedlových polštářích.

Bratři Brillovi se zajíklí a Opal jim oběma vytála jednu za ucho.

Opal si starosti nedělala. Hledali. Stříleli do tmy, nebo skoro. Možná že za třicet minut už bude tolik světla, aby loď uviděli i pouhým okem, ovšem do té doby neviditelný koráb výborně splýval s okolní krajinou díky trupu vyrobenému z nekovu a maskovací fólie. Fowl musel uhodnout, kde člun je, protože tenhle skluz je tak blízko k sondě. Jenže neměl nic než přibližný odhad. Samozřejmě by to byla čirá radost je sestřelit, avšak plazmové zážehy by varovaly Klusákovy satelitní monitory. To už by si rovnou mohli namalovat na trup terč.

Opal sebrala z palubní desky digipero a blok a načmárala na něj vzkaz.

Zůstaňte klidní a mlčte. I kdyby nás ta jejich nálož zasáhla, trup neprorazí.

Mervall si od ní blok vzal. *Možná bychom měli zmizet. Přijdou Blátiví.*

Opal napsala odpověď: *Milý Mervalle, prosím tě, nezačínej myslet, ublížíš si. Počkáme, až odletí. Takhle zblízka by slyšeli, jak startujeme.*

Neviditelný koráb rozhoupala další exploze. Opal cítila, jak jí po čele stéká kapička potu. To bylo směšné, ona se přece nikdy nepotí, přinejmenším ne před podřízenými. Za pět minut se sem lidé přiběhnou přesvědčit, co se děje; mají to v povaze. Počká tedy pět minut a pak se pokusí kolem policejního člunu nenápadně protáhnout, a když to nepůjde, prostě ho sestřelí a riskne srážku s nadzvukovou stíhačkou, která se sem nepochybně přizve vyšetřovat.

Z policejního člunu vypadly další granáty, ale člun byl teď dál a tlakové vlny neviditelným korábem sotva otrásl. Tak to pokračovalo další dvě nebo tři minuty, aniž by Opal nebo bratři Brillovi byli sebemeně ohroženi, a pak transportní člun náhle zavřel dveře a rychle se vracel zpátky do skluzu.

„Hmm,“ řekla Opal. „Překvapující.“

„Třeba jim došla munice,“ napadlo Merva, i když věděl, že ho Opal potrestá za to, že vyjadřuje vlastní názor.

„To si myslíš, Mervalle? Že jim došla výbušnina, a tak se prostě rozhodli nechat nás být? Opravdu si myslíš, že to může být pravda, ty tupá náhražko myslící bytosti? Copak nemáš žádné přední mozkové laloky?“

„To byla jen taková možnost,“ zamumlal nejistě Merv.

Opal vstala a zamávala na bratry rukama. „Zkrátka sklaponěte. Potřebuji chvilku mluvit sama pro sebe.“ Začala přecházet po úzkém kokpitu. „Co se to děje? Vysledují nás až ke skluzu, chvilku dělají

ohňostroj a pak zmizí. Jakoby nic. Proč? Proč?!" Mnula si oba spánky klouby prstů. „Mysli." Najednou si Opal na něco vzpomněla. „Včera večer. Na El ukradli transportér. Slyšeli jsme to na policejní frekvenci. Kdo ho ukradl?"

Disk pokrčil rameny. „Nevím. Nějaký permoník. Je to důležité?"

„Správně. Permoník. A při tom obléhání Artemise Fowla, nebyl v tom taky nějaký permoník? A neříkalo se, že stejný permoník pomáhal Juliovi Bříznému vloupat se do laboratoří Koboi?"

„To se jen povídalo. Žádné důkazy nebyly."

Opal se obrátila k Diskovi. „Třeba je to proto, že na rozdíl od tebe je ten permoník chytrý. Třeba se nechce nechat chytit." Šotka si to chvíli skládala v hlavě. „Takže mají permoníka lupiče, člun a výbušniny. Krátká musí vědět, že ty jejich ubohé granáty náš trup neprorazí, tak proč je odpalovali? Le-da..."

Pravda ji zasáhla tak prudce, jako by dostala fyzicky ránu do žaludku.

„Ne," zajíkla se. „Odváděli naši pozornost. Seděli jsme tu jako blázni a koukali se na hezké rachejtličky. A mezitím..."

Odstrčila Diska a hnala se kolem něho do kabiny pro cestující.

„Ty nálože," zaječela. „Kde jsou?"

Disk vykročil přímo ke křeslu. „Nebojte, slečno Koboi, jsou -" zarazil se a poslední slovo věty mu uvízlo v krku. Já, ehm, byly tady. Tady v křesle."

Opal vzala do ruky malý komunikátor. „Hrají si se mnou. Řekni mi, žes tu náhradní uložil někam na bezpečné místo."

„Ne," přiznal nešťastně Disk. „Byly u sebe."

Merv se kolem něj protáhl do nákladového prostoru. „Dveře k motoru jsou otevřené." Strčil do nich hlavu. Jeho hlas zdusily panely v podlaze. „Manžeta bateriové antény je rozervaná. A jsou tu stopy. Někdo sem vlezl."

Opal zaklonila hlavu a zaječela. Na tak malou osobu to vydržela dost dlouho. Konečně jí došel dech.

„Sledujte ten člun," vyrazila ze sebe, když se jí dech zase vrátil. „Upravila jsem ty nálože osobně a nedají se zneškodnit. Pořád ještě je můžeme odpálit. Přinejmenším zničím svoje nepřátele."

„Ano, slečno Koboi," odpověděli současně Merv a Disk.

„Nedívejte se na mě," zavyla Opal.

Bratři Brillovi prchli do kokpitu a snažili se zároveň uklánět, dívat se na vlastní nohy, nemyslet na nic nebezpečného a především nevypouštět větry.

Když policejní člun dorazil na místo schůzky, Sláma už tam čekal. Butler otevřel dveře a vtáhl permoníka za límec dovnitř.

„Máš je?" zeptal se dychtivě.

Sláma mu podal vyboulený pytel. „Tady jsou! A než se zeptáš, vysílačku jsem tam nechal."

„Takže šlo všechno podle plánu?"

„Naprosto," odpověděl Sláma. O náušnici odpočívající v jeho žaludeční stěně se nezmínil.

„Výborně," řekl Artemis a protáhl se kolem permoníka do kokpitu.

Jedem!" křikl a plácl Myrta do opěrky hlavy.

Myrta už měla motor nažhavený a držela letoun na brzdách.

Jedem," kývla, pustila brzdu a sešlápla plyn. Policejní člun odlétl od skalního výběžku jako oblázek z praku.

Artemisovi to utrhlo nohy od podlahy, takže za ním vlály jako větrné pytle. Zbytek jeho těla by byl následoval, kdyby se Artemis pevně nedržel opěrky.

„Kolik máme času?" zeptala se Myrta rty roztřesenými přetížením.

Artemis se přitáhl do křesla. „Pár minut. Ruda dosáhne hloubky sto sedmdesát kilometrů přesně za čtvrt hodiny. Opal za námi bude každou chvíli."

Myrta skoro lízla stěnu skluzu a protáhla se mezi dvěma skalními věžemi. Spodní část E7 byla dost rovná, jenže právě tenhle úsek se točil kúrou jako vývrтка, protože sledoval přirozené pukliny.

„Vyjde to, Artemisi?" ptala se Myrta.

Artemis o tom přemýšlel. „Zvažoval jsem osm plánů, a tenhle byl nejlepší. I tak máme čtyřiašedesát procent šance, že uspějeme. Důležité je rozptýlovat Opal, aby nezjistila pravdu. To je na tobě, Myrto. Dokážeš to?"

Myrta pevněji sevřela volant. „Neboj. Nestává se mi tak často, abych si mohla pořádně zalétat. Opal

bude mít tolik starostí s tím, aby nás chytila, že na nic jiného jí myšlenky už nezbudou."

Artemis se podíval oknem ven. Mířili přímo dolů, do centra Země. V téhle hloubce a tempu gravitace kolísala, takže je to buď mačkalo do křesel, nebo odtrhávalo z pásů. Černota skluzu je oblévala jako dehet, až na kužel světla z předních reflektorů letounu. V něm se strašlivým tempem objevovaly obrovité skalní formace a mířily přímo na ně. Myrta je ale vždycky dokázala obletět, aniž by jedinkrát přišlápla brzdou.

Na plazmové obrazovce se objevila ikona představující plynovou anomálii, tedy Opalinu loď, a pomalu se posunovala po obrazovce.

Myrta ten pohyb zachytila koutkem oka a ohlásila: Jdou po nás."

Artemisovi se kroutil žaludek leteckou nevolností, úzkostí, vyčerpáním a rozjařením. „Výborně," řekl spíš k sobě. „Závod začal."

V ústí E7 seděl Merv u volantu neviditelného korábu, Disk u přístrojů a Opal vydávala rozkazy a vztekala se.

„Máme signál náloží?" zaječela z křesla.

Ten její hlas už mě začíná pěkně štvát, myslel si Disk, ale ne moc nahlas.

„Ne," odpověděl. „Nic. To znamená, že musejí být v jejich člunu. Jejich štíty signál blokují. Potřebujeme se k nim dostat blíž - nebo můžu vyslat odpalovací signál tak jako tak. Třeba budeme mít štěstí."

Opal se rozječela plynuleji. „Ne! Nesmíme je odpálit dřív než ve sto sedmdesáti kilometrech, jinak kov nezmění směr. Co ten pitomý komunikátor? Dělá něco?"

„Ne," odpověděl Disk. Jestli má nějaký protějšek, musí být vypnutý."

„Vždycky se můžeme vrátit do Zitovy laboratoře," navrhoval Merv. „Máme tam těch náloží ještě aspoň deset."

Opal se naklonila dopředu a začala pěstičkami bušit Merva do ramen. „Idiote! Tupce! Pitomče! Copak je to tady nějaká hra na nejhloupějšího? A ty chceš vyhrát, co? Jestli se vrátíme k Zitovi, tak bude ruda už moc hluboko, než se dostaneme zase zpátky. Nemluvě už o tom, že kapitánka Krátká vysype policii svou verzi události a oni to budou muset přinejmenším prošetřit. Musíme se dostat blíž a musíme nálože odpálit. I když promeškáme vhodnou dobu pro sondu, přinejmenším zlikviduji svědky proti sobě."

Neviditelný koráb měl k navigačnímu softwaru napojené přibližovací senzory, což znamenalo, že Opal a její společníci se nemuseli bát, že narazí do stěny skluzu nebo do stalaktitů.

„Kolik ještě do dosahu odpalu?" vyštěkla Opal. No, řečeno popravdě, bylo to spíš ňafnutí.

Merv rychle počítal. „Tři minuty, ne víc."

Jak hluboko tou dobou budou?"

Pár dalších výpočtů. „Dvě stě padesát kilometrů."

Opal se štípla do nosu. „Mohlo by to vyjít. Jestli mají obě nálože, výsledná exploze, i když nebude směřovaná, jak jsme plánovali, by mohla prorazit šterbinu ve stěně. Je to naše jediná možnost. Když nevyjde, budeme mít přinejmenším čas se vzpamatovat. Jak dojdou do sto sedmdesáti, vyšli odpalovací signál. Vysílej ho nepřetržitě. Třeba budeme mít štěstí."

Merv odklopil plastový bezpečnostní kryt detonačního tlačítka. Zbývaly už jen vteřiny.

Artemisovy útroby se pokoušely protáhnout krkem ven.

„Ta plechovka potřebuje nové gyroskopy," řekl

Myrta sotva kývla, musela se právě velice soustředit na hodně obtížnou řadu smyček a prudkých zatáček.

Artemis se rozhlédl po palubní desce. „Už jsme v hloubce sto sedmdesát. Opal se bude pokoušet odpálit nálože. Rychle se blíží."

Sláma strčil hlavu do kokpitu z kabiny pro cestující. Jsou tyhle vylomeniny vážně nutné? Nedávno jsem se dost najedl."

„Už to bude," uklidňoval ho Artemis. Jízda už skoro končí. Řekni Butlerovi, ať otevře pytel."

„Dobře. Víš jistě, že Opal udělá to, co má?"

Artemis se chlácholivě usmál. Jistěže vím. Je to v lidské přirozenosti, a Opal je teď člověk. Vzpomínáš? Teď, Myrto. Zastav."

Mervall poklepal na přístroj. „Tomuhle neuvěříte, Op - slečno Koboi."

Přes Opaliny rty přelétl slabounký náznak úsměvu. „Neříkej mi nic. Zastavili se."

Merv ohromeně zavrtěl hlavou. „Ano, vznášejí se ve výšce dvě stě kilometrů. Proč to dělají?"

„Nemá cenu snažit se ti to vysvětlit, Mervalle. Jen dál vysílej detonační signál, ale nás zpomal. Ne-

chci být u nich moc blízko, až dostaneme spojení."

Zabubnovala nehty o přenosný komunikátor, který tam nechal permoník. Už to brzo přijde.

V té chvíli na vysílačce zablikalo červené světlo příchozího hovoru, doprovázené lehkou vibrací. Opal se usmála a odklopila obrazovku.

Na ní se objevila Artemisova bledá tvář. Snažil se usmívat, ale bylo zjevné, že je to nucený úsměv.

„Opal, dávám vám jednu šanci se vzdát. Zneškodnili jsme vaše nálože a policie je na cestě sem. Bylo by pro vás lepší vzdát se kapitánce Krátké, než si začínat přestřelku s ozbrojenou policejní stíhačkou."

Opal zatleskala. „Výborně, pane Fowle, to je báječná pohádka. Jenže já ti teď povím, jak je to doopravdy. Uvědomil sis, že ty nálože se zneškodnit

nedají. Sám ten fakt, že můžu přijmout tenhle hovor, znamená, že můj detonační signál brzo pronikne vaším štítem. Nemůžete výbušniny vyhodit, protože bych je odpálila v šachtě, přesně jak jsem původně plánovala. A pak po vašem člunu prostě vypálím pár raket naváděných na teplo. A jestli se pokusíte letět dál, poletím za vámi a proniknu vaším štítem dřív, než opustíte paralelní část skluзу. Ve spojení s policií nejste. Kdyby ano, tak jsme vaše rozhovory zachytili. Takže jediné, co vám zbývá, je ubohý bluf. Hodně ubohý. Zřejmě se pokoušíte mě zdržet, dokud roztavený kov nebude moc hluboko."

„Takže se odmítáte vzdát?"

Opal předstírala, že o tom přemýšlí, a poklepávala si přitom upraveným nehtem o bradu. „Víš ty co, odmítám. Budu bojovat až do konce, i když mám tak malou šanci. A mimochodem, nedívej se prosím rovnou na obrazovku. Nedělá mi to dobře napleť."

Artemis dramaticky povzdechl. „No, když tedy musíme umřít, tak aspoň s plným žaludkem."

Tohle byla neobvykle velkorysá poznámka na někoho, komu zbývá jen pár vteřin života, i když je to člověk. „S plným žaludkem?"

„Ano," kývl Artemis. „Sláma z toho vašeho člunu odnesl ještě něco jiného."

Podal si malou kuličku obalenou čokoládou a poválel ji v prstech před obrazovkou.

„Moje lanýž?" zalapala po dechu Opal. „Vy jste je vzali. To je sprosté."

Artemis si sladkost hodil do úst a pomalu žvýkal. „Skutečně jsou božské. Chápu, proč se vám po nich na klinice stýskalo. Budeme se muset hodně snažit, abychom stačili sníst všechno, co jsme vám vzali, než nás roztrháte na kousíčky."

Opal vyprskla jako kočka. „Zabít vás bude úplná hračka." Obrátila se k Mervovi. „Už máme signál?"

„Nic, slečno Koboi. Ale už brzo. Jak mám jednu komunikaci, dlouho už to trvat nebude."

Myrta se vmáčkla do obrazu, jednu tvář měla nadutou lanýží. „Vážně se rozpouštějí v puse, Opal.

Poslední jídlo odsouzené posádky."

Opal píchla nehtem do obrazovky. „Přežila jste dvakrát, Krátká. Potřetí už se vám to nepovede, za to vám ručím."

Myrta se zasmála. „Měla byste vidět Slámu. Ten si ty lanýže do chřtánu přímo hází."

Opal byla bez sebe. „Co signál?" Dokonce i teď, kdy je čeká vzápětí jistá zkáza, se jí ještě pořád vysmívají.

Ještě ne. Ale brzo."

„Snaž se dál. Nepouštěj prst z tlačítka."

Opal se odepnula a došla do kabiny. Permoník přece nemohl odnést všechny lanýže a zároveň výbušniny. Určitě ne. Tolik se těšila na hrst té božské čokolády, až bude Jistota zničena.

Klekla si na koberec a zasunula ruku pod šev k skryté západce. Odskočila jí pod prsty a víko kořistné truhly se odsunulo.

V truhle nezbyl jediný lanýž. Místo nich tam ležely dvě tvarované nálože. Opal chvíli nechápala, co vlastně vidí. Pak to začalo být děsivě jasné. Artemis ty nálože vůbec neukradl, řekl jen permoníkovi, aby je přemístil. Když byly v kořistné truhle, nebylo možné je ani najít, ani odpálit. Dokud bylo víko zavřené. Teď ho sama otevřela. Artemis ji vyprovokoval k tomu, aby si sama zpečetila svůj osud.

Z Opaliny tváře se vytratila všechna krev. „Mervalle!" zaječela. „Odpalovací signál!"

„Nebojte se, slečno Koboi," volal šotek z kokpitu. „Zrovna nám přišel kontakt. Teď už ho nezastaví nic."

Na obou náložích se rozsvítily zelené odpočítávací ciferníky a začaly odtikávat od dvacítky. Standardní důlní rozbuška.

Opal se vrhla do kokpitu. Oklamali ji. Napálili. Teď nálože vybuchnou bezúčelně v hloubce sto dvacet kilometrů, daleko nad souběžnou částí. A její vlastní letoun při tom samozřejmě bude zničen a ona tu

uvízne jako snadná kořist pro policisty. Přinejmenším taková byla teorie. Jenže Opal Koboí nikdy nevyčerpala všechny možnosti.

Připoutala se do křesla v kokpitu.

„Doporučuji vám připoutat se,“ úsečně přikázala bratrům Brillovým. „Zklamali jste mě. Užijte si vězení.“

Merv a Disk měli sotva čas dopnout přezky, než Opal spustila vystřelovací gelové polštáře pod jejich sedadly. Okamžitě byli uzavřeni v bublině jantarově žlutého nárazového gelu a vyhození panely, které se otevřely v trupu.

Bubliny neměly žádný zdroj energie a spoléhaly na úvodní impuls vystřelovacího plynu, že je dostane z dosahu nebezpečí. Gel byl ohnivzdorný, nárazuvzdorný a obsahoval dost kyslíku na třicet minut mělkého dýchání. Merv a Disk byli katapultováni černým prostorem, dokud se nedostali do kontaktu se stěnou skluzu. Gel se přilepil na skalnatý povrch a bratři Brillovi tam zůstali bezmocně třet tisíce kilometrů od domova.

Opal zatím rychle vyťukávala do počítače kódy.

Na svůj poslední útok neměla ani celých deset vteřin. Artemis Fowl ji možná tentokrát porazil, ale nebude se z toho radovat dlouho.

Opal obratně aktivovala a vystřelila z předních děl dvě teplem naváděné plazmové rakety, a pak odstartovala svůj vlastní únikový modul. Kdepak Opal Koboí a nárazový gel. Do návrhu lodi samozřejmě zahrнула i pohodlný záchranný člun. Samozřejmě jen jeden – proč by měla v takovém pohodlí cestovat i posádka? Popravdě řečeno, Opal bylo úplně jedno, co se stane s bratry Brillovými. Už jí nebyly k ničemu užiteční.

Spustila trysky naplno bez ohledu na bezpečnostní předpisy. Koneckonců, co záleží na tom, jestli ožehne letounu trup? Za chvíli ho čeká víc než jen ožehnutí. Modul se hnál k povrchu rychlostí přes osm set kilometrů za hodinu. Bylo to dost rychle, ale ne tak rychle, aby dokázal úplně uniknout tlakové vlně po výbuchu dvou tvarovaných náloží.

Neviditelný koráb explodoval v záblesku barevného světla. Myrta uhnula s policejním člunem co nejbližší ke stěně skluzu, aby se vyhnula padajícím troskám. Když pominula tlaková vlna, cestující ve člunu mlčky čekali, až počítač dokončí průzkum skluzu nad nimi. Nakonec se na trojrozměrném modelu objevily tři červené tečky. Dvě byly statické, ta třetí se rychle pohybovala směrem k povrchu. „Stihli to,“ povzdechl Artemis. „Nepochybuju o tom, že ta pohyblivá tečka je Opal. Měli bychom ji chytit.“

„To měli,“ kývla Myrta, ale nevypadala tak šťastně, jak by se dalo čekat. „Ale neuděláme to.“

Artemis si všiml Myrtina tónu. „Proč ne? Co se děje?“

„Tohle se děje,“ řekla Myrta a ukázala na obrazovku. Na ní se objevily ještě dvě další tečky a vysokou rychlostí se k nim blížily. Počítač tečky identifikoval jako rakety a pak je rychle porovnal s databází.

„Teplem naváděné plazmové rakety. Zaměřené na naše motory.“

Sláma zavrtěl hlavou. „Ta Koboí je ale pěkně zatrpklá šotka. Ona nám prostě nemůže dát pokoj.“

Artemis zíral na obrazovku, jako by mohl rakety zničit pouhým soustředěním. „Měl jsem to předvídat.“

Butlerova mohutná hlava vykukla za ramenem jeho svěřence. „Máš něco horkého, co by ty rakety od nás odvedlo?“

„Tohle je transportér,“ odpověděla Myrta. „Můžeme být rádi, že máme štůty.“

„Ty rakety jdou po naší tepelné charakteristice?“

„Ano,“ potvrdila Myrta v naději, že přijde nějaký nápad.

„A existuje způsob, jak tu charakteristiku výrazně změnit?“

V tu chvíli Myrtu napadla jedna možnost. Byla tak extrémní, že se ani neobtěžovala konzultovat ji s ostatními.

Jeden by byl,“ řekla a vypnula motory.

Raketoplán padal skluzem jako kámen. Myrta se pokoušela manévrovat křídélky, jenže bez pohonu to bylo jako pokoušet se řídit kotvu.

Nebyl čas na strach nebo paniku. Byl čas jen na to něčeho se chytit a snažit se udržet v žaludku poslední jídlo.

Myrta zaťala zuby, polkla paniku, která se snažila prodrat ven, a rvala se s řízením. Jestli dokáže udržet křídélka vyrovnaná, neměli by narazit do stěn skluzu. Takhle měli přinejmenším nějakou šanci. Zalétla očima ke snímačům. Vnitřní teplota letounu klesala, ale půjde to dost rychle? Tahle část skluzu

byla víceméně rovná, jenže za nějakých padesát kilometrů přijde zatáčka a tam by narazili, jako když moucha vletí do slona.

Butler se doplazil na zád' lodi. Cestou popadl dva hasicí přístroje a vytrhl jim pojistky. Hodil je do prostoru motorů a zabouchl za nimi. Okénkem viděl, jak se hasicí přístroje točí dokola a pokrývají stěny mrazivou pěnou.

Teplota motoru klesla ještě o stupeň.

Rakety se stále blížily.

Myrta otevřela naplno všechny průduchy a naplnila letoun studeným vzduchem. Ručička popolezla ještě o stupeň k zelené části teploměru.

„Tak dělej," sykla roztřesenými rty. Ještě pár stupňů."

Řítily se dolů, do tmy. Lod' se pomalinku sunula k pravoboku. Už brzo narazí do ohybu, který se proti nim zvedal. Myrta držela prsty těsně nad zapalováním. Počká až do poslední chvíle.

Motory zchladly ještě víc. Byly konstruované na účinnou úsporu energie. Když se nepoužívaly, rychle ukládaly nadbytečné teplo do baterií. Rakety ale stále držely kurs.

Ohyb skalní stěny už bylo vidět ve světle reflektorů. Byl větší než hora a tvořila ho tvrdá, nemilosrdná skála. Jestli tam letoun narazí, zmačká se jako plechovka.

Artemis ze sebe s námahou vypravil: „Nevyjde to. Motory."

„Počkej," odpověděla Myrta.

Křídélka už vibrovala a letoun se začal převracet. Viděli rakety, které se řítily za jejich teplem, chvíli za sebou, chvíli před sebou.

Byli už blízko ke skále. Příliš blízko. Kdyby to Myrta odkládala ještě vteřinku, nezbyl by jí dostatečný prostor k manévrování. Stiskla zapalování a v poslední milisekundě zabočila doleva. Bok trupu škrkl o skálu, až to zajiskřilo. A byli ze všeho venku, hnali se do černé prázdnoty. Tedy, pokud se dá o někom říct, že je ze všeho venku, když ho pronásledují dvě rakety.

Teplota motoru dosud klesala a vydrží jí to ještě tak půl minuty, než se turbíny nažhaví. Bude to stačit? Myrta si na obrazovku vyvolala pohled zadních kamer. Rakety se ještě pořád blížily. Neúprosně. Táhlly za sebou fialové plameny. Tři vteřiny do zásahu. Dvě.

Pak ztratily kontakt a zamířily od svého cíle pryč. Jedna přelétla vrchem, druhá pod kýlem.

„Vyšlo to," oddechl si Artemis a teprve v té chvíli si uvědomil, že předtím tajil dech.

„Dobrá práce, vojáku," zasmál se Butler a pocuchal Myrtě vlasy.

Sláma nakoukl dovnitř z kabiny pro cestující. Ve tváři byl nazelenalý. „Měl jsem menší nehodu," řekl. Nikdo se na nic víc neptal.

„Radši ještě nebudeme slavit," pohlédla Myrta na přístroje. „Ty střely měly vybuchnout při nárazu o stěnu, ale nevybuchly. Napadá mě jen jeden důvod, proč by letěly přímo dál."

„Kdyby našly jiný cíl," doplnil Butler.

Na plazmové obrazovce se objevila červená tečka. Obě střely mířily přímo k ní.

„Přesně tak. Tohle je policejní nadzvuková stíhačka, a z jejího pohledu jsme na ni zrovna zahájili palbu."

Major Risk Chaluha seděl za řízením policejní stíhačky. Letoun se řítit téměř trojnásobkem rychlosti zvuku a svištěl skluzem jako stříbrná jehla. Nadzvukové lety se povolovaly jen velice výjimečně, protože mohly působit závaly a ve vzácných případech je mohly zachytit i lidské seismografické přístroje.

Vnitřek stíhačky byl vyplněný nárazovým gelem, který potlačoval jinak ničivé vibrace. Major Chaluha byl zavěšen v gelu v upraveném pilotním obleku. Ovládání lodi bylo napojeno přímo na jeho rukavice a video mu běželo v přilbě.

Klusák s ním byl z ústředí celou dobu v průběžném kontaktu.

„Ten ukradený člun je zpátky ve skluzu," informoval Riska. „Vznáší se ve dvou stech kilometrech."

„Mám ho," odpověděl Risk, který našel tečku na radaru. Cítil, jak se mu srdce rozběhlo rychleji. Bylo možné, že Myrta je na palubě toho letounu. A jestli to tak je, udělá on všechno, co bude potřeba, jen aby ji bezpečně dostal domů.

Na senzorech vyšlehly bílé, žluté a oranžové plameny.

„Mám nějaký výbuch. Byl to ten ukradený člun?"

„Ne, Risku. Přišlo to odnikud. Nic tam nebylo. Pozor na trosky."

Obrazovka byla plná nepravidelných žlutých čar, jak se žhavé kusy kovu řítily ke středu Země. Risk aktivoval přední lasery, připraven na cokoli, co se dostane nebezpečně blízko. Bylo nepravděpodobné,

že by jeho plavidlo bylo ohroženo - v téhle hloubce byl skluz širší než průměrné město. Trosky z exploze nepoletí v okruhu větším než tak dva kilometry. Měl spoustu místa na to, aby jim uhnul z cesty.

Leda by ho některé ty trosky sledovaly. Dvě ze žlutých šmouh se nepřírozeně stáčely jeho směrem. Palubní počítač je analyzoval. Oba předměty měly vlastní pohon a řídicí systémy. Rakety.

Jsme pod palbou," řekl do mikrofonu. „Dvě rakety."

Opravdu na něj Myrta vypálila? Bylo by možné, že měl Sool pravdu? Skutečně se obrátila proti nim? Risk sáhl do vzduchu a poklepal na virtuální obrazovku. Dotkl se zobrazení obou raket. Jen se dostanou na dostřel, počítač je zasáhne laserovým paprskem. Risk vymanévroval doprostřed skluzu, aby měly lasery co nejdelší palebnou čáru. Lasery jsou k něčemu jenom v přímém směru.

Za tři minuty obě střely vylétly za ohybem skluzu. Risk jim skoro nevěnoval pozornost. Počítač dvakrát krátce vystřelil a tím se raket účinně zbavil. Major Chaluha prolétl tlakovou vlnou, chráněný vrstvami nárazového gelu.

Na vizoru se mu otevřela další obrazovka. Na ní byl čerstvě povýšený velitel Ark Sool. „Majore, máte povolení palbu opěťovat. Použijte jakoukoli nezbytnou sílu."

Risk se zamračil. „Ale, veliteli, na palubě je možná Myrta."

Sool zvednutou rukou umlčel všechny námitky.

„Kapitánka Krátká dala jasně najevo, na které straně stojí. Palte bez omezení."

K tomu Klusák nemohl mlčet. „Nestřílejte, Risku. Víte dobře, že za tímhle vším není Myrta. Ty střely určitě nějak vypálila Opal Koboi."

Sool uhodil do stolu. Jak můžete být tak slepý, vy osle? Co ještě musí Krátká udělat, aby vás přesvědčila, že je zrádkyně? Poslat vám e-mail? Zavraždila svého velitele, spojila se s trestancem a vystřelila na policejní stíhačku. Sestřelte ji odtamtud."

„Ne!" naléhal Klusák. „Uznávám, že to nevypadá dobře. Ale musí to mít jiné vysvětlení. Jen dejte Myrtě šanci říct nám jaké."

O Soola se pokoušela mrtvice. „Držte hubu, Klusáku! Co si myslíte? Vy tady snad vydáváte taktické rozkazy? Vy jste civilista, tak vypadněte z té linky."

„Risku, poslouvejte mě," začal Klusák, ale víc už říci nestačil. Sool ho vypnul.

„Tak," uklidnil se velitel, „rozkazy znáte. Palte na ten člun."

Ukradený člun byl teď už i vidět. Risk si jeho obraz zvětšil na vizoru a okamžitě si všiml tří věcí. Zaprvé, letounu chyběl komunikační stožár. Za druhé, byl to transportér a na odpalování raket nebyl vybavený. A za třetí, viděl v kokpitu i tvář samotné Myrty Krátké, vyčerpanou a vzdornou.

„Veliteli Soole," řekl. „Myslím, že jsou tady určité polehčující okolnosti."

„Řekl jsem palte!" zaječel Sool. „Vy mě poslechnete!"

„Ano, pane," řekl Risk a vypálil.

Myrta sledovala upřeným pohledem dráhu obou

Opalových střel na obrazovce radaru. Prsty tiskla volant, až guma skřípala. Neuklidnila se, dokud stíhačka podobná spíš jehle obě rakety nezničila a neprolétla troskami.

„Žádný problém," usmála se s rozzářenýma očima na zbytek posádky.

„Pro něj ne," připustil Artemis. „Ale pro nás možná ano."

Stíhačka se teď vznášela na jejich levoboku, štihlá a smrtící, a zalévala je světlem desítky reflektorů.

Myrta zamžourala do bledého světla a pokoušela se rozeznat, kdo sedí na kapitánském křesle. Ve špici se otevřela trubice a vysunul se z ní kovový kužel.

„Tohle není dobré," sykl Sláma. „Budou po nás střílet."

Ale Myrta se kupodivu usmála. *Je to dobré*, myslela si. *Někdo tam dole mě má rád.*

Komunikační šipka přelétla krátkou vzdálenost mezi oběma čluny a zabodla se do trupu ukradeného plavidla. Z trysek na její základně vystříkl rychleschnoucí tmel, který uzavřel trhlinu, a kužel vepředu se vyšrouboval a dopadl s brnknutím na podlahu. Pod ním byl reproduktor.

Kabinou zaburácel hlas Riska Chaluhy. „Kapitánko Krátká, mám rozkaz tě sestřelit. Rozkaz, kterého jsem víceméně neuposlechl. Tak začni mluvit a dej mi dost informací, aby to zachránilo kariéru nám oběma."

Myrta tedy mluvila. Vylíčila Riskovi ve zkratce všechno, co se stalo: Jak celou tu věc nastrojila Opal a jak ji můžou chytit, když prohledají skluz.

„To ti zatím stačí na záchranu života," řekl Risk.

„I když oficiálně ty a všichni, kdo jsou v tom člunu s tebou, jste zatčeni, dokud nenajdeme Opal

Koboi."

Artemis si odkašlal. „Promiňte, ale jsem přesvědčený, že nad lidmi žádnou pravomoc nemáte. Bylo by nelegální zatknout mě nebo mého společníka."

Risk povzdechl. Z reproduktoru to znělo jako sykot smirkového papíru. „Budu hádat: Artemis Fowl, ne? Mělo mě to napadnout. Vy dva už začínáte být tým. No, tak tedy řekněme, že jste hostem policie, jestli vám to vyhovuje lépe. A teď, zásahová jednotka už je ve skluzu a postará se o Opal a její společníky. Vy poletíte za mnou do Jistoty."

Myrta chtěla protestovat. Chtěla chytit Opal sama. Toužila po potěšení osobně strčit tu jedovatou šotku do pořádné vězeňské cely. Ale jejich postavení bylo nejisté už takhle, a tak se pro jednou rozhodla uposlechnout rozkazu.

KAPITOLA 11.

POSLEDNÍ SBOHEM

Jakmile přistáli v Jistotě, nalodila se jednotka pěších policistů, aby vězně zajistila. Policisté se rojili po palubě a štěkali rozkazy; pak uviděli Butlera a jejich sebevědomí se vypařilo jako déšť na horké silnici. Že ten člověk je veliký, to jim řekli. Jenže on nebyl jen veliký. On byl obrovský. Jako hora. Butler se omluvně usmál. „Nebojte se, skřítečkové. Takhle já působím i na většinu lidí."

Policisté si kolektivně oddechli, když Butler souhlasil, že s nimi půjde dobrovolně. Kdyby se byl rval, asi by ho jejich technické pomůcky dokázaly přemoci, jenže ten obrovský Blátivý by pak zase mohl na někoho padnout.

Zadržené zavřeli ve VIP salonku letiště, odkud vyhodili několik protestujících právníků a obchodníků. Dostalo se jim velice slušného zacházení: dobré jídlo, čisté šaty (pro Butlera ne) i zábava. Ale stejně - byli pod dozorem.

O půl hodiny později vtrhl do salonku Klusák. „Myrto," volal a objal elfku chlupatou paží. „To jsem rád, že jste živá."

Já taky, Klusáku," smála se Myrta.

„Nějaké to Ahoj by neuškodilo," prohlásil uraženě Sláma. Jak se máš, Slámo? To jsme se dlouho neviděli, Slámo. Tady máš medaili, Slámo."

„No dobře," objal Klusák druhou chlupatou paží stejně chlupatého permoníka. „Tebe taky moc rád vidím, Slámo, i když jsi mi potopil jednu ponorku. A medaili pro tebe nemám."

„Určitě kvůli té ponorce," protestoval Sláma. „Kdybych to neudělal, byly by teď zrovna vaše kosti pohřbené pod milionem tun roztaveného železa."

„Na tom něco je," uznal kentaur. „Zmíním se o tom při výslechu." Obrátil se k Artemisovi. „Vidím, že se vám podařilo nějak obejít výmaz paměti, Artemisi."

Artemis usmál. „Dobře pro nás pro všechny."

„To je pravda. Už nikdy neudělám tu chybu, že bych se vás pokusil vymazat znova." Uchopil Artemisovu ruku a přátelsky ji stiskl. Jednal jste jako přítel Národa. Vy také, Butlere."

Bodyguard seděl přikrčený na pohovce, lokty opřené o kolena. „Můžete mi to oplatit tím, že zařídíte nějakou místnost, kde bych se mohl postavit."

„Tohle mě mrzí," řekl Klusák omluvně. „Pro lidi vašich rozměrů místnosti nemáme. Sool chce, abyste všichni zůstali tady, dokud se vaše tvrzení neověří."

„A jak to jde?" zeptala se Myrta.

Klusák vytáhl zpod košile složku. Já tady vlastně vůbec nemám být, ale říkal jsem si, že byste možná rádi věděli, co se děje."

Všichni se nahnuli kolem stolu, na který Klusák rozložil své zprávy.

„Bratry Brillovy jsme našli na stěně skluzu. Zpívají jako smrdutci - žádná loajalita k zaměstnavateli. Lidi z laborky sebrali dost kusů neviditelného korábu na to, aby dokázali jeho existenci."

Myrta zatleskala. „Tak to máme doma."

Ještě to není neprůstřelné," varoval ji Artemis. „Bez Opal můžeme být pořád ještě za všechno zodpovědní my. Bratři Brillovi můžou lhát, aby nás chránili. Máte ji?"

Klusák zaťal pěsti. „Tedy, ano a ne. Její nouzový modul při výbuchu praskl, takže jsme ho mohli sledovat. Jenže než jsme dorazili na povrch, na místo havárie, byla Opal pryč. Projeli jsme to tam téměř a našli jsme Opaliny stopy. Sledovali jsme je do malé vinařské vesničky poblíž Bari. Na satelitu ji přímo vidíme, jenže zorganizovat proniknutí nějakou dobu trvá. Je naše a my ji dostaneme. Jenže to

může trvat týden."

Myrtina tvář potemněla hněvem. „Tak ať si ten týden užívá, protože bude nejlepší, jaký bude ve zbytku života mít."

Záchranný modul Opal Koboi se dobelhal k povrchu a prasklým generátorem z něj unikaly kapky plazmy. Opal si byla dobře vědomá toho, že tyhle stopy plazmy jsou pro Klusáka jako směrové šipky. Musí opustit modul, jak nejrychleji to půjde, a najít si nějaké místo, kde by se schovala, než se dokáže dostat aspoň k části svých fondů.

Vyletěla z přístavu a podařilo se jí urazit ještě skoro patnáct kilometrů, než jí motory vypověděly docela a donutily ji přistát na vinici. Když se Opal z modulu vyhrabala, zjistila, že na ni čeká vysoká žena, asi čtyřicetiletá, s rýčem a vzteklym výrazem na tváři.

„To je moje víno," řekla ta žena italsky. „To víno je můj život. Co si o sobě myslíš, narazit sem s tím letadýlkem a zničit všechno, co mám?"

Opal rychle přemýšlela. „Kde je vaše rodina?" zeptala se. „Váš manžel?"

Žena si odfoukla z očí pramínek vlasů. „Nemám rodinu. Nemám manžela. Pracuju na vinici sama. Jsem poslední z rodu. Ta vinice pro mě znamená víc než můj život, a určitě víc než tvůj."

„Nejsi sama," řekla Opal a zapojila hypnotický skřítkovský mesmer. „Teď máš mě. Jsem tvoje dcera Belinda."

Proč ne? říkala si. *Když to vyšlo jednou...*

„Belinda," opakovala žena pomalu. „Já mám dceru?"

„Přesně tak," souhlasila Opal. „Belindu. Vzpomeň si. Pracujeme na vinici spolu. Pomáhám ti dělat víno."

„Pomáháš mi?"

Opal se zamračila. Lidé nikdy nic nepochopí napoprvé.

„Ano," řekla a sotva skrývala svou netrpělivost. „Pomáhám ti. Pracuji vedle tebe."

Ženě se náhle rozjasnilo v očích. „Belindo. Co tam jen tak stojíš? Vezmi rýč a uklid' tady ten svinčík. Až budeš hotová, musíš uvařit večeři."

Opal se málem zastavilo srdce. Fyzicky pracovat? Ani náhodou. Takové věci dělají jiní.

„Když o tom tak přemýšlím," řekla a zatlačila na mesmer, jak to jen šlo, „jsem tvoje rozmazlovaná dcera Belinda. Nikdy mi nedovolíš nic dělat, aby mi nezhrubly ruce. Šetříš si mě pro bohatého manžela."

To by mělo stačit. Schová se u téhle ženy na pár hodin a pak uteče do města.

Jenže Opal čekalo překvapení. „Celá moje Belinda," řekla ta žena. „Pořád sní. A teď popadni ten rýč, holka, nebo jdeš do postele o hladu."

Opal celá zrudla. „Copak ty jsi mě neslyšela, babizno? Já fyzicky nepracuji. Budeš mi sloužit. To je smysl tvého života."

Italka výhrůžně přistoupila ke své malé dceři. „Tak poslouchej, Belindo. Snažím se neslyšet ty jedovatosti, které vypouštíš z úst, ale jde to těžko. Obě pracujeme na vinici, vždycky to tak bylo. Tak popadni ten rýč, nebo tě zamknu ve tvém pokoji se stovkou brambor na oloupání a ani jednou na jídlo."

Opal byla úplně bez sebe. Nechápala, co se to tu děje. Dokonce i lidé se silnou myslí byli pod smerelem tvární jako vosk. Co se to tu děje?

Pravda byla jednoduchá: Opal byla tak chytrá, až jí to samotné škodilo. Tím, že si nechala vložit do lebky lidskou hypofýzu, účinně se polidštila. Lidský růstový hormon postupně překonával kouzlo v jejím organismu. Opal měla tu smůlu, že poslední kapku kouzla spotřebovala na to, aby Italku přesvědčila, že je její dcera. Teď, když byla bez kouzla, byla vlastně uvězněná na její vinici. A co víc, byla nucena pracovat, a to bylo ještě horší než být v komatu.

„Dělej!" křikla ta žena. „Předpovídali déšť a tady je spousta práce."

Opal vzala rýč a položila jeho špičku na suchou zemi. Rýč byl větší než ona sama a jeho rukojeť byla ohmataná a poškrábaná.

„Co mám s tím rýčem dělat?"

„Rozbij listem hlínu a pak vykopej zavlažovací stružku mezi těmihle dvěma řádky. A po večeři potřebuju, abys vyprala v ruce to prádlo, co jsem tenhle týden přijala. Je Carminovo, a víš, jak většinou vypadá." Žena se zašklebila tak, že Opal neměla nejmenší pochybnosti o tom, v jakém stavu oblečení toho jistého Carmina je.

Italka vzala druhý rýč a pustila se do práce vedle Opal.

„Nemrač se tak, Belindo. Práce prospívá charakteru. Za pár let to pochopíš sama.“

Opal se rozehnala rýčem a klepla do země. Její ubohá rána sotva vyrýpla v hlíně rýhu. Ruce ji bolely jen od toho, jak nástroj držela. Za hodinu bude samý puchýř a bude ji bolet úplně všechno. Možná se objeví LEPreko a odvede ji.

Tohle přání se jí mělo splnit - ale teprve o týden později, kdy už měla nehty hnědé a olámané a kůži samý šrám. Oloupala nesčetné brambory a svou novou matku musela doslova obskakovat. Opal také se zděšením zjistila, že její adoptovaná matka chová prasata a že další z jejích zdánlivě nekonečných povinností je kydat jejich chlívky. Když pro ni dorazila zásahová jednotka, byla skoro šťastná, že je vidí.

Recyklační obřad Julia Břízného se konal den poté, co Artemis a Myrta dorazili do Jistoty. Dostavilo se celé velení. Celé velení, ale ne kapitánka Myrta Krátká. Velitel Sool jí odmítl povolit účast na obřadu odevzdání, dokonce ani s ozbrojenou stráží ne. Tribunál vyšetřující případ se ještě nerozhodl a do té doby byla Myrta podezřelá z vraždy.

Seděla tedy ve VIP salonku a dívala se na odevzdání na velké obrazovce. Ze všeho, co jí Sool provedl, bylo tohle to nejhorší. Julius Břízný byl její nejbližší přítel a ona sleduje jeho recyklaci na obrazovce, zatímco všichni papaláši jsou na místě a tváří se smutně do kamer.

Zakryla si tvář rukama, když prázdnou rakev potápěli do ozdobné kamenné dekompoziční nádrže. Být v rakvi skutečné pozůstatky, kosti a tkáně by se byly úplně rozložily a vyživily zemi.

Myrtě mezi prsty a po rukou stékaly slzy.

Artemis seděl vedle ní, ruku zlehka položenou na jejím rameni. Julius by na tebe byl pyšný. Jistota tu dnes ještě je jen tvou zásluhou.“

Myrta popotáhl. „Možná. Ale možná, kdybych byla jen o trochu chytřejší, byl by tu Julius dneska taky.“

„Možná, ale já si to nemyslím. Přemýšlel jsem o tom, a z toho skluzu opravdu nebylo úniku. Bez předchozího varování ne.“

Myrta spustila ruce. „Díky, Artemisi. To je od tebe hezké. Nezačínáš být doufám měkký?“

Artemis byl upřímně v rozpacích. Já vážně nevím. Napůl chci být zločinec a napůl normální kluk. Připadám si, jako by ve mně byly dvě navzájem si odporující osoby a hlavu mám plnou vzpomínek, které ještě nejsou tak docela moje. Je to divný pocit, nevědět přesně, kdo jsi.“

„Neboj, Bláteníku,“ řekla Myrta. Já na tebe už dohlédnu, aby ses držel na té správné straně.“

„Mám dva rodiče a osobního strážce, kteří se už pokoušejí o totéž.“

„No, tak je třeba načase jim to umožnit.“

Dveře do salonku se otevřely a dovnitř rozčileně vběhl Klusák, následován velitelem Soolem a dvěma pobočníky. Sool sem zjevně nešel tak rád jako Klusák a další důstojníky si přivedl pro jistotu, kdyby se Butler začal rozčilovat.

Klusák popadl Myrtu za ramena. Jste čistá,“ zářil. „Tribunál hlasoval sedm k jedné ve váš prospěch.“

Myrta se zamračila na Soola. „Mám hádat, kdo byl ten jeden?“

Sool se naježil. Jsem váš velící důstojník, Krátká. A chci, aby to bylo na vašem chování znát. Tomuhle obvinění jste sice unikla, ale já vás odteď budu sledovat jako ostříž.“

Sláma luskl prsty před Klusákovým obličejem. „Hej, koníku poníku. Tady. A co já? Jsem svobodný permoník?“

„No, tribunál se rozhodl tě stíhat za závažnou loupež.“

„Cože?“ div se neudusil Sláma. „Po tom, co jsem zachránil celé město?“

„Ale,“ pokračoval Klusák, „vzhledem k tomu, kolik sis už odseděl na základě nelegální domovní prohlídky, jsou ochotní to celé odpískat. Ale medaile nebude, je mi líto.“

Sláma plácl kentaura po zadku. „A on mi to nemůže říct hned! On to musí natahovat!“

Myrta se pořád ještě mračila na Soola. „Když dovolíte, povím vám, co mi Julius říkal krátce předtím, než zemřel.“

„Buďte tak strašně laskavá,“ odpověděl sarkasticky Sool. „Každé vaše slovo mě naprosto fascinuje.“

Julius mi říkal víceméně to, že moje práce je sloužit Národu a že to mám dělat, jak nejlépe můžu.“

„Chytrý skřítek. Doufám, že si to vezmete k srdci.“

Myrta si strhla z ramene policejní odznak. „To vezmu. Když mi budete vy při každé směně koukat přes rameno, nepomůžu vůbec nikomu. Tak se do toho pustím na vlastní pěst.“ Hodila odznak na stůl.

„Odcházím."

Sool se zachechtal. Jestli to má být bluf, tak vám nevyjde. Já vám moc rád uvidím záda."

„Myrto, prosím, nedělejte to," zapřísahal ji Klusák. „Policie vás potřebuje. Já vás potřebuju."

Myrta ho poplácala po boku. „Obvinili mě, že jsem zavraždila Julia. Jak bych tady mohla zůstat?"

Nemějte strach, kamaráde. Já nebudu daleko." Kývla na Slámu. Jdeš do toho se mnou?"

„Cože, já?"

Myrta se usmála. „Teď jsi svobodný permoník, a každý soukromý detektiv potřebuje partnera. Ně-
koho, kdo má kontakty v podsvětí."

Slámoví se nadmula hrud' pýchou. „Sláma Hraboš, soukromý detektiv. To se mi líbí. Hele, ale nebudu
doutám jenom poskok? Protože poskok to vždycky schytá."

„Kdepak. Jsi plnoprávný partner. Co vyděláme, rozdělíme si napůl."

Pak se Myrta obrátila k Artemisovi.

„Tak jsme to zase zvládli, Bláteníku. Zachránili jsme svět, nebo jsme aspoň zabránili srážce dvou
světů."

Artemis kývl. „Ale je to čím dál těžší. Neměl by to příště zase zkusit někdo jiný?"

Myrta ho kamarádsky uhodila do paže. „Kdo jiný má takový styl jako my?" Pak se k němu naklonila a
zašeptala tak, aby to slyšel jen on: Já se ozvu. Nechceš mi dělat konzultanta?"

Artemis nadzvedl jedno obočí a zlehka kývl. To Myrtě docela stačilo.

Když se Butler loučil, obvykle vstal, ale tady se musel spokojit s pokleknutím. Objal Myrtu a ona se v
jeho mohutné náruči skoro ztratila.

„Tak nashle při příští krizi," řekla.

„Nebo bys mohla prostě přijít na návštěvu," odpověděl on.

Jako civilista si teď budu hůř opatrovat víza."

„Víš určitě, že to tak chceš?"

Myrta se zamračila. „Ne. Jsem rozpolcená." Kývla na Artemise. „Ale kdo není?"

Artemis vrhl po Soolovi nejpohrdlivější pohled, jakého byl schopen. „Gratuluji, veliteli. Povedlo se
vám vyštvat nejlepší policistku, kterou jste měl."

„Tak poslyšte, člověče," začal Sool, ale Butler zavrčel a slova veliteli odumřela v hrdle. Rychle ustou-
pil za většího ze svých důstojníků. „Pošlete je domů. Hned."

Důstojníci vytáhli zbraně, zamířili a vystřelili. Do Artemisova krku se zabodla šipka s uspávacím a
okamžitě se rozpustila. Butlera zasáhli důstojníci hned čtyřmi - nehodlali nic riskovat.

Artemis slyšel, jak Myrta protestuje, a pohled se mu zatím rozostroval jako impresionistická malba.

Jako *Skřítek zloděj*.

„To nebylo potřeba, Soole," řekla Myrta a popadla Artemise za loket. „Skluz už stejně viděli. Mohli
jste je poslat domů při vědomí."

Soolův hlas zněl jako ze dna studny. „Nehodlám nic riskovat, kapitánko, vlastně slečno Krátká. Lidé
jsou od přírody násilnická stvoření, zvlášť při přepravě."

Artemis ucítil na hrudi Myrtinu ruku. Pod bundou. Zastrkovala mu něco do kapsy. Ale nemohl se
zeptat co, protože jazyk ho neposlouchal. Ústy mohl dělat jediné - dýchat. Slyšel za sebou žuchnutí.

Butler je v limbu, pomyslel si. *Zbývá už jen já*.

A pak byl v limbu také.

Artemis se probíral postupně. Cítil se dobře a odpočinutě a všechny jeho vzpomínky byly na svém
místě. I když - možná nebyly. Jak to mohl vědět?

Otevřel oči a uviděl fresku na stropě. Byl ve svém vlastním pokoji.

Artemis se několik okamžiků nepohnul. Ne že by nemohl, ale připadalo mu jako úžasné blaho jen si
tam tak ležet. Nepronásledovaly ho žádné šotky ani trollové větřící jeho pach, nesoudily ho žádné
skřítkovské tribunály. Mohl prostě ležet a jen přemýšlet. Jeho oblíbená činnost.

Artemis Fowl měl před sebou velké rozhodnutí. Kterým směrem se teď bude ubírat jeho život? Roz-
hodnout se musel sám. Nemohl z ničeho obviňovat okolnosti nebo tlak okolí. Za své činy zodpovídal
sám, a byl dost inteligentní, aby to věděl.

Osamělý život zločince už se mu nezamlouval tak bezvýhradně jako dřív. Nechtělo se mu dělat z ji-
ných obětí. Ale to vzrušení, když vymyslel geniální plán a také ho provedl, to ho pořád lákalo. Možná
existuje způsob, jak zkombinovat jeho zločineckou genialitu s nově nalezenou morálkou. Někteří lidé
si zaslouží, aby je někdo okradl. Třeba by mohl být jako moderní Robin Hood: bohatým brát, chudým

dávat. Nebo možná jen bohatým brát. Pěkně jeden krok za druhým.

V kapse saka mu něco zavibrovalo. Artemis tam sáhl a vytáhl skřítkovský komunikátor. Jeho bratříčka nastražili do letounu Opal Koboi. Artemis si nejasně vzpomínal, že mu Myrta strčila něco do kapsy těsně předtím, než ztratil vědomí. Zřejmě chtěla zůstat v kontaktu.

Artemis vstal a přístroj otevřel. Na obrazovce se objevila Myrtina usmívající se tvář.

„Tak ses dostal v pořádku domů, jak vidím. Za ta sedativa se omlouvám. Sool je prase.“

„Zapomeň na to. Nic se nestalo.“

„Změnil ses. Bývaly doby, kdy by Artemis Fowl přísahal pomstu.“

„Bývaly doby.“

Myrta se rozhlédla kolem sebe. „Poslyš, nemůžu mluvit dlouho. Musela jsem k té věci připojit pirátský zesilovač, abych vůbec dostala spojení. Ten hovor mě stojí majlant. Něco bych potřebovala.“

„Nikdo mi nikdy nezavolá jenom tak, že mě chce slyšet,“ stěžoval si Artemis.

„Příště. Slibuju.“

Já ti to připomenu. Co potřebuješ?”

„Sláma a já máme prvního klienta. Je to obchodník s uměním a ukradli mu obraz. Upřímně řečeno, já si nevím rady, tak jsem si říkala, že se poradím s odborníkem.“

Artemis se usmál. „No, řekl bych, že v oboru ukradených uměleckých předmětů nějaké zkušenosti mám. Řekni mi, co se stalo.“

Jde o tohle. Do jeho galerie ani ven se nedá dostat nepozorovaně. A obraz je prostě pryč. Ani čarodějové takovou moc nemají.“

Artemis zaslechl na schodech kroky.

„Počkej moment, Myrto. Někdo jde.“

Do dveří vrazil Butler s pistolí v ruce.

„Zrovna jsem se probral,“ řekl. Jste v pořádku?”

„Úplně,“ kývl Artemis. „Můžeš to schovat.“

„Napůl jsem doufal, že tady Sool třeba ještě je, abych ho mohl kapku vyděsit.“ Butler došel k oknu a rozhrnul záclony. „Vidím na cestě auto. Vaši rodiče se vracejí z lázní Westmeath. Měli bychom se rychle dohodnout, co budeme říkat. Proč jsme se vrátili z Německa?”

Artemis rychle uvažoval. „Prostě řekneme, že se mi stýskalo. Chtěl jsem být s rodiči. Ostatně je to pravda.“

Butler se usmál. „Tahle výmluva se mi líbí. Doufejme, že ji nebudete víckrát muset použít.“

„Nemám to v úmyslu.“

Butler zvedl srolované plátno. „A co tohle? Už jste se rozhodl, co s tím uděláte?”

Artemis od něj vzal *Skřítku zloděje* a rozložil ho před sebou na posteli. Skutečně byl krásný. „Ano, příteli. Rozhodl jsem se udělat to, co musím. Mohl bys prosím trochu zdržet rodiče u dveří? Potřebuji dokončit ten hovor.“

Butler kývl a schody dolů bral po třech.

Artemis se vrátil ke komunikátoru.

„Myrto, k tomu našemu problému. Uvažovala jsi o tom, že obraz, co hledáš, může být ještě v té místnosti a že ho zloděj třeba jenom přestěhoval?”

„To bylo první, co mě napadlo. Artemisi, ty přece máš být génius. Použij mozek.“

Artemis se podrbl na bradě. Těžko se mu soustředěovalo. Slyšel venku skřípat šterk pod pneumatikami auta a pak smích své matky, která vystupovala z auta.

„Arty?” zavolala. „Pojď dolů. Chceme tě vidět.“

„Pojď sem, Artíku,“ přidal se otec. „Pojď nás přivítat.“

Artemis si uvědomil, že se usmívá. „Myrto, mohla bys mě zavolat později? Já teď zrovna nemůžu.“

Myrta se pokusila zamračit. „Dobře. Tak za pět hodin, a doufám, že pro mě budeš mít nějaké tipy.“

„Neboj, budu. A taky účet za konzultační služby.“

„Některé věci se nemění,“ povzdechla Myrta a přerušila spojení.

Artemis rychle zamkl komunikátor do svého sejfu a rozběhl se ke schodům. Dole pod nimi čekala jeho matka s rozevřenou náručí.

EPILOG

Minulý týden se celému uměleckému světu doslova zatočila hlava z nečekaného objevu ztraceného

obrazu Pascala Hervého, francouzského mistra impresionismu. O existenci obrazu *Skřítek zloděj* (olej na plátně) se dlouho spekulovalo, definitivně však byla potvrzena až nyní, kdy byl obraz zaslán do pařížské galerie Louvre. Někdo, patrně milovník umění, poslal mistrovské dílo nevyčíslitelné ceny kurátorovi běžnou poštovní zásilkou. Autenticita obrazu byla potvrzena šesti nezávislými experty. Mluvčí Louvru uvedl, že obraz bude vystaven během příštího měsíce. Poprvé za téměř století budou tedy běžní návštěvníci moci obdivovat mistrovské Hervého dílo.

Nejúžasnějším prvkem celé události ale je strojem psaný vzkaz, který přišel spolu se *Skřítkem zlodějem*. Bylo na něm jen několik slov: *Další budou následovat*.

Je snad někdo, kdo vrátí ztracené nebo ukradené vzácné obrazy lidem? Pokud ano, dejte si dobrý pozor, sběratelé. *Další budou následovat*. Milovníci umění na celém světě v to rozhodně doufají!